Serijal ,, **LJUBAV JE ČUDO** “ (1-4)

Četvrti deo serijala- **Roman IV ,, Oslobodiću te bola “**

1.

Ponedeljak prvi septembar je ponovo oživeo ulice Beograda. Ljudi su se vratili sa odmora, deca su krenula u školu a ja sam bila u restoranu za šankom.
„Dobro jutro, mogu li dobiti doručak?“ Poznato lice se osmehnulo i selo za prostran šank.
„Dobro jutro. Naravno, šta želite?“ Nisam mogla da se setim ko je mlad gospodin u poslovnom odelu.
„Ne sećaš me se Tamara, zar ne?“ Pogledao me svojim bademastim očima.
„Izvinite… Zaista ste mi poznati, ali ne mogu da se setim…“ Posmatra sam ga kako je lep…
„Ja sam Luka, Ninin brat.“ Osmeh mu je poigravao usnama.
„Jao, oprostite. Tačno… Ja se izvinjavam.“ Rukom sam dotakla čelo.
„Nisam toliko upadljiv kao moja draga sestra, pa me i ne čudi što me nisi zapamtila.“ Nasmejao se.
„Mi smo se samo jednom i videli, kada nas je Nina upoznala.“ Osmehnula sam se i ja njemu.
„Mmm, neće biti. Sreli smo se par puta ispred zgrade i javljao sam ti se, i ti si meni, doduše u prolazu smo se sretali.“
„Moguće… Izvinite, ja se često mahinalno javim svakom ko se i meni javi…“ Slegla sam ramenima od neprijatnosti.
„Tamara, nemoj mi persirati, molim te nisam toliko mator, tek mi je trideset jedna godina, a ne verujem da je tebi petnaest pa da mi persiraš.“ Podigao je jednu obrvu i bio mi je neizmerno simpatičan.
„Komšija, izvini, neću ti persirati jer ja imam dvadesetčetiri godine.“ Nasmejala sam se od srca.
„Imaš godina koliko i moja Nina…“ Zagledao se u mene.
„Šta želite da doručkujete?“ Vratila sam se poslu.
„Vidi sad, opet mi persira.“ Prevrnuo je očima i zasmejao me. „Izgubih apetit načisto“, dodao je.
„Luka, šta želiš za doručak?“ Ispravila sam se uz smeh.
„E, sad mi se vratio apetit. Kajgana sa slaninom i kafa, i uzmi sebi šta želiš da mi praviš društvo.“ Pogledao me pravo u oči.
„Važi.“ Otišla sam u kuhinju da prosledim naručeno i sačekam.
Posmatrala sam Luku za to vreme. Sedeo je mirno i bio je pravi gospodin. Odmeren, zabavan, pažljiv… bio je sve ono što ja nisam imala priliku da osetim već samo da naslutim da postoji.
„Izvoli doručak…“ Spustila sam ispred njega jelo, hleb i dve kafe.
„Gde je tebi doručak?“ Upitno me pogledao.
„Ja sam već doručkovala. Kafa mi je sasvim dovoljna.“ Uzela sam svoju šolju.
„Bio sam u ovom restoranu par puta, ali nisam te video. Od skoro radiš?“
„Od juna, od kako je otvoren, ali uvek radim prvu smenu.“
„Vidiš onu zgradu preko puta.“ Prstom je pokazao na bočno staklo.
„Vidim.“ Pogledala sam u zgradu za koju sam znala da je biznis zgrada u kojoj su firme.
„E, tu ja radim. Tako da smo i ovde komšije.“
„Eto, duple komšije, a ja te nisam zapamtila.“

„Kao što rekoh, videli smo se u prolazu, ja sam skoro celo leto bio na odmoru, pa i ne zameram ti što me nisi zapamtila.“ Nasmejao se.
U tom je druga mušterija sela za šank i morala sam da se odvojim od Luke kako bih uslužila damu. Dok sam čekala jelo, razmišljala sam kako ga nisam registrovala da mi se javlja… A, kako bih, kada sam stalno u svojim mislima i problemima. Većinu trase koju prepešačim idem kao zombi i samo kalkulišem račune koji se gomilaju i molim Boga da ne dobijem batine od oca…
„Da li je bio ukusan doručak?“ Ponovo sam došla do Luke da sklonim prazan tanjir.
„Savršen. Hvala ti.“ Uzimao je kafu.
„Nema na čemu, hvala vama što ste naš gost.“ Odnosila sam tanjir.
„Opet mi persiraš Tamara…“, čula sam kako se nasmejao.
Ponovo sam uslužila sledeće mušterije i od Luke je samo ostala šolja popijene kafe da sklonim.
„Tamara!“ Kolega me pozvao.
„E, reci?“ Prišla sam mu.
„Ovaj gospodin je ostavio bakšiš za tebe, izvoli…“ Dao mi je petsto dinara.
„Molim?“ Izbečila sam se i pogledala u mesto gde je Luka sedeo
„Zadovoljna mušterija.“ Slegao je ramenima i vratio se poslu.
Stavila sam novac u uniformu… Nije bilo uobičajeno da neko ostavi toliki bakšiš, do sto dinara je bilo normalno, ali preko te cifre se nije dešavalo.

Po povratku u stan, taj novac sam sakrila. Odmah sam počela da raspremam stan u kom je vladao haos koji su iza sebe ostavljali moj Sreten i otac. Onda sam brzo počela da spremam večeru… Misli su mi odletele ka mom školovanju. Stala sam i ostala na trećoj godini više poslovne škole. Nisam imala novca da uplatim školarinu i nastavim. Razmišljala sam ima li ikakve šanse da nastavim sa odvajanjem novca za to.

„Gde su mi cigarete?“ Čula sam oca kako pretura po predsoblju.
„Ne znam…“ Pogledala sam gde bih mogla da ih tražim, a trebala sam da krenem u kafić.
„Jebem ti mater, gde si ih stavila?“ Okrenuo se prema meni. Bio je pijan.
„Nisam ih videla, života mi“, tiho sam rekla.
„Ma sklanjaj mi se stoko jedna nesposobna!“ Gurnuo me je i pala sam.
Ćutala sam dok me stah obuzimao. Polako sam ustajala sa poda da ne izazovem gnev naglim pokretom.
„Gde su!!! Ovde sam ih juče ostavio!“ Okrenuo se prema meni.
„Stvarno ne znam….“ Donja usna mi je zadrhtala
„Ne znaš jel? Ne znaš!!! Pa ko rasprema stan, stoko jedna!“ Pošao je da me ošamari i sakrila sam lice rukama.
„Nemoj molim te, stvarno ih nisam videla…“, kroz plač sam molila.
„Šta, nemoj!!! Šta ti meni nemoj!!!“ Šutnuo me je nogom u rebra.
Ostala sam bez vazduha… Skupila sam se i obavila rukama da se sačuvam koliko mogu.
„Šta je bre!“ Sreten je ušao u stan.
„Glupača jedna ne zna gde mi je sklonila cigarete odavde!“ , vikao je otac.
„Radenko, ja sam uzeo te cigarete, ajd da popijemo po pivo, i evo ti nova paklica.“ Sreten je prošao pored mene kao da ne postojim…
Otac je krenuo za njim… ni izvini nije rekao.
Ustala sam sa poda, uzela svoju tašnu i izašla iz stana.
Brzim korakom sam krenula prema kafiću. Noć je bila topla i nisam želela prevoz, želela sam da hodam i dođem sebi…

***

Narednih dana, Luka je svako jutro oko devet sati dolazio na doručak i kafu. Uspeli smo da razmenimo par reči jer sam ja bila u poslu. I, svaki dan mi je ostavljao bakšiš od petsto dinara. Već sam se osećala neprijatno. Uvek je nekako namestio da plati kolegi a ne meni. Nikako nisam imala priliku da ga zamolim da mi ne ostavlja toliki bakšiš, a to da mu pomenem dok ne vidim kako vadi novac nisam znala kako da izvedem…

Posle svađe sa bratom koji mi je te večeri opet, bez pitanja, uzeo novac iz novčanika, pošla sam u kafić. Uvek sam morala da krijem novac od Sretena jer bi sve potrošio do zadnjeg dinara. Gutala sam knedle od uvreda koje je bio u stanju da mi izgovori i gutala sam bol od pomisli kako je olako psovao našu mrtvu majku.
Stala sam za šank da radim, a pokojna majka mi nije izlazila iz misli… Ni sama ne znam kako sam uspevala da radim i da ne zaplačem. Dok je ona bila živa, neko je i imao da me zaštiti, od kako je umrla, ostavljena sam na milost i nemilost onima koji su trebali da me čuvaju a ne omalovažavaju i tuku.
„Hej, Tamara!“
Okrenula sam se. Nina je stajala za šankom i mahala.
„Nina, zdravo.“ Prišla sam joj i pružila ruku.
„Možemo li mi ovde da sednemo?“ Pokazala je na stolice za šankom.
„Naravno, samo izvolite.“ Bilo je dovoljno da vidim Ninu i da mi se raspoloženje vrati.
„Ćao, Tamara!“ Petar je mahao dok je sedao.
„Ovo su Anastazija i Ivan, naši prijatelji.“ Nina me upoznala sa svojim prijateljima.
Rukovala sam se i sa njima. Bili su tako opušteni i nasmejani da su mi ulepšali veče.
„Ko šta pije? Pričajte, i Tamara, uzmi piće za sebe.“ Petar me pogledao.
„Hvala, ja imam piće.“ Podigla sam svoju čašu sa limunadom.
„Onda uzmi još jednu, nema raspravljanja.“ Nasmejao se i zagrlio Ninu.
Uslužila sam ih, stigla par reči da razmenim sa Ninom i Anastazijom i morala da odem dalje, gosti su čekali, petak veče je bilo poznato po gužvi.
Nešto kasnije, sam im ponovo prišla i osmehnula se uzevši svoju limunadu.
„Tamara, ti radiš i u restoranu preko puta naše zgrade?“ Ivan je pogledao u Petra.
„Radim u restoranu prepodne, samo ne znam koja je vaša zgrada?“
„Biznis centar.“, pojasnio je Petar.
„Znam koja je zgrada, tu radi i Luka.“ Pogledala sam u Ninu.
„Radiš na dva mesta?“ Nina se izbečila.
„Radim na dva mesta…“ Osmehnula sam se.
„Prepodne u restoranu, a posle ovde.“ Anastazija je gledala u mene i nije treptala.
Objasnila sam im, da je isti gazda u pitanju, i kako celu smenu radim u restoranu, a pola smene u kafiću.
„Svaka ti čast!“ Ivan je podigao dlanove kao da mi odaje priznanje.
„Ja ti se divim, kako izdržavaš.“ Anastazija je izgleda bila zapanjena.
„Tamara, gde ti je život od tolikog posla?“ Nina je odjednom imala zabrinut izraz lica.
„Jebote, to je dvanaest sati rada, i sigurno još dva sata dok stigneš na oba mesta i vratiš se u stan.“ Petar je računao.
„Snalazim se.“ Osmehnula sam se.
Okrenula sam se, uzela čaše i svima sam nasula pića na moj račun, onda stavila ispred njih.
Nastalo je negodovanje
„Molim vas. Ulepšali ste mi veče. Uživajte.“ Smirila sam situaciju i nastavila da radim.
Nakon završene smene, kolega mi je dao pozamašan bakšiš koji je ostavilo Ninino društvo… Toliko o tome da sam ih častila pićem…

Laganim korakom sam prilazila zgradi. Bila sam umorna i jedva sam čekala da legnem u krevet.
„Tamara…“, neko me tiho pozvao.
Okrenula sam se. Luka je prilazio zgradi. Po odevnoj kombinaciji sam zaključila da je bio u gradu.
„Ćao, Luka.“
„Iz provoda se vraćaš?“ Stao je ispred mene.
„Ne. Sa posla se vraćam.“ Osmeh mi nije silazio sa lica.
„Sa posla? Jutros smo se videli u restoranu.“ Bio je zbunjen.
„Radim pola smene u jednom kafiću. Od osam do ponoći. I, bila je Nina večeras sa društvom.“ Pogledala sam u njegove oči boje badema.
„Hoćeš da popijemo kafu?“ Spustio mi je ruku na rame i taj dodir je bio nešto novo za mene… nije bio grub.
„Kasno je…“ Udahnula sam i zadržala vazduh. Kafa u ovo doba… da li je kafa, zapitala sam se.
„Tamara, samo kafa i ništa više. Nemam nikakve loše namere.“ I, kao da mi je čitao misli i dao odgovor na ne izgovoreno pitanje.
„Ne znam, da stvarno nije kasno…“ Slegla sam ramenima, išlo mi se na tu kafu.
„Koliko znam, restoran u kom radiš, ne radi vikendom jer je u biznis zoni koja ne radi vikendom, a to znači da ni ja sutra ne radim. Želeo bih da ti skuvam kafu, pa ti mene služiš cele nedelje.“ Objasnio je vrlo simpatično da želi da popijemo tu kafu.
„Dobro. Onda bi mi ta kafa stvarno prijala.“ Osmehnula sam se i pošli smo u zgradu.
Pričali smo o mom poslu dok nas lift nije dovezao na poslednji sprat i dok me nije uveo u ogroman stan.
„Izvoli, sedi i opusti se.“ Uveo me u dnevni boravak koji je bio koliki naš ceo stan.
„Hvala.“ Sela sam i lecnula se jer su me rebra zabolela, mahinalno sam prislonila dlan na levu stranu.
„Tamara, jesi li dobro?“ zastao je i pogledao me.
„Jesam.“ Klimnula sam glavom.
„Bole te rebra?“ Podigao je obrve
„Udarila sam se u magacinu na gajbe… Mnogo sam trapava.“ Brzo sam odgovorila dok je Luka ulazio u kuhinji koju sam mogla da vidim.
„Može li neki sok?“ Otvarao je frižider.
„Ne, samo čaša vode.“
„Dobro.“
Posmatrala sam ga kako vadi šolje, zatim zakuvava kafu… U njemu je bilo nešto tako muževno… Nešto što nisam mogla da opišem jer nisam znala da postoji muškarac koji sebi i gošći kuva kafu a da nije šanker na poslu.
„Izvoli…“ spustio je ispred mene kafu i vodu.
„Hvala, Luka.“ Pogledala sam ga kako je sedao preko puta mene.
„Kažeš, da je Nina bila sa društvom večeras u kafiću gde radiš?“ Započeo je razgovor.
Pričali smo o Nini i društvu sa kojim je bila. Onda je Luka objasnio da je to pola društva. Pričao mi je da ima tri druga sa kojima je nerazdvojan. Zapravo njihova je bila biznis zgrada u kojoj su bile njihove četiri firme. Tako da sam saznala da su oni zapravo vlasnici i direktori.
„Koju si školu završila?“, pitao je dok smo završavali kafu.
„Srednju ekonomsku i stala sam na trećoj godini više poslovne.“ Uzdahnula sam.
„Koji smer?“
„Porezi i carine“, odgovorila sam.
„Sjajan smer, zašto to ne završiš, jedna godina ti je ostala?“
„Iskreno skupljam novac za školarinu…“ Skupila sam usne.
„Nisi mogla da opstaneš na budžetu?
„Bila sam na budžetu dok mi se mama nije razbolela, onda sam morala da brinem o njoj, ona je umrla, i ja sam izgubila pravo na budžet…“ Utihnula sam

„Tamara, izvini molim te, nisam znao da ti je mama umrla.“ Luka je duboko udahnuo
„U redu je. To je bilo pre dve godine. Nema razloga da ti bude neprijatno.“ Nisam znala šta da kažem i ublažim njegovu neprijatnost koja je bila očigledna.
„Oprosti molim te, pomislio sam da si zapustila školovanje iz nekih drugih razloga.“
„U redu, je. Nisam ti ništa ni zamerila. Nego mogu li nešto da te zamolim.“ Progutala sam knedlu.
„Šta god treba, ako je u mojoj moći, samo reci.“ Nageo se malo napred.
„Zamolila bih te da mi više ne ostavljaš onoliki bakšiš u restoranu, mnogo mi je neprijatno zbog toga. Zapravo, nemoj mi uopšte ostavljati bakšiš, poznajemo se, komšije smo…“ Kršila sam prste na krilima od neprijatnosti, ali nisam želela da od njega uzimam novac.
„ Da ti ne ostavljam bakšiš?“ Izbečio se.
„Da. Molim te…“, tiho sam izustila.
„Tamara, očekivao sam da ćeš me pitati nešto u vezi posla, škole, stipendije…“ ostao je zaleđen.
„Ja ću novac skupiti i nastaviti školovanje.“ I ja sam se ledila.
„Hoćeš posao u mojoj firmi?“
„Ne hva…“ nisam uspela da završim
„Posao i stipendija da završiš školu, može?“ Bio je ozbiljan.
„Ne. Ne, mogu to da prihvatim.“ Ustala sam da pođem sva sluđena.
„Zašto? Primaćeš platu, imaćeš normalno radno vreme i stipendiju kao poklon firme. Uostalom kako misliš da stigneš da učiš kada radiš na dva posla?“ Ustao je i došao do mene.
„Luka, hvala, ali ne želim da te koristim.“ Gutala sam suze, zar je moguće da je bio toliko dobar.
„Ne koristiš me. Moja firma je -Berić solucija za razvoj i unapređenje poljoprivrede-, izvozimo i uvozimo voće, povrće, meso. Tebe godina deli od kadra koji je dobro došao mojoj firmi“ Spustio je ruku na moje rame.
„Kada završim školu, konkurisaću za posao u tvojoj firmi. Sad sam došla na kafu, nisam došla da koristim tvoj položaj i tvoju firmu.“ Progutala sam knedlu i pošla prema vratima.
„Tamara, nisam imao nameru da te uvredim. Nemoj se ljutiti molim te.“ Išao je iza mene i uhvatio bravu ali mi nije otvorio vrata.
„Nisam se uvredila. Hvala tebi, ali ako bih prihvatila ponudu, imala bih utisak da te iskorišćavam, a to stvarno ne želim. I, hvala na kafi, zaista mi je prijala.“ Pogledala sam ga i molila boga da mi suze ne poteknu.
„Tamara, hvala tebi na druženju. Vidimo se.“ Otvorio mi je vrata.
„Laku noć…“, tiho sam rekla dok sam izlazila
„Laku noć, Tamara…“ Čula sam ga dok sam ulazila u lift.

Ušunjala sam se u stan i legla. Nisam mogla da zaspim… suze su same potekle. Očaj je bilo sve što sam mogla da osetim.
Bilo je pitanje dana kada će nas isterati iz ovog stana jer smo kasnili sa kirijom.
Bilo je pitanje dana kada će Luka saznati kakva je moja porodica…
Bilo je pitanje dana kada ću ponovo biti obrukana i u ovom kraju.
Sve se svodilo na dane, ali sam ja i dalje krila deo novca, mukom zarađen, za školarinu da to ne primete brat i otac.
Bože… da li će svanuti dan kada se neću plašiti da ih ostavim…

***

Subota je bila kao i svaka druga. Raspremanje, brisanje pašine, usisavanje, ručak, pranje veša…

Popodne sam već dočekala umorna i sela da popijem kafu pre nego što krenem na posao. Sreten se motao po stanu dok mu nisam dala malo novca i odmah je otišao da ga troši. Oca nije bilo…

Na poslu je bilo sve uobičajeno za vikend. Raspali smo se od rada ali smo bar imali pristojan bakšiš. Nekako sam se dovukla do zgrade i ušla u stan. Svetlo je bilo upaljeno…
„Boli tebe dupe, ti radiš i provodiš se a za oca ne mariš“ Radenko je pušio cigaretu prilično pijan.
„Šta treba, tata?“ Strah me već paralisao.
„Tati treba para. Koliko jedan radnik gradskog prevoza može da zaradi…“
„Veruj mi, ni ja nemam mnogo“, tiho sam rekla i vadila novčanik.
„Lažeš!!!“ Skočio je i oteo mi novčanik iz ruku.
Stresla sam se. Posmatrala sam ga kako vadi novac. Nisam imala više od tri hiljade u novčaniku.
„Samo ovo?“ Bacio je pare na mene.
Ustuknula sam do zida. Dalje nisam mogla a on mi je prilazio.
„Gde su ti pare? Dva posla radiš! Pričaj!“ Uneo mi se u lice.
„Tata, nemam više…“ Počela sam da plačem. Nisam smela da mu dam ostatak koji sam krila u brusu jer bi sve potrošio i ne bi imali šta da jedemo narednih sedam dana dok ne primim platu u restoranu.
„Nemaš!“ Pljesnuo mi je šamar.
Momentalno sam prekrila lice i zaplakala.
„Lažeš da nemaš!“ Rukama me tukao po telu.
Sagla sam se i pokušavala da dođem do vrata dok me udarao u leđa.
„Nemaš!!! Nikad ti nemaš!!!“, drao se i tukao me.
Samo što sam se uhvatila za bravu, jako me povukao za kosu. Stisla sam zube da ne bih na sav glas zakukala i probudila komšiluk.
Ne znam kako ali sam mu se otela i izletela napolje ispred zgrade. Znala sam da neće poći za mnom, jer je to jednom uradio i završio u policiji.
Prišla sam klupi i sela…
Plakala sam i dozivala mamu.
Ne znam šta me je više bolelo, strah od batina ili same batine…
Radenko se uvek drao i grdio… Retko se dešavalo da udari mamu ili mene. Sretena nije nikada ni takao. Ali, od kako je mama umrla, mene je malo po malo sve više tukao. Ni sama nisam znala koliko još mogu izdržati da živim ovako u strahu od batina i dobijanja batina…
Tresla sam se i plakala, nisam mogla da prestanem.
„Tamara?“ Luka je čučnuo ispred mene.
„O,bože…“ Pogledala sam ga i poželela da me nema.
„Šta se desilo?“ Dlan je položio na moje koleno i trgla sam se.
„Ništa…“ Jecala sam.
„Kako ništa kada plačeš? Reci mi, šta se desilo?“ Gledao me pravo u oči.
„Joj, Luka… skloni se od mene.“ Udahnula sam malo vazduha.
„Neću da se sklonim, reci mi šta se desilo?“ Bio je uporan.
„Posvađala sam se sa ocem, nedostaje mi majka…“ Ponovo sam se zaplakala.
„Hajde, smiri se.“ Seo je do mene i zagrlio me jednom rukom.
Stresla sam se i od tog dodira.
„Tamara, šta ti je?“ Dlanom je pomilovao moje rame.
„Ništa...“ Odmahnula sam glavom. Nisam mogla da mu kažem.
„Dušo, pomiriće se sa ocem. Znam da ti mama nedostaje, ali nemoj se toliko kidati.“ Pomazio me po kosi i nisam reagovala na taj dodir. To me umirivalo…
„Biće sve uredu. Samo sam umorna i razdražljiva.“ Čvrsto sam zatvorila oči da zaustavim suze.
„Šššš… smiri se. Nisi ti umorna, ti si preumorna. Mnogo radiš“, tiho je pričao i mazio me po kosi.

Sklopila sam oči i obgrila sebe rukama. Luka me mazio i opuštala sam se…
Posle ne znam koliko sam otvorila oči, skupila sam hrabrost, okrenula glavu i pogledala ga.
Mogla sam i pod slabim svetlom da vidim koliko mu je pogled bio zabrinut.
„Dobro sam“, glas mi je bio šapat.
„Ti si jedna mila duša…“, nežno je rekao
Nemo sam ga gledala… Tako malo reči je u meni probudilo nadu da postoji nešto što se zove mir…
„Hoćeš da odemo kod mene na kafu, sok, vodu?“ Slabašno se osmehnuo dok je dlanom i dalje klizio niz moju kosu od temena do polovine leđa.
„Ne mogu. Hvala, ali ne mogu.“ Usta su mi bila suva.
„Ako želiš da pričamo o bilo čemu, nije mi problem…“ Zagrlio me preko ramena.
„Umorna sam… Izvini za ovo i hvala ti.“
„Tamara, uredu je. Do nekle znam koliko majka može da nedostaje. Ja sam imao pet godina kada je moja mama umrla, ali opet sam imao sreće da za godinu ipo dobijem divnu maćehu koju i dan danas zovem mama. Ona mi je rodila Ninu i dobio sam sve što sam želeo…“ Ne znam da li su mu nežnije bile reči ili dlan kojim je pomilovalo moje bolno rame.
„Život…“ Nisam znala šta da kažem i ustala sam nekako.
Ustao je i Luka. Zajedno smo ušli u zgradu, pogledom me ispratio dok nisam ušla u stan.
Bila je tišina… Radenko je spavao…
Legla sam u svoj krevet i zurila u prazno… i sve je bilo prazno sem srca koje je počelo da oseća Lukino postojanje.

Ujutro sam ustala i imala šta da vidim… Ruke i noge su imale masnice od prethodne večeri. Dok sam se tuširala, pregledala sam telo… i na njemu je bila po koja modrica.
Spremala sam doručak kada se Radenko pojavio u kuhinji.
Ukočila sam se i prestala da dišem…
On je uzeo čašu vode, popio, pogledao me i bez reči izašao iz stana…
Odahnula sam i nastavila sa poslom.
Sreten je ustao u neko doba. Tumarao je i tražio da mu skuvam kafu.
„Uuu, tata te opet olešio.“ Konstatovao je nakon popijene kafe.
„Sretene, ima li šanse da nađeš sebi posao. Kasnimo sa kirijom, opet će nas izbaciti iz stana.“ Pogledala sam ga.
„Nema šanse. Posla nema. Treba mi para za cigare.“ Pružio je dlan.
„Nemam. Otac mi je sinoć sve uzeo.“ Nadala sam se da će bar ovaj put da se sažali.
„Au, Tamara jebote, što si mu dala.“ Mrtav hladan je rekao.
„Oteo mi je novčanik i tukao me!“ Iskolačila sam oči.
„Kad si kilava, ko ti je kriv.“ Ustao je i otišao iz stana kao da mu ništa nisam ni rekla.
Sela sam i udahnula duboko…
Imam brata kojeg doslovno zaboli dupe za mene…
Imam oca koji me bije kad god mu nije po volji…
Gde sam i šta radim, zapitala sam se…

***

Ponedeljak je počeo u restoranu. Gledala sam na sat, bližilo se vreme kada bi Luka trebalo da dođe. I, stvarno, ušetao je gracioznim korakom sa osmehom na usnama.
„Dobro jutro, Tamara.“ Osmehnuo se i seo za šank
„Hej, Luka!“ Široko sam se osmehnula.
„Bože, kako divan osmeh imaš…“ Oči su mu zasijale.

„Hvala. Šta je po želji za doručak?“ Nisam mogla skinuti osmeh sa lica.
Dok je naručivao posmatrala sam kako pune i lepe usne ima. Obožavala sam da ga slušam dok govori. Pričao je polako i odmereno što je na mene delovalo kao sedativ.
Nakon nekoliko minuta sam ispred njega donela mini kroasane i belu kafu. „Izvoli…“, pogledala sam ga „Šta ti je sa rukama?“ Njegovo lice više nije imalo osmeh.
„Vikend u kafiću, gužva, izubijali smo se u šanku…“ Pogledala sam u ruke, puder je spao i otkrio tri modrice na podlakticama. U sebi sam proklela košulju kratkih rukava koja mi je bila obavezna uniforma.
„Dobro jutro!“ Poznato lice je selo do Luke.
„Ivane.“ Luka ga je pogledao i osmehnuo se.
„Dobro jutro, Ivane. Želite li nešto?“ Vratila sam osmeh koji je bio namenjen mušterijama
„Ćao, Tamara. Želim isto što i ovaj.“ Očima je pokazao na Luku.
„Naravno…“ Krenula sam do šaltera koji me delio od kuhinje i dok sam čekala, slušala sam ih…
„Stvarno je lepo ovde.“ Ivan se osvrtao.
„Meni je ovde super.“ Luka je lagano doručkovao.
„Vidim da ti je super.“ Ivan ga potapšao po leđima i pogledao u mene.
Odmah sam sklonila pogled i ujedno prihvatila tanjir i šolju iz kuhinje.
„Izvolite. Prijatno.“ Spustila sam sve ispred Ivana.
„A, mene ste ostavili da umrem gladan?“ Petar se odnekud pojavio i seo za šank.
„Ene, odakle ti?“ Luka mu se nasmejao.
„Odakle ja?“ Odmahnuo je glavom. „Tamara, molim te donesi i meni ove kiflice.“
„Nisu to kiflice to su francuski kroasani.“ Ivan ga je ispravio dok je uzimao jedan u ruku.
„Evo, odmah.“ Osmehnula sam se i pošla…
Dok sam se vratila još neko im se pridružio.
„Mogu li i ja dobiti francuski doručak?“, pitao je muškarac ozbiljnog izraza lica.
„Svakako, gospodine.“ Klimula sam glavom i ponovo krenula.
Kad sam se vratila i ljubazno spustila doručak ispred gospodina, shvatila sam da se poznaju jer su pričali između sebe.
„Tamara, da te upoznam.“ Luka me pogledao. „Ovo je Andrej, moj prijatelj, o kome sam ti pričao.“
„Andrej.“ Pružio je ruku.
„Drago mi je. Tamara.“ Rukovala sam se sa njim.
Zatim sam ih ostavila i pošla prema novim mušterijama. S`vremena na vreme bih bacila oko na njih, i topila se od prizora kako su mirno sedeli, jeli i pričali i šalili se između sebe.
Kada su otišli, kolega je došao do mene i dao mi dve hiljade dinara…
„O, Bože…“ Uhvatila sam se za glavu.
„Bakšiš, Tamara… I to odličan bakšiš…“ Klimao je glavom.
Hladan znoj me oblio od neprijatnosti. Svaki od njih je ostavio po petsto dinara…
Nisam mogla da prihvatim novac.
Uzela sam jedan kolač, upakovala ga, stavila dve hiljade i pozvala kolegu koji je raznosio hranu po obližnjim kancelarijama.
„Ovo ćeš odneti u onu, biznis zgradu. Lično dostavi Luki Beriću.“ Pričala sam i pisala poruku…

Izvinjavam se svima vama,
ali ja ovo ne mogu da prihvatim .

Tamara

Sve sam stavila u kesu i dala mu.
Dan se nastavio ustaljeno i bližio se kraj smene. U jednom trenutku do mene je došao gazda Milan i rekao da me jedan gost očekuje za stolom.
Pošla sam za Milanom.
„Tamara, izvoli sedi.“ To je bio Ivan.
Sela sam bez reči jer je Ivanovo lice bilo ozbiljno…
„Ivane, ona mi je najbolja od svih.“ Milan je podigao prst i udaljio se.
„Milan je naš školski drug iz gimnazije, ali je nekim čudom otišao u ugostitelje i hvala Bogu, dobro mu ide. Ali nisam zato došao.“ Pogledao me i namrštio se.
Bez reči sam posmatrala Ivana… Ujedno sam i primila informaciju da je Milan bio i Lukin školski drug.
„Tamara, vratiti nama bakšiš je ravno tome da si nam svima opalila šamare.“ Spustio je dve hiljade dinara na sto.
„Ali to je premnogo, pa vaš doručak je jeftiniji od bakšiša koji ste ostavili. Nije uredu da…“ Gubila sam vazduh.
„Slušaj, Tamara. Ti si jedna pristojna i veoma vredna devojka. Cenimo te zbog toga i ostalih vrlina koje poseduješ jer nam je Luka pričao o tebi. Sad ćeš lepo da uzmeš svoj bakšiš, evo ti Lukin broj mobilnog, pozovi ga i izvini mu se jer si ga prilično uvredila.“ Nije se šalio…
„Nisam imala nameru da vas uvredim, zaboga…“ Bila sam van sebe.
„Ispravi stvar.“ Ustao je i pogledao me. „I, još nešto, onaj kolač koji si poslala, nije zasladio Luku, zagorčao mu je dan, a on to ne zaslužuje.“ Ivan se okrenuo i otišao.
Novac i kartica sa Lukinim brojem su ostali ispred mene. Progutala sam knedlu…
„Tamara…“ Gazda Milan je sedao za sto i stavljao kafe ispred nas.
„Bože, šta me snađe.“ Uzdahnula sam i nisam bila svoja, ni u snu nisam želela da uvredim nekog od njih.
„Znaš, kada se mušterije žale, to je obično na uslugu, kvalitet ili više naplaćen iznos. Još niko nije došao da mi se žali da mu je moj radnik vratio bakšiš…“ Milan je pogledao u mene.
„Ne znam šta da kažem.“ Slegla sam ramenima. „Ovo je previše.“ Pokazala sam na novac ispred nas.
„Tamara, to je za njih sića. Nisu rasipnici, ali iz nekog razloga žele da ti ostavljaju dobar bakšiš a da te opet cifrom ne uvrede. Poznajem ih i veruj mi.“Uzeo je svoju kafu i otpio dobar gutljaj.
„Jao, Bože…“ Spustila sam čelo na dlan. Setila sam se kako sam pričala Luki da skupljam novac za školovanje.
„Da ti ostavljaju novac iz rđavih namera, nema šanse. Ivan ima ženu, Andreju je skoro bila svadba, Petar se uskoro ženi, jedino je Luka momak. A da mu je stalo do bludničenja, ne bih tebe muvao, već bi birao koju želi i kako je želi jer mu se može. Pozovi lepo čoveka i reši stvar.“ Milan se osmehnuo što je značilo da je čuo razgovor ili da mu je Ivan rekao o čemu se radi.
„Pozvaću ga.“ Uzela sam šolju i otpila malo kafe.
„Ovo ti ja dajem i nema rasprave.“ Milan je spustio novčanicu od pet hiljada na još one dve, i ustao.
„Zašto?“ Izbečila sam se.
„Zato što si mi nabolji radnik i zato što znam da ćeš otići odavde kada završiš školu.“ Potapšao me po ramenu i otišao.
Osećala sam da je Milan saznao da skupljam novac za školarinu iako mu to nikada nisam pomenula. U tom trenutku mi je bilo veoma teško…
Uzela sam novac i karticu sa stola i pošla do telefona da pozovem Luku.

„Berić.“ Javio se odmah.
„Luka, Tamara je ovde…“ Zastala sam i skupljala usne.
„Zdravo, Tamara…“ Ućutao što je bilo znak da ja nastavim.

„Pozvala sam te da ti se izvinim… Nisam imala nameru da vas uvredim, samo mi je bilo veoma neprijatno zbog bakšiša. I…“, nisam znala šta više da kažem.
„Dobro… Pošto si prihvatila bakšiš, hvala na kolaču koji si mi poslala, ali izvinjenje ću prihvatiti samo ako večeras dođeš kod mene da popijemo kafu.“
„Radim večeras u kafiću. Biće kasno…“ Uvrtala sam prstima kabel telefona.
„Neće biti kasno. Želiš li da prihvatim izvinjenje?“, pitao je.
„Želim…“ Nije mi bilo svejedno.
„Reci mi broj svog mobilnog, pa mogu doći po tebe kada završiš smenu u kafiću.“
„Nemam mobilni. Ponedeljak je i sigurno ćemo završiti ranije, i doći ću kod tebe.“
„Onda se vidimo.“ Čula sam kako se nasmejao.
„Vidimo se.“ Osmehnula sam se i prekinula vezu.

Sa nekim čudnim elanom sam se vratila u stan. Brzo sam poslovala i spremila ručak, zatim se sredila i krenula na posao.
Najprijatnije mi je bilo kada sam bila sama u stanu. Imala sam bar malo mira, ali sam ipak bila napeta u iščekivanju da li će otac ući u stan i šta će uraditi.
Veče na poslu je prolazilo, čak smo i imali manje pauze. Ja sam završila nešto pre jedanaest i žurnim korakom krenula prema zgradi, odnosno Luki..

2.

Doslovno sam se ušunjala u zgradu u kojoj sam i ja živela. Šmugnula sam u lift da me niko ne vidi, zapravo nisam želela da sretnem oca ili brata.
Sve misli su nestale kada sam se našla ispred vrata Lukinog stana. Udahnula sam duboko i pozvonila.
Nakon nekoliko trenutaka Luka se našao ispred mene.
„Zdravo…“ Slabašno sam se osmehnula.
„Dolazi ovamo!“ Nasmejao se, uhvatio me za ruku i povukao u svoj stan.
„Nisi ljut na mene?“ Prvo sam ga to pitala
„Došla si i nisam ljut na tebe. Izvoli…“ Rukom me usmerio u dnevni boravak.
„Hvala.“ Široko sam se osmehnula i udobno smestila u fotelju.
„Kako je bilo na poslu?“ Pitao je dok sam ga ponovo posmatrala kako nam kuva kafe.
Pričala sam mu i opuštala se u udobnosti njegovog doma. Ali sam osećala kako u vazduhu visi bakšiš koji sam odbila.
Kao i pre neke večeri i ove nam je doneo kafe i seo preko puta mene, dok smo neobavezno pričali o poslu.
„Tamara…“ Zagledao se u mene kada smo iscrpeli kratku prethodnu temu.
„Molim?“ Zadržala sam vazduh
„Zašto si mi poslala kolač danas? Za bakšiš neću da pitam, smatram da je to rešeno.“
„Mali znak zahvalnosti…“, utihnula sam.
„Za šta mi se zahvaljuješ?“ Sneno me pogledao.
„Družimo se… dobar si prema meni… I ono kad sam plakala…“ Oborila sam pogled postiđena.
„Nemoj mi se zahvaljivati na tome, zadovoljstvo je moje. Mogu li ja da se zahvalim za kolač koji si mi danas poslala?“ Blago se nasmešio i oči su mu zasijale.
„Možeš“, slegla sam ramenima.
„Dođi i sedi, ovde pored mene…“ Potapšao je mesto na ugaonoj garnituri do sebe.
Pogledala sam ga dok je moju kafu lagano prevukao preko stola do svoje. Ustala sam potpuno opijena, obišla sto i sela do njega.
„Mogu li da te poljubim u obraz?“ Okrenuo se prema meni i dlan nežno položio na moja leđa.
Klimnula sam glavom. Srce mi se uzlupalo i od njegovog dodira i od njegove blizine.
Sasvim lagano je glavu primakao mojoj. Osetila sam dodir njegovih usana na mom obrazu… sklopila sam oči i udahnula vazduh.
„Hvala na onako divnom kolaču, zaista si me prijatno iznenadila, dušo“, šapnuo je na moje uvo i rukom lagano skliznuo niz moju kosu.
Okrenula sam glavu prema njemu opijena od reči. „Nema na čemu“, tiho sam rekla i gledala njegov mili osmeh dok me mazio po kosi.
„Prija ti da te mazim po kosi?“
„Opušta me…“ Nisam mogla da prestanem da gledam u njega.
„Kosa ti je kao svila i mene opušta da je dodirujem.“ Nasmejao se i drugom rukom mi dodao kafu.
„Hvala.“ Nasmešila sam se i otpila malo crne aromatične tečnosti.
„Sa kim živiš?“ Nastavio je razgovor u smeru koji me podsećao na skoru propast.
„Sa ocem i bratom.“ Uzdahnula sam ne bih li oterala neprijatnost.
Mislim da je shvatio da nisam želela o njima da pričam, pa je Luka počeo da priča o svojoj porodici koja je živela u Nemačkoj.
Nakon pola sata dodatnog opuštanja, jer me sve vreme mazio i pričao, osetila sam potrebu da krenem a da sam mogla osvanula bih ovako sa njim. Njegov glas je bio melem za moje uši.
Dopratio me do vrata i stao.

„Tamara, nedeljom ne radiš?“, pitao je
„Ne. Nedelja mi je slobodan dan.“
„Mogu li u nedelju da te izvedem na večeru? Molim te…“ Skupljao je usne.
„Može…“ Osmehnula sam.
Zagrlio me nežno i ponovo poljubio u obraz. „Sviđaš mi se, malena“, šapnuo je i ponovo svojim dlanom skliznuo niz moju kosu.
„Laku noć…“ Oborila sam pogled. Znala sam da sam pocrvenela.
„Laku noć i lepo spavaj.“ Ostao je da stoji dok sam odlazila.

Iako sam bila umorna, san nije želeo da me prihvati. Osećala sam se tako opušteno i srećno zbog Luke… Dugo sam mislila o njemu i ni sama ne znam kada sam zaspala.

***

Narednog dana sam od Ivana čula da je Luka otišao na službeni put i da se vraća u subotu uveče. Dok je Ivan doručkovao, ja sam već osetila neobjašnjivu prazninu jer sam znala da Luka narednih dana neće dolaziti na doručak, zapravo da ga neću videti do nedelje…

Po povratku sa posla, ista priča me sačekala. U našem stanu, po pravilu je vladao haos, koji sam odmah počela da raspremam. U nekom trenutku je Sreten ušao samo da se presvuče i odmah je otišao. Posle njega je ušao otac…
Kočila sam se od straha, krv se ledila, svaki mišić mi je bio u grču dok sam čekala da prvi progovori. Međutim ništa nije rekao samo je seo za sto.
Odahnula sam i nastavila sa poslom i taman kada sam pošla u kupatilo, čula sam ga.
„Izvini za ono… Ali nekada stvarno umeš da budeš nepodnošljiva.“ Radenkov hrapavi glas mi je zaparao uši.
Stala sam i pogledala ga… Nepodnošljiva???
„Uredu je. Moram da se spremam za posao.“ Naterala sam sebe da progovorim.
Dok sam koračala ulicama Beograda počela sam sebe da preispitujem u kom segmentu sam bila nepodnošljiva i koliko??? Toliko da me bije… Nisam bila pametna i jedva sam dočekala da stanem za šank i radim. Pratila sam porudžbine i konobare da ne čekaju i totalno rasteretila svoj napet nervni sistem.

***

Dani su se lagano izvlačili, i bio je petak. Gledala sam kroz prozore restorana kako se priroda menja i shvatila da se bliži polovina septembra.
„Dobro jutro.“ Za šank je seo Andrej.
„Dobro jutro, izvolite.“ Osmehnula sam se.
„Ne sećaš me se?“ Pogledao je u mene.
„Sećam Vas se, Vi ste Andrej“, ljubazno sam odgovorila.
„Nemoj mi persirati Tamara, mogu li dobiti francuski doručak?“ Moglo se naslutiti malo prijatnosti u tom grubom glasu.
„Svakako, gospodine.“ Udaljila sam se.
Pošto sam preuzela hranu, vratila sam se i spustila ispred njega, „Izvolite, prijatno“. Pošto se zahvalio ja sam nastavila sa poslom.
Kada je Andrej završio doručak, podigao je ruku da dođem do njega.

„Izvolite?“ Prišla sam mu.
„Imaš li malo vremena da porazgovaramo?“, pitao je prilično ozbiljno.
„Naravno, recite?“ Pogledala sam ga u oči i čekala.
„Dobro, vidim da mi i dalje persiraš, ali hajde.“ Odmahnuo je rukom i nastavio, „Tamara moja firma je – Andrejević kompjuterski sistemi i oprema- bavim se uvozom. Želeo bih da mi se javiš i dođeš na razgovor za posao, potreban mi je radnik sa smerom –porezi i carine.“
„Ja još nisam završila školu i nemam to zvanje.“ Odmah sa odgovorila.
„Znam, Tamara. Ostala ti je još jedna godina studija, zato lepo dođi da se dogovorimo da počneš u računovodstvu, onda da lepo završiš tu godinu i da pređeš na radno mesto za koje mi trebaš. Uostalom mi ćemo ti platiti školovanje za koje ćemo potpisati ugovor o obavezi da radiš za nas i tako se odužiš. Plata ti neće biti uskraćena, niti bilo šta drugo. Da sada ovde ne objašnjavam, javi mi se i da se dogovorimo.“ Ustao je.
„Hvala na ponudi.“ Ostala sam nema i zatečena.
„Doviđenja.“ Gledala sam kako odlazi…
Znala sam da ovo ima veze sa Lukom. Zaboga bili su prijatelji i bilo je očigledno da se Luka na sve načine izgleda trudio da me otrgne od posla šankerice.
„Izvoli bakšiš.“ Kolega je ispred mene ovaj put spustio hiljadu dinara i došlo mi je da vrisnem od muke.
„Divota…“ Pogledala sam u vizit karticu i novac… Uzela sam i nastavila sa poslom.

Po povratku u stan sam zatekla oca i to pripitog.
„Šta ima da se jede?“, zaplitao je jezikom.
„Evo sad ću ti postaviti.“
Odmah sam otvorila frižider i izvadila dve šerpe i stavila da se podgrevaju.
Radenko je ustao i otvorio jednu. „Grašak! Pa nisam ja vo da pasem!“ Rukom je odalamio šerpu koja je pala na pod i sve se prosulo.
„Tata, šta ti je?“ Bila sam u šoku i samo jedan korak udaljena od njega.
„Šta si rekla! Ko je stoka?“ U sekundi je izvadio kaiš iz pantalona.
„Nisam rekla da si stoka, pitala sam- šta ti je?“ Krenula sam da obilazim oko stola dok mi se bližio.
„Grašak za stoku, jel!?“ Poleteo je ka meni.
„U drugoj šerpi je meso!“, viknula sam i pokušala da se sklonim.
Nisam uspela, kaiš je vrisnuo po mojoj podlaktici kojom sam štitila lice.
„Nemoj!!!“, zakukala sam i pošla prema vratima.
„Džukelo ne vaspitana!!!“ Urlao je i stigao još jednom da me ošine preko leđa dok sam grabila tašnu i izletela iz stana.
Potrčala sam koliko me noge nose i trčala dok se nisam našla u obližnjem parku. Sela sam na klupu i obrisala suze. Pogledala sam u desnu podlakticu, otisak kaiša je već dobio bordo boju i oteklinu. Izvadila sam iz tašne hepatrombin i počela da mažem u nadi da neće izgledati tako strašno. Osećala sam kako me žari i peče udarac preko leđa. Osećala sam kako već gubim živce…
Ostala sam da sedim tu dok mi nije došlo vreme da krenem u kafić.

Kada se radno vreme završilo, sporim koracima sam odlagala vreme ulaska u zgradu.
Te večeri ni sama ne znam koliko mi je hrabrosti trebalo da uđem u stan. Zahvalih Bogu jer su svi spavali. Na prstima i bez disanja sam ušla u svoj sobičak i legla. Zagrlila sam jastuk i pomislila na Luku da oteram unutrašnji bol koji me proždirao. Fizički boj je pulsirao sa ritmom otkucaja srca, i to nije bilo ništa novo.

***

Cele subote sam čistila kuhinju i tepih koji je bio uprljan izgaženim graškom. Povremeno bih pogledala u desnu nadlanicu i pustila po koju suzu jer je masnica bila modra sa naznakom podliva koju ništa nije moglo sakriti sem dugih rukava, koje sam i obukla to veče i krenula da odradim smenu u kafiću. Pitala sam se da li je Luka stigao, da sam bar imala mobilni znala bih, a ovako… čekala sam da osvane nedelja i da idemo na večeru…

***

Nedelja je konačno osvanula. Počastila sam sebe dobrim spavanjem jer sam znala da sam bila sama. Sreten ionako nije bio kući, a otac je verovatno od bele zore sa svojim pajtosima negde gde se pije i jede. Taman što sam se izvukla iz kreveta i sela da pijem kafu, čulo se zvono…
Otišla sam do ulaznih vrata i otvorila ih.
„Luka…“ Zinula sam od iznenađenja.
„Spavaš,a?“ Odmerio me, bila sam u pidžamama
„Pijem kafu, ustala sam pre pola sata.“ Osmehnula sam.
„E, drago mi je da si se naspavala. Ako nemaš ništa u planu, hoćeš posle kafe kod mene, mogli smo negde u šetnju pa na ručak?“ Podigao je obrve i osmeh mu je poigravao usnama.
„Zar me nisi pozvao na večeru?“ Bila sam sva u čudu.
„Jesam, večera ostaje. Zašto ne bismo i ručali zajedno, ako si slobodna?“
„Dobro, idem odmah da se istuširam i obučem i mogla sam popiti još jednu kafu?“ Zagrizla sam donju usnu od sreće što sam shvatila da ceo dan želi da provede sa mnom.
„Odoh da nam kuvam kafe.“ Okrenuo se i otišao.
Zatvorila sam vrata i naslonila se leđima na njih da ne padnem. Onda sam brzo ušla u kupatilo čim sam se osvežila, uletela sam u sobu i pošla da uzmem haljinu…
Onda sam stala.
Nije bilo šanse da obučem haljinu iako je dan bio sunčan i topao. Morala sam odabrati lepršavu bluzu dugih rukava i tričetvrt pantalone. Morala sam da sakrijem ogromnu masnicu na svojoj podlaktici…
Obula sam baletnake, uzela tašnu i izašla iz stana.

Luka je čekao sa dve kafe i svežim pecivom u trpezariji.
„Iz nekog razloga sam siguran da nisi doručkovala.“ Osmeh mu je ukrasio lice
„Nisam.“ Zasmejala sam se od neke neopisive sreće.
„Onda sedi da doručkujemo. Vidi kako sam bio vredan samo zbog tebe.“ Njegov zvonki smeh je bio sve što mi je trebalo. Tako malo od njega je meni značilo mnogo i više od toga.
„Stvarno sam oduševljena, vidi kako ti je lepo naraslo ovo dansko pecivo. Moraš mi dati recept.“ Pošla sam prema stolici i nisam mogla prestati da se smejem jer sam znala da je kupio pecivo.
„O, ne. Recept nećeš dobiti, to je tajna. Kad poželiš dansko pecivo, reci mi i spremiću ga za tebe.“ Sagnuo se da mi šapne u poverenju dok mi je pridržavao stolicu.
Pogledala sam ga jer su njegove usne bile tako blizu mog uha i obuzelo me neverovatno prijatno osećanje. Bila je to neka čudna bliskost koja se osećala u vazduhu.
„Nedostajala si mi“, tiho je rekao gledajući me pravo u oči.
„I ti si meni…“ uzdahnula sam obuzeta osećanjima toliko jakim da mi se na tren zavrtelo u glavi.
„Ručkaj.“ Nežno me pomazio po kosi i brzo poljubio u obraz.
Ostala sam nema. Posmatrala sam ga kako lagano obilazi oko stola i seda preko puta mene.
Ceo moj život je bio zaboravljen u sekundi. Pitala sam ga kako je bilo na službenom putu. Pričao mi je da je bio u Austriji. Slušala sam njegov glas i lagano doručkovala zajedno sa njim. Shvatih u tom trenu da je samo njegovo postojanje bilo melem za moje rane…
„Jesi li razmislila o Andrejevoj ponudu?“, pitao je dok smo uzimali kafe.

„Jesam… Ne mogu da prihvatim. Znam da si svojim prijateljima pričao o meni. Hvala ti, ali izboriću se.“
Otpila sam malo kafe.
„Tamara…“ Uzdahnuo je i nastavio, „Andreju stvarno treba tvoj smer, bavi se uvozom. Zašto odbijaš posao za koji želiš da se školuješ?“
„Ne odbijam, samo smatram da nije pošteno. Upoznala sam tebe, rekla ti o sebi neke stvari i ti si odmah ponudio rešenje za moje školovanje. Izvini, kao što sam rekla, ne želim da te iskorišćavam, niti želim da iskorišćavam tvoje prijatelje.“ Oborila sam pogled, setila sam se bakšiša koji su mi ostavljali.
„Ja to ne smatram iskorišćavanjem, bilo bi mi drago da ti pomognem jer si zaista posebna.“
„Zbog bakšiša koji mi ostavljate ja već imam osećaj da vas koristim“, tiho sam rekla i pogledala ga kroz trepavice.
„O, Bože.“ Pogledao je u plafon a zatim u mene. „Menjamo temu. Danas se družimo i želim da se bolje upoznamo.“ Imao je osmeh koji ovaj put nije dopro do njegovih zabrinutih očiju boje badema.
Zajedno smo pospremili sto i krenuli iz stana.

„Neće ti smetati da odemo do tržnog centra, treba mi malo odela za jesen. Jesi li raspoložena da mi pomogneš u odabiru?“ , pitao je dok smo se vozili u njegovom autu.
„Sa zadovoljstvom ću ti pomoći.“ Ponovo sam imala osmeh na licu.
Luka je lagano hodao pored mene dok smo razgledali izloge. Kad bi ušli u neku od radnji uvek bi prvo propustio mene. Posmatrala sam kako bila garderobu za predstojeću jesen i zimu. Skoro za svaki odevni predmet me pitao za mišljenje. Uživala sam u pogledu na njegovo vitko telo dok je izlazio iz kabine sa odevnom kombinacijom. Uzdahnula sam i pomislila kako ovo nikada nisam radila…
„Može kapućino i limunada?“, pitao je dok smo se bližili kafiću u tržnom centru.
„Može. A, mogu li ja da platim. Molim te.“ Pogledala sam ga molećivo.
„Ne može.“ Odmahnuo je glavom i uhvatio me za ruku i poveo prema slobodnom stolu.
Odmarali smo noge i pričali o uspešnoj kupovini garderobe, o radnjama koje su se tu nalazile i nakon predaha, ponovo smo se uputili ka jednoj.
Kada smo ušli, pogledala sam ga. To je bio ekstravagantan butik sa ženskom garderobom.
„Hajde da odaberemo nešto za tebe“, nežno je rekao.
„Nemoj molim te.“ Progutala sam knedlu.
„Tamara, molim te… meni za ljubav. Vidi kako lepih stvari imaju.“
„Ne.“ Zavrtela sam glavom. Grlo mi se steglo.
„Samo jednu odevnu kombinaciju.“ Pokušao je da me povede ali ja sam se ukopala u mestu.
Pogledao me upitno…
Ponovo sam odmahnula glavom nesposobna da progovorim, oči su mi se lagano punile suzama.
„Hej, šta ti je?“ Primakao mi se i šapatom upitao.
Gutala sam suze i duboko disala. Oborila sam pogled jer mi je bilo neprijatno da se gledamo.
„Isuse... Idemo odavde.“
Na moje olakšanje napuštali smo tržni centar.
Čim smo seli u auto, okrenuo se prema meni. „Nisam imao nameru da te povredim ili uvredim, samo sam želeo nešto da ti kupim…“
„Luka…“ udahnula sam i skupila hrabrost da nastavim, „ovoliko pažnje nisam dobila od kako pamtim da postojim, sve preko bi bilo previše za mene.“ Progutala sam knedlu.
Posmatrao me čitavu večnost a onda progovorio. „Idemo na ručak. Ovaj dan još nije gotov.“
Upalio je auto i krenuli smo dalje u tišini.
„Voliš li ribu?“, konačno je progovorio posle dvadeset minuta.
„Volim…“ Nisam mogla sa se ne osmehnem.
„Odlično, vodim te na jedno lepo mesto.“ I on se osmehnuo.
Srce mi je zaigralo od pogleda na njegov profil koji više nije bio zabrinut ili ljut…

Našli smo se na splavu okruženi prirodom. Sedeli smo na verandi i posmatrala sam reku kako teče. Na trenutke bih imala osećaj kako se mi krećemo, ali to je bila samo varka.
„Bože, kako priroda opušta čoveka…“ Pogledala sam ga.
„To i moja sestra kaže, tačnije nju voda opušta.“ Nasmejao se.
„Slažem se sa Ninom.“
„Sa njom se, iz meni nepoznatog razloga, svi slažu. Od kako se vratila iz Italije svi su, nekim čudom, zavoleli boravak pored vode i roštilj.“ Šaljivo je pričao.
Konobar nam je doneo jelo. Miris sveže pečene ribe se mešao sa aromom limuna i ruzmarina.
„Prijatno.“ Namignuo mi je primetivši kako uživam u mirisu.
„Hvala, takođe.“
Pošla sam da zavrnem rukave, ali sam se odmah setila masnice na nadlanici. Malo sam ih samo pomerila i počela da jedem.
Ako je postojao savršen mir to je bio ovaj trenutak. Jela sam okužena zvucima prirode i mogla se ogledati u Lukinim očima kojima me povremeno posmatrao… Mene je dodatno umirivalo njegovo prisustvo, njegovi lagani i odmereni pokreti dok je jeo i pio belo vino, i po koja reč između zalogaja…
Nakon ručka smo još malo posedeli i pričali o običnim stvarima. Imali smo zajedničku osobinu, voleo je baš kao i ja da odgleda film i provede mirno veče u svom domu, mada kod mene baš i nije bilo mnogo tih mirnih večeri. On je voleo mir za kojim sam ja čeznula…
Bili smo spremni da pođemo i uzela sam vlažne maramice da dodatno obrišem ruke od ribe. Slušala sam ga kako priča o nekom filmu i odjednom je stao u pola rečenice.
„Tamara, šta ti je to na ruci?“ Njegovo raspoloženje je nestalo kao rukom odnešeno.
„Šta?“ Pogledala sam u dlanove i okretala ih… Ništa nije bilo.
„Na desnoj podlaktici imaš masnicu“, tiho je rekao
„To…“ Pogledala sam i nisam mogla sebi da verujem kako sam nehotice zavrnula rukave. „To je… Udarila sam se na poslu.“ Usta su mi se osušila.
„Izvini, kako si se udarila?“ Nalaktio se na sto.
„Prosipala sam pepeljaru u kantu za smeće ispod šanka, i… ima jedna šipka pa sam o nju udarila.“ Čak sam i rukama objašnjavala izrečenu laž.
„I toliko si se udarila?“ Izbečio se.
„Da…“ Klimnula sam glavom.
„Meni više liči da je ta šipka ošinula tebe…“, tiho je rekao.
„Veruj, nije mi prvi put da se udarim.“ Naterala sam sebe da se nasmejem.
„Znam da ti nije prvi put.“ Luka se nije nasmejao.
„Ja sam malo trapava i kada se razmašem po šanku, obavezno se negde raspalim.“ Pokušavala sam da ga nasmejem dok mi se krv ledila od užasa.
„Mhm…“ Klimao je glavom i na kraju se nasmejao na moje olakšanje ili je frknuo, nisam mogla da razlučim.
Lagano smo prošetali do auta. Već je bilo kasno popodne.
„Samo da ti kažem, da ja neću moći da večeram, prejela sam se.“ Huknula sam.
„Razumem te, kasno smo doručkovali, kasno smo ručali… Šta kažeš da odemo kod mene i odgledamo neki film uz kafu?“
„Slažem se.“ Klimnula sam glavom.
„Onda idemo.“ Konačno se osmehnuo.
Usput je stao na dva mesta da kupi neke sitnice, a ja sam ga za to vreme čekala u autu. Mogla sam negde u mislila da nas vidim kako zagrljeni gledamo film…

Dok smo se bližili zgradi molila sam Boga da ne naletim na brata ili oca. Znala sam koliko su umeli da budu nepristojni ili bolje rečeno nisu uopšte umeli da budu pristojni. Na moju sreću, niko nas nije video kako ulazimo u lift i odahnula sam.
U Lukinom stanu je vladao mir i opuštajuća atmosfera. Otišla sam i udobno se smestila u uganu garnituru dok je Luka otišao do sobe da ostavi stvari koje je tog dana kupio. Vratio se, seo do mene, na sto je spustio neku teglicu i bočicu. Zatim je upalio televizor i pronašao kanal na kom su se emitovali filmovi. Lagano je uzeo moju desnu ruku i zavrnuo mi rukav.
Ukočila sam se i pogledala ga.
„Ovo je bolje od hepatrombina.“ Uzeo je teglicu sa stola i lagano odvrnuo poklopac.
„Šta je to?“ Nisam znala šta drugo da pitam
„Mast na biljnoj bazi za podlive, modrice i ostale udarce.“ Zahvatio je sa dva prsta prozirnu masu. Nežno je naneo na masnicu koja je još uvek bila pod otokom. Počeo je lagano da kruži prstima i malo sam se lecnula, zabolelo me je.
„Boli?“, pogledao me.
„Malo.“ Brzo sam rekla i osmehnula se.
„Čim je utrljam biće bolje. Osetićeš kako ti hladi kožu.“
„Miriše na eukaliptus.“
„Mhm… Na bazi eukaliptusa je“, nežno je rekao.
Posmatrala sam kako je kažiprstom opisivao sitne krugove i kako je koža ostajala masna i sijala se. Onda je skoro postala prozirna da sam mogla primetiti i sitne krvne podlive.
„Hladi?“ Podigao je pogled ka meni.
„Da… I prija.“ Uputila sam mu osmeh, ne bi li se on meni osmehnuo, ali nije.
„Odoh da nam skuvam kafe ili bi nešto drugo?“
„Može kafa i voda.“
Čim je ustao moj osmeh je izbledeo. Nisam mogla sebi da oprostim što sam se toliko zanela sa vlažnom maramicom i podvrnula rukave. Imala sam utisak da sam pokvarila savršen dan i srce mi se lagano kidalo.
„Evo, kafa, voda i malo slatkiša.“ Spustio je poslužavnik na sto i sve lepo stavio ispred nas.
„Hvala.“ Pratila sam ga pogledom dok je sedao do mene.
„Daj mi ruku.“ Uzeo je bočicu i otvarao je.
„A, to je…?“
„To su kapi koje idu posle anestetik kreme koju sam ti utrljao“, pojasnio je i namignuo mi.
„Imam utisak da sam nam pokvarila dan.“ Nisam mogla više da izdržim.
„Zaboga, kako?“ Ostao je ukočen sa sve bočicom u ruci.
„Otkako si video ovo, ne mogu da te nasmejem.“ Očima sam pokazala na parče modre kože
„Nisi nam pokvarila dan i ne razmišljaj o tome. Samo pokušavam da shvatim kako si mogla ovoliko da se udariš.“ Nakapao je tečnost i ponovo počeo prstom da kruži.
„Jel ti nisi nikada iz sve snage i u brzini rukom ili nogom udario od nešto i napravio sebi dobru masnicu?“
Mozak mi je radio trista na sat.
Zastao je i pogleda me… „Jesam.“
„Pa?“
„Upravu si, umeo sam gadno da se udarim.“ Nasmejao se konačno.
Odahnula sam i zahvalila se bogu.
„Evo, počinje film…“ Odložio je bočicu.
Naslonila sam se na jastuke spremna da gledam.
Luka je prebacio ruku iza mene i upleo prste u moju kosu. Nežno me mazio i lagano sam krivila glavu ka njemu.
„Prija?“, šapatom je pitao.
„Mhm…“ sneno sam posmatrala početak filma.

„Dođi ovamo, nisi mi na ruku.“ Lagano me pomerio da naslonim glavu na njegovo rame.
Usne su mu bile na vrhu mog čela i osećala sam ih. Osećala sam kako ujednačeno diše.
„Bože, kako je divna. Čokoladna svila.“ Privlačio je prste kroz moju kosu i puštao pramenove da padaju.
„Mmm…“ Otelo mi se a da nisam ni bila svesna.
Čula sam kako se osmehnuo i uzdahnuo. Onda je drugom rukom uzeo jednu mocat kuglu , prineo je drugoj ruci i faktički sam mu se našla u zagrljaju. Skinuo je foliju i lagano je prineo mojim usnama. Odgrizla sam pola. Drugu polovinu je stavio sebi u usta. Zatim je još jednu odmotao, prvo je on uzeo pola, a drugu polovinu prislonio meni na usne. Lagano sam i nju pojela.
„Još?“ Glas mu je postao baršunast i to je u meni budilo želju za poljupcem.
„Ne, mogu. Hvala“, šaputala sam.
Ponovo se njegova ruka našla u mojoj kosi, nežni dodiri su me opijali. Kada sam osetila da su njegove meke usne ovlaš spustile poljubac na vrh mog čela, gotovo sam se oduzela od stvarnosti.
Sklopila sam oči i udahnula.
Ponovo me poljubio ali sam ovaj put osetila bolje njegove usne.
Naježila sam se… Disanje mi je postalo plitko kao i njegovo.
Njegove usne su se zadržale na mom čelu i klizio je njima levo desno dok me lagano obavijao rukom.
Dlan druge ruke je položio na moj obraz i polako mi usmeravao glavu da se pogledamo.
Oči su nam se srele u polu tami. Jedino svetlo je dolazilo od upaljenog televizora.
„Isuse, kako si lepa…“, prošaputao je.
Srce mi je preskakalo od tih reči. Zadrhtala sam od njegovog zagrljaja.
Palcem je prešao preko mojih usana i tako malen dodir sam osetila u malom stomaku.
Rastvorila sam usne jer mi je disanje postalo nemirno, osećala sam kako njegovo srce brzo kuca.
Spustio je usne na moje.
Puteno me ljubio i sporo, veoma sporo…
Mogla sam da osetim koliko je nežan. Svaki dodir i pokret je bio lagan i mek poput pera…
Malo po malo i nekako se našao na meni.
U nekom trenutku sam odvojila usne od njegovih da dođem do vazduha. Luka je nastavio da me ljubi prateći liniju vilične kosti sve do uha i iza njega, niz vrat do brade, ponovo spojivši usne sa mojima. Podvlačio je ruku pod moja leđa da me što više privije uz sebe jer se nije oslanjao na mene svom težinom. Bila sam sigurna da se gubim i imala sam utisak da lebdim. Poljupci su postali strasniji, dodiri osetniji.
„Jao…sssssss.“ Hteo je da me privije još sebi i dlan mu se našao na mojoj modrici koju sam imala na leđima.
„Tamara?“ Odmah je prestao i odigao se malo.
„Ništa, leđa su me nešto zabolela.“ Nisam mogla da uspostavim disanje i malo sam se nakrivila a on kao za inat nije pomerio dlan sa bolnog mesta.
Seo je i povukao me za sobom. „ Gde te boli?“ pomazio me po obrazu.
„Ma… Ništa… leđa, malo…“ Nisam mogla da se saberem.
„Malo, a toliko se mrštiš.“ U jednom potezu mi je svukao bluzu preko glave.
„Luka!“ Odmah sam rukama prekrila predeo grudi jer sam imala samo brus.
Nije uopšte konstatovao moju neprijatnost i prebacio me preko svojih butina.
„Isuse...“ Osetila sam kako prstom prelazi u blizini masnice koju sam imala na leđima.
Istok trenutka sam pokušala da se vratim u sledeći položaj, ali me nije pustio. Upalio je lampu koja mu je bila na dohvat ruke. Svetlost je ispunila prostoriju i ja sam ponovo bila ukočena.
„Šta je ovo, Tamara?“, tiho je pitao
„Luka, zaboga, udarila sam se.“ Povisila sam malo ton.
„Gde si se udarila i kako?“ Konačno me pustio i vratio u sedeći položaj.
„Pa, na poslu… kad sam…“

„Ko te bije Tamara?“ Spuštenih obrva me pogledao direktno u oči.
„Molim? Ko me bije? Šta pričaš.“ Pokušavala sam da ostanem u šoku.
„Ovu su masnice od kaiša. Na leđima imaš ocrtanu čak i brnjicu.“ Sporo je izgovorio reč po reč.
Zanemela sam. Oduzela sam se od straha.
„Reci mi, ko te bije?“ Dlan je naslonio na moj obraz.
Ostala sam u pravom šoku kako je primetio i zaključio. Progutala sam knedlu.
„Tamara, odgovori mi, ko te je tukao kaišem?“ Lice mu je postalo preteće.
Trgla sam se i ustala. Zgrabila sam bluzu i brzo je navukla preko glave.
„Gde ćeš?“ Luka je ustao i stao ispred mene.
„Idem u stan.“ Pošla sam da uzmem tašnu sa fotelje.
„Tamara! Pričaj sa mnom. Šta se dešava, ko te bije i zašto?“ Uhvatio me za ruku da me zaustavi.
„Pusti me…“ Zadrhtala sam.
„Stani, ja te neću povrediti.“ Nije mi puštao ruku. Odjednom sam pomislila da će me udariti.
„Molim te… Pusti mi ruku…“ Nekontrolisane suze su mi se slile niz obraze.
„O, Bože.“ Pustio me.
Odmah sam krenula prema vratima.
„Stani, zaboga. Pogledaj me.“ Stao je ispred mene ali me nije dotakao.“Tamara, molim te, dozvoli mi da ti pomognem.“ Sklopio je dlanove.
„Luka…“ sa mukom sam progutala pljuvačku. „Molim te, pusti me da idem…“ Nove suze su potekle.
Sklonio se u stranu i ja sam izašla.
Nisam čak imala nameru da čekam lift. Brzim koracima sam silazila niz stepenice. Nisam stala dok se nisam našla u prizemlju ispred svog stana.
Udahnula sam duboko i ušla na prstima. Otac je mrtav pijan spavao u dnevnom boravku. Vrata Sretenove sobe su bila zatvorena. Ja sam lagano ušla u svoju i sela na krevet.
Počela sam da plačem…
Nisam znala jesam li bila povređena, uvređena, omalovažena, osramoćena, ili sve skupa pred Lukom.
Duša me zabolela.
Toliko ljudi živi normalnim životom. Toliko ljudi ima normalnu porodicu…
Čime sam ja zaslužila ovu muku i ovakav život, pitala sam se.
Zašto nisam mogla biti kao Nina, ili Anastazija… Zašto nisam mogla imati malo mira i normalan život???
Zašto sam baš ja morala imati oca koji me bije kao da nisam biće ljudskog roda…

U neko doba sam osetila, da moram pod tuš pa makar i oca probudila i makar me prebio, morala sam da osetim malo vode i dođem sebi.
Disala nisam dok se nisam našla u kupatilu. Stala sam u kadu, uzela tuš i pustila vodu da se sliva niz mene. Ponovo sam zaplakala… Srozala sam se i sela držeći tuš na glavi.
Misli su mi odlutale do pokojne majke…
Kada bi me otac prebio od batina, dok sam bila mala, mama bi me odmah odvela u kupatilo i dugo tuširala i tako je terala svu bol daleko od mene.
Ovaj put je nije bilo da spere sa mene sav jad i čemer, a ja sam je zamišljala da je tu…
Talas hladne vode me vratio u stvarnost. Otvorila sam oči i zavrnula slavinu. Sa teškom mukom sam ustala i krenula iz kupatila.

Ležala sam u krevetu i posmatrala obrise senki u sobi.
Luka se od nekuda uvukao u moje misli…
Mira mi nije dala pomisao na to kako mi je svukao bluzu, okrenuo me i video masnicu na leđima. Stresala sam se i nisam mogla ni da zamislim kakvo mišljenje sada ima o menu. Mučila sam sebe protiv svoje volje. Poželela sam da ga nikada nisam ni srela.

Poželela sam da ga više nikada ne vidim.
Poželela sam da… se nikada u njega nisam ni zaljubila…

3.

Prvi dan radne nedelje je počeo sa nemirom. Bližilo se vreme kada je Luka dolazio na doručak, a ja nisam imala hrabrosti da ga vidim nakon protekle noći. Stid i sram su me slamali, pucala sam lagano deo po deo kao suva grančica.
Moj nemir je tog trenutka postao duplo jači jer se Luka pojavio.
Uzvrtela sam se za šankom i okrenula leđa da ne gledam kako prilazi. Brisala sam čiste površine i nisam znala kako u oči da ga pogledam, šta da uradim i kako da se ponašam…
„Dobro jutro, Tamara“, oglasio se iza mojih leđa.
„Dobro jutro…“ Pošto sam izgovorila morala sam da se okrenem.
Pogledi su nam se sreli. Njegove oči su bile ozbiljne, a moje su počele da šaraju po prostoru.
„Mogu li dobiti doručak?“ Naslonio je laktove na šank i ukrstio prste ispred sebe. Bio je tako smiren za razliku od mene, ja sam htela da iskočim iz kože.
„Naravno, šta želite?“ Dlanovi su mi se znojili.
„Da se ponovo upoznamo ako si me zaboravila?“ Podigao je jednu obrvu.
„O, Bože…“, prošaputala sam i stisla usne.
„Nemaš ni jedan jedini razlog da budeš ljuta i zvanična prema meni. Ja ti ništa nisam uradio“, tiho je rekao.
„Šta želiš da doručkuješ?“ Glas mi je zadrhtao i grlo mi se steglo. On je znao da me neko bije i tu sramotu nisam mogla da podnesem.
„Engleski doručak i kafu.“ Namrštio se.
Bez reči sam otišla do šaltera i čekala jaja i slaninu. Bila sam mu okrenuta leđima sve vreme dok se ispred mene nije našao poslužavnik. Nisam mogla više da odlažem, morala sam ga uslužiti.
„Izvoli…“, jedva sam izgovorila dok sam ispred Luke spuštala hranu. Glavu nisam dizala, nisam mogla u oči da ga pogledam.
„Tamara, mogu li znati čime sam tačno zalužio ovakvo tvoje ophođenje?“, čula sam ga.
„Nisi ti kriv… Do mene je…“ Progutala sam knedlu i pogledala ga.
„Ako nisam kriv, zašto onda trpim tvoj gnev?“
„Izvini, imam posla…“ Brzo sam se udaljila na drugi kraj i uposlila ruke dok nije došla nova mušterija.
Prošlo je i previše vremena pre nego što sam se usudila da pogledam u stolicu na kojoj je Luka sedeo. Bila je prazna, na šanku je ostao skoro netaknut doručak i nedirnuta šoljica kafe, pored je ležala novčanica od hiljadu dinara za koju sam imala utisak da mi se ruga…

Obično mi je ribanje stana pomagalo da ne mislim ni o čemu, ali ovaj put nije bilo tako. Mislila sam na Luku. Nisam umela da se nosim sa činjenicom da je video i shvatio odakle mi modrice. Teško sam podnosila misao da ga ne mogu obmanuti i slagati. Još teže mi je padalo to što tog jutra nije doručkovao…
„Šta ima da se jede?“ Otac je ušao u stan i zateturao se.
Pogledala sam gadljiv prizor i krenula ka kuhinji.
„Čuješ li ti šta te ja pitam?“ Povisio je ton i išao za mnom.
„Čujem. Sedi za sto.“ Postavljala sam mu da jede.
„Kome bre ti naređuješ krmačo jedna!“ Gurnuo me rukom.
Stala sam i pogledala ga…
„Šta je? Šta me gledaš?“
„Radenko, ako si gladan sedi za sto, nemoj me više maltretirati!“ Povisila sam ton.
Sevnuo je šamar od koga sam sela na dupe. Vrelina se razlivala po obrazu a u meni je počeo bes da se razliva.

„Još jednu da sam čuo!!! Samo još jednu!!! Prebiću te, jel ti jasno!!!“ Urlao je i pretio prstom.
Progutala sam sve što se moglo progutati tog trenutka i lagano uzmicala dupetom ne bih li se sklonila i izašla iz stana.
„Kome bre ti naređuješ, kurvetino jedna!!!“ Ti ćeš meni da kažeš da sednem za sto!!!“ Drao se i mlatio rukama.
Znala sam da mu samo malo fali da me stvarno prebije. Nisam sigurna da li sam disala u tom momentu. Strah me terao da se sklonim kako znam i umem. Nagon za bežanjem se aktivirao i munjevitom brzinom sam ustala, potrčala prema vratima, usput zgrabila tašnu i izletela iz stana.

Šetala sam dok nije došlo vreme da se pojavim u kafiću i da radim. Glava me bolela i od udarca a i od svega ostalog. Kao robot sam sipala pića, prala čaše, dodavala, prihvatala…

***

Petak je prolazio uz kapi kiše koja se slivala niz staklo velikog prozora dok sam sedela i pila kafu za šankom. Posmatrala sam biznis zgradu u kojoj je Luka radio.
Nije ga bilo od ponedeljka, niti je bilo koga od njegovih drugara. Nedostajao mi je, ali ja i dalje nisam znala kako bih i o čemu, posle svega, sa njim pričala.
Pogledala sam u nove tri tanke masnice na ruci koje mi je otac naneo, ni manje ni više, nego prutom. Sretena skoro da nisam ni viđala u stanu. Pretpostavljala sam da samo svrati da prespava.
Kamen koji sam danima nosila u želudcu kao teret se sa svakom novom mišlju peo ka grlu i osećala sam da je pitanje dana kada ću ga ispljunuti na svoju porodicu, okrenuti se i otići sa ono malo skrivene ušteđevine koju sam odvajala za nastavak školovanja.
Ničim izazvana misao se pojavila u mojoj glavi… Počela sam da računam koliko zarađujem, kalkulisala sam koliko mi treba za zakup jedne sobe i koliko će mi mesečno ostajati novca, i za koje vreme bih mogla nastaviti školovanje.
„Zdravo…“
Odskočila sam sa stolice. Naspram mene je seo Luka. Bila sam van sebe…
„Molim te, možemo li da razgovaramo?“, pitao je nežnim glasom i videla sam kako je očima prešao preko mojih ruku.
Bila sam nema. Znala sam da je upravo video nove modrice.
„Ja… ne znam ni šta bih ti rekla…“ Istina je jednostavno izletela iz mene.
„Ne tražim da mi išta kažeš. Prvo me saslušaj. Nisam došao da bih ti postavljao pitanja. Tamara, meni je stalo do tebe. Dva puta si prošla pored mene ispred zgrade nisi me ni pogledala, čime sam to zaslužio?“, njegov glas me navodio na tugu.
„Dva puta?“ Zatreptala sam
„Da. Nisi me videla? Oba puta sam zastao ne bih li uspeo da pričam sa tobom, ali ti si jednostavno prošla pored mene.“ Zamišljeno me posmatrao
„Izvini, ali stvarno te nisam videla…“ Ostala sam izbečena od saznanja da sam izgleda luda.
„Kako mogu da ti pomognem, šta mogu da uradim za tebe, molim te reci mi.“ Mirno je pitao.
„Ne znam… Da me zaboraviš…“ Samoj sebi sam zabola nož u srce.
„Ne mogu da te zaboravim, i ne želim da te zaboravim. Teraš me od sebe jer sam otkrio istinu o tvojim modricama, tačnije da te neko bije. Niko na ovom svetu nije zaslužio da ga biju i maltretiraju.“
„Prestani Luka.“ Prosiktala sam kroz zube.
„Ako je bivši momak, reci mi i rešiću to. Jel te nečim ucenjuje?“ Prostrelio me pogledom
„Molim te, ostavi me.“

„Znaju li tvoji, otac i brat da neko maltretira? Ili i njima pričaš kako si modrice stekla u šanku…“ Nageo se malo napred.
„Hoćeš li prestati?“ Uzaludno sam pokušavala da ga oteram, on je nastavio po svom.
„Ja, bih razapeo onog koji bi moju Ninu udario. Životom bih je branio pa da je najgora na svetu i…“
Ustala sam i otišla u kupatilo. Nisam više mogla da ga slušam.
Stala sam ispred ogledala i posmatrala se.
Ništa nisam mogla da vidim sem bledog tena i kose boje čokolade… Ima li u meni išta vredno? Ima li u meni nešto…?
Suze su mi potekle…
Luka bi život dao za svoju sestru a moj brat bi mene prodao i za sto dinara kada bi mu neko ponudio.
Posledice našeg razgovora su bile pogubne po mene. Imala sam utisak da me je neko rasporio celom dužinom trupa koliko me sve bolelo.
Luka je mislio da me bivši dečko bije i mlati…
Kamo sreće da je tako, to bi se rešilo, ovako kada te tvoji biju…
Što bi moja pokojna majka rekla – Tamara, svoje meso se ne jede. Kakvi su takvi su, ali naši su-
I kako ići protiv svoje porodice, kako ići protiv svog oca.

Kada sam se dovela u red i vratila u za šank, nije ga više bilo. Otišao je…
Jednim delom je to bilo dobro za mene, dok je drugim delom njegov odlazak ujedno za mene bio i gubitak koji je izazivao patnju i ostavljao prazninu u mom životu.
Ako se ovo i moglo nazvati životom…

Po povratku u stan me sačekalo pismo u kom smo zamoljeni da se iselimo do prvog ukoliko ne platimo kiriju ili se zna šta sledi. U meni je sve ključalo.
Odmah počela da rasklanjam krš. Gutala sam i radila… A opet sve mi se skupljalo.
Onaj kamen koji sam već osećala u grlu pretio je da izleti na brata i oca. Osećala sam se mnogo loše. Bila sam ljuta na život koji su mi uništavali. Nisam mogla da napredujem, nisam mogla da zaradim koliko je trebalo njima dati. Nisam mogla nigde živeti duže od pola godine jer je mog oca bolelo dupe za kiriju.
Sreten nije imao nameru da se zaposli niti je imao nameru da bude stariji brat.
I na sve… Luku sam izgubila zbog njih…
E to me je dokusurilo i sela sam za sto. Nisam više mogla ni da raspremam.
„Radiš li ti nešto ili samo sediš?“ Radenko je ušao u kuhinju.
„A, ti?“ Pogledala sam ga pravo u pripite oči.
„Šta si rekla?“ Namrštio se.
„Kažem, da li ti nešto radiš? Ako ne platimo kiriju do prvog, izbačeni smo.“
„Šta hoćeš ti od mene?“, viknuo je.
„Da bar od svoje plate platiš kiriju!“, viknula sam i ja. „Selimo se i brukamo na svakih par meseci!“
„Jebem ti mater! Ko se bruka!!!“ Opalio mi je šamar te jačine da sam sletela sa stolice.
Vid mi se zamutio i čim se razbristrio, ustala sam. „Sram te bilo.“ Prezrivo sam rekla.
„Jel se ti to sa mnom svađaš džukelo jedna!“ Opalio mi je još jedan šamar
Zateturala sam se i prislonila uza zid.
Nije bilo straha… Nije bilo ničeg ljudskog u meni. Gledala sam u oca i počela da ga mrzim. Sve je došlo do vrha, bila sam puna besa kao bomba.
„Takni me još jednom i odrobijaću te.“ Kroz zube sam zarežala.
„Ma koga ćeš ti da odrobijaš!!!“ Nasrnuo je na mene.
Po prvi put sam mu se suprostavila.
Vukao me je za kosu, dok sam ga grebala. Uspela sam jednom da ga uradim i rame, ali za uzvrat sam dobila pesnicu u stomak i pala kao pokošena. Ostala sam bez vazduha.

„Stani bre ćale, ubićeš je!“ Sreten je držao oca.
„Ona će mene da odrobija!!!“ Grmeo je Radenko.
„Šta bre da te odrobija, vidiš da ima trideset kila sa sve odelom.“ Sreten se zasmejao.
Moj brat se smejao dok sam se ja jedva dizala sa poda i pokušavala da dišem.
„Džukela!!!“ Otac je i dalje vikao.
Posmatrala sam kako Radenko i Sreten sedaju za sto i pale po cigaretu…
Otac me i dalje nazivao pogrdnim imenima a moj brat se smejao… Reč jednu nije rekao da me zaštiti.
Oteturala sam se do sobe. Uzela sam torbu i spakovala neophodne stvari koje sam mogla poneti sa sobom. Nisam mogla, niti sam želela, više da ostanem sa njima. Bila sam spremna i u parku da spavam dok ne nađem sobu za sebe. Zahvaljujući njima dvojici nisam imala ni jednog prijatelja i više nisam imala ni život. Podigla sam dušek i rascepila manju rupu na platnu u kojoj sam krila novac.
Ničega nije bilo…
Iz sve snage sam povukla platno i pocepala jedan deo načisto…
Ni traga od novca…
Oko mene je sve postalo crno osim vrata kroz koja sam prošla i uletela u kuhinju.
„Sretene, gde mi je novac?“ Zgrabila sam ga za ramena.
„Ludo, šta ti je, o čemu pričaš?“ Izbečio se.
„Novac koji sam imala u dušeku, gde je?“, viknula sam.
„Ma, skloni se bre od mene!“ Sreten me odgurnuo.
„Kakav novac?“ Radenko se umešao i odmah skočio na noge.
„Ti da ćutiš!“ Pogledala sam u oca. „ Sretene, gde mi je novac!“ Nisam mogla da se smirim.
„Potrošio sam ga!“ nasmejao mi se u lice, a onda je pogledao u oca. „Imala je pedeset hiljada dinara u dušeku, sve sam joj spiskao, krije od nas da ima pare.“ Sreten je ustao i nasmešio mi se.
Brzo sam ušla u sobu i zgrabila torbu da krenem. Imala sam u brusu deset hiljada i u novčaniku dve hiljade, pomislih da ću imati sobu da platim, a od dnevnica iz kafića ću preživeti. Samo što sam zakoračila u predsoblje, Radenko me povukao za kosu i ramena, i bacio preko stola u trpezariji. Preletela sam i pala.
„Kuda si pošla sa tom torbom?“, bacao je stolice i zgrabio me.
„Idem i ostavljam vas. Dosta mi je svega.“ Pokušala sam da pođem.
„Uuuu, al smo opasni.“ Sreten je dobacio u prolazu i izašao iz stana.
„Pazi da ne odeš.“ Otac me udario i našla sam se na podu.
„Pusti me!“ Skoro sam vriskala i puzala prema predsoblju.
„Nećeš ti nigde da ideš! Od koga si krila pare!!!“ Šutnuo me u stomak i sklupčala sam se na podu.
Zakukala sam iz sveg glasa.
„Prekini!!!“ Uspravio me uza zid i ošamario me preko nosa.
„Upomoć!!!“, drala sam se koliko sam snage imala.
„Zaveži kurvetino!!!“ Dohvatio je kaiš i počeo da me šiba.
Svaki udarac je pratio moj vrisak koji se samo izgleda odbijao o zidove stana.
U nekom trenutku su me noge izdale i sručila sam se na pod.
„Majku da ti jebem!!!“ Šutirao me je.
Na svojim rukama sam spazila krv…
Radenko, moj otac, nije prestajao da me šutira.
Vid mi se mutio… nije više bilo bola…
Osećala sam kako mi se krv sliva niz usne i kvasi tepih…
Posmatrala sam crvenu mrlju kako postaje sve veća.
„Policija!!! Otvaraj!!!“ Lupali su na vrata.
„Jebite se!!!“ Radenko im je odgovorio.
Tresak vrata koja udaraju o zid su na tren mogla da me povrate da vidim ljude u plavom kako grabe i obaraju Radeka na pod.

„Hitna!!! Brzo!!!“ Urlao je policajac koji je stajao na vratima.
„Zlato, otvori oči.“ Žena mi je sklanjala kosu sa lica, videla sam je u magli. „Kako se zoveš?“
Nisam mogla da progovorim, gutala sam krv.
„Hoćete li me više pustiti da uđem, ja sam joj dečko!“
„Gospodine, ne možete unutra, sačekajte napolju!“
„Dajte nosilo, brzo! Krv teče iz obe nozdvre!“ Doktorka je viknula.
Pomerali su me lagano, stavili bandažer za vrat, priključili infuziju, gurali cevčice u nos…
Samo sam ih posmatrala…
Podigli su me i spustili na pokretno nosilo… izvozili su me iz stana. Mogla sam da čujem žamor ljudi, dok su ispred zgrade vitlala rotaciona svetla. Veću sramotu nisam doživela u svom životu.
„Tamara, dušo moja.“ Neko me uhvatio za ruku.
To je bio Luka… ali nije ličio na sebe. Bio je bled i namrštен.
„Ko ste Vi?“, lekarka ga je pitala.
„Ja sam joj dečko. Molim vas, zahtevam da pođem sa vama.“ Nije mi puštao dlan.
Lekarka je pogledala u mene, a zatim u Luku. „Uđite i bez pitanja, nije ustanu da govori.“
„Luka, pratimo vas autom!!!“ Čuo se neko.
Sanitet se pokrenuo i sklapala sam oči.
„Tamara, gledaj u mene.“ Doktorka me pozvala dok je merila pritisak.„Gospodine, pričajte sa njom da ostane pri svesti.“, pogledala je u Luku.
„Dušo, pogledaj me“
Pogledala sam ga.
„Molim te reci nešto, šta bilo, samo pričaj sa mnom Tamara.“ Glas mu je drhtao.
„Htela… sam… da… odem…“ To nije bio glas, to je bilo šištavo šaputanje.
„Dobro.“ Pogledao je u doktorku a zatim klimnuo glavom. „Samo se smiri, sad si na bezbednom. Biće sve uredu.“
Poslednje što sam videla jesu suzne Lukine oči…
„Tamara, nemoj zlato, molim te. Hajde ostani sa nama još dva minuta.“ Doktorkin lik mi je bio pred očima.
„Samo drži otvorene oči, gledaj, Tamara, molim te.“ Luka se nadvijao nad mene.
„Stižemo. Gledaj u svog dečka, vidi kako je on lep momak. Nemoj sad da nam zaspiš.“
Vrata su se otvorila.
Posmatrala sam kako se neonke smenjuju dok su me vozili.
„Hitan, skener!“
„Spremni smo, dajte je ovamo.“
Sklopila sam oči, nisam više mogla da gledam… Samo se čulo tiho zujanje…
Bila sam u nekom oduzetom stanju, nakon tišine ponovo su se začuli glasovi…
„Abdomen, ponovite još jednom. Da budemo sigurni.“
„Nema frakura ni unutrašnjih povreda.“
„Sad ćemo da ti skinemo ovu kragnu, ne treba ti više.“ Doktorka je nežno sklonila okovratnik.
„Nagnite je napred da zaustavimo krvarenje iz nosa.“ Podigli su me.
„Dobro je. Dobro je, staje.“ Nežno su mi opipavali nos i pregledali.
„Polako, je vratite da legne.“
„Idemo na pregled tela, Tamara, otvori oči, zlato. Ostani sa mnom još malo.“
Otvorila sam oči.
„Zlato moje, sve će biti uredu. Ne boj se, na bezbednom si. Kako se zove onaj divan momak što je pošao sa nama?“, pitala je dok su me dalje vozili.
„Luka…“ Glas je bio malo bolji šapat.
„Znaš li koji je danas dan?“

„Petak…“
„A, datum?“
„Devetnaesti septembar.“
„Bravo, zlato moje“, rekla je dok su me uvozili u sobu.
„Može da priča?“ Čuo se neko.
„Može, ali molim vas. Budite pažljivi.“
„Zdravo, Tamara. Ja sam doktor Dejan Ristić, a ovo je inspektor Uroš Vesić. Možemo li malo da porazgovaramo.“
„Može… Mogu li dobiti malo vode, žedna sam.“ Usta su mi bila suva kao pustinjski pesak.
„Naravno, zlato.“ Čula sam doktorku.
„A, da te malo uspravimo?“ Doktor Dejan je bio brižan i nije me plašio.
Klimnula sam glavom.
Lagano su podigli naslon i doktorka je prinela flašicu sa vodom u nameri da me napoji. Podigla sam svoju ruku da je uzmem i zastala…
Moja ruka je bila krvava…
„Ne obraćaj pažnju, posle ćemo sve da operemo, hajde, pij malo vodice.“ Prinela je flašicu mojim usnama.
Napila sam se vode, nikad mi nije prijala kao ovog trenutka.
„Tamara, znate li šta se desilo?“ Inspektor me posmatrao očima punim brige.
„Znam…“ Klimnula sam glavom i oči su mi zasuzile.
„Nemojte plakati, biće sve uredu. Slažete li se da fotografišemo vaše povrede? Ovo što vam je učinio Radenko Rosić, spada u krivično delo, pa čak možda i u pokušaj ubistva.“
Nisam reagovala… Nisam imala pojma o čemu mi govori.
Doktor je nastavio da treba da obavi kompletan pregled mog tela i da svaku povredu fotografišu i zabeleže, jer je to dokazni materijal koji mogu dodatno teretiti Radenka… i javni tužilac… i socijalna služba… i sigurna kuća… Pritvor… zatvor… suđenje… zabrana prilaska…
Bila sam zbunjena.
Počela sam da odmahujem glavom.
„Stanite, polako. Idem da dovedem njenog dečka.“ Oglasila se doktorka.
„Gde joj je majka? Neko od porodice?“, pitao je inspektor.
„Nema porodice, odoh po momka.“ Čula sam kako je uzdahnula.
„Umrla je pre dve godine…“ Pogledala sam u inspektora.
„Izvinite…“ Oborio je pogled.
„Dođite ovamo.“ Doktorka je pozvala inspektora i izašao je.
„Kako se osećate?“ Doktor me pogledao.
„Isprebijano i prljavo…“ Progutala sam knedlu.
„Evo samo još malo i vodimo Vas u vašu sobu. Sestra će vam pomoći da se istuširate i obećavam da ćemo Vam dati nešto za bolove. Biće sve uredu.“ Lagano je pričao.
„Hvala vam…“ Suze su mi skliznule niz obraz počela sam da shvatam šta mi se desilo.
„Tamara, ja bih trebao celo telo da Vam pregledam.“
Izbečila sam se i doktor se blago nasmešio.
„Bilo bi vam ugodnije da to uradi doktorka zar ne?“ Imao je mnogo razumevanja.
„Nemojte se ljutiti…“
„Ne, neljutim se. Sad ću da pozovem koleginicu.“ Otišao je do telefona i pozivao nekog.
„Dušo moja, kako si?“ Luka je prišao i nežno mi uzeo dlan u njegove tople ruke.
„Dobro sam…“ Progutala sam knedlu. Tad sam postala svesna da je sve saznao. Ne znam da li je to bilo za mene olakšanje ili dodatni teret.
„Tamara, hoćemo li da uradimo preglede i da inspektor napravi zapisnik?“ Skupljao je usne.

„Ne znam.“
„Dušo, ja ću biti sa tobom. Nećeš biti sama, obećavam. Ako sad odbiješ zapisnik o povredama, Radenko će se izvući i bojim se da bih opet mogao…“ Zanemeo je i napunio pluća vazduhom.
„Neka ga Bog kazni…“ Ponovo su mi se skotrljale suze.
„Šššš… Hajde da uradimo ovo po protokolu zbog tebe, pa ti narednih dana donesi odluku, hoćeš li ga tužiti ili ne. Ja ti obećavam, da te niko ni na šta neće primorati. I biću uz tebe, ovde. Važi?“ Usna mu je zadrhtala.
„Važi…“ Klimala sam glavom.
Pored doktorke koja je bila non stop uz mene došla je još jedna doktorka i još jedna žena u civilu, nosila je fotoaparat.
Zamolila sam da Luka ostane iza paravana. Nisam želela da me vidi nagu, ali mi je ulivao sigurnost jer je bio u istoj prostoriji gde i ja. Odmah su uvažili moju molbu.
Tri žene su bile sa mnom. Nisam mogla da se opustim ali je bar to bilo olakšanje. Fotografisali su me onako umazanu krvlju, zatim su obrisali sasušenu krv i ponovo fotografisali.
U nekom trenutku sam sklopila oči i dopustila im da me dodiruju. Nisu me one mogle povrediti više od oca…
„Jeste li seksualno zlostavljani ili silovani?“
Otvorila sam oči.
„Ne.“ Kratko sam odgovorila.
„Otac Vas nije seksualno zlostavljao ni silovao? Izvinite, moram da pitam.“ Inspektorka je slegla ramenima.
„Ne“.
„Ni brat Vas nije zlostavljao i silovao?“
„Ne.“ Osetila sam mučninu od pitanja.
„Tamara, možemo , a i ne moramo da uradimo ginekološki pregled, mada bi bilo poželjno. Ginekolog je takođe žena. Svi ćemo izaći za vreme pregleda.“ Doktorka je bila brižna i nisam mogla da odbijem.
„Može…“
Prebacili su prekrivač preko mene i podigli deo za noge, zatim su se sklonile jer je ušla gospođa ginekolog.
„Samo se opustite, Tamara. Brzo ćemo da završimo.“
Sela je i počela…
Sklopila sam oči jer mi je tako bilo lakše. Pred mojim očima je i dalje bio Radenko koji me udarao. Nisam mogla da prihvatim činjenicu da me je do te mere prebio da sam završila u bolnici. Da li se ovo ikom desilo? Da li je moglo ikom da se desi ovako nešto…
„Gotovo, Tamara. Sve je uredu.“ Osmehnula se i otišla.
„Nema nikakvih tragova seksualnog opštenja niti tragova povreda, uzorke ću odmah poslati na analizu, koliko da budemo sigurni.“ Čula sam je kako sa nekim priča.
„Dobro. Nego, Vi gospodine ste joj dečko, ako nađemo uzorak sperme, trebalo bi da date vaš uzorak da uporedimo i eliminišemo moguće seksualno zlostavljanje.“, čula sam muški glas.
„Svakako, ako bude potrebe, tu sam da sarađujem“, Luka je odgovorio. Mi nismo imali odnos i nisam znala zašto im to nije rekao…
„Nema potrebe, kolega. Nema ni naznaka da je imala odnos u poslednja dvadesetčetiri sata, ali svakako ćemo uraditi analizu.“Ponovo se čula gospođa ginekolog.
Dodatni priliv srama me zapljusnuo. Moj poslednji odnos je bio pre dve i po godine… I kroz glavu mi je prošao Nemanja moj bivši dečko sa kojim sa se rastala jer mu je smetalo što sam morala da brinem o bolesnoj mami.
Ničim izazvana sam uporedila Nemanju koji mi je bio dečko i Luku koji se u ovoj situaciji predstavljao kao moj dečko… Razlika je bila nezamislivih razmera.

Ušla je doktorka koja me iz stana dopratila sa još dve medicinske sestre.
„Zlato, sad ideš u apartman i ove dame će ti pomoći da se istuširaš.“ Dodatno su prebacile ćebe preko mene i ušuškale me.
„Molim Vas… Možete li Vi?“ Uhvatila sam je za dlan jer ga je spustila do mog.
„Mogu, zlato… Hajdemo.“ Uzdahnula je i videla sam kako su joj se oči zacaklile.
„Doktorka, nije praksa da Vi…“
„Pusti me sad prakse. Ćuti i idemo. Ja ću je okupati.“ Pogurale su krevet

Sedela sam dok se voda slivala niz mene. Posmatrala sam rozikastu boju kako je nestajala u slivniku dok mi je doktorka prala kosu. Nakon njene pomoći osećala sam se čisto, nestao je miris krvi i alkohola. Voda je bilo ono što me umirivalo. Ali posle svega, nisam se osećala mnogo bolje. Ustvari nisam ni znala osećam li išta.
„Evo bade mantil, zlato“ Pridržala ga je i pomogla mi da ga obučem. „Hajdemo polako“
Uvela me u sobu u kojoj je bio neko… više njih.
„Molim vas, izađite napolje, dok se obučemo, pa posle možete ući.“
„Nema problema, sačekaćemo ispred.“
„Kako je Tamara?“, čula sam ženski glas.

Posmatrala sam kako doktorka skida etikete sa veša i kako me oblači kao da sam malo dete. Onda mi je obukla meke pamučne pidžame koje su mirisale na lavandu.
Sedela sam na krevetu dok mi je sušila kosu. Gledala sam u jednu tačku.
„Kako ti je divna kosa. Moja kćerka ima istu ovakvu boju.“
„Kolika vam je kćerka?“, pitala sam.
„Osmi razred. Je li bolje sada?“ ugasila je fen.
Klimnula sam glavom
Nežno me usmerila da legnem u krevet. Podigla je naslon i pogledala me.
„Hvala vam.“ Glas mi je zadrhtao. Nisam znala kako bih joj se mogla odužiti.
„Zlato moje.“ Pomazila me po kosi i poljubila u čelo. „Bićeš ti dobro, došlo ti je puno prijatelja. Idem i vidimo se.“
Pogled sam zadržala na vratima. Videla sam kako izlazi i zastaje ispred Luke.
„Tamara…“ Nina je ušla i odmah došla do kreveta. Brisala je suze.
„Isuse, jesi li dobro?“ Petar je stajao do Nine i zagrlio je.
„Biću dobro…“ Posmatrala sam ih i nisam imala predstavu šta bih rekla.
„Joj, bože… Eleonora i Andrej su bili zajedno sa Lukom ispred zgrade kada je stigla policija i…“
„Nina, pst… Nemoj“ Petar je pogledao. „Evo ti novac koji si imala kod sebe, a mi ćemo poneti odelo da operemo.“ Spustio je onih deset hiljada na komodu.
„Bacite to odelo, molim vas…“ Samo sam odmahnula glavom i oborila pogled.
„Baci ćemo ga. Ja ću ti kupiti drugo. Ništa se ne brini.“ Nina je i dalje brisala suze.
„Tamara, uz tebe smo, da znaš.“ Čula sam Petra. „Hajdemo, ima još neko ko želi da je vidi.“
Oni su izlazili dok su Anastazija i Ivan ulazili. Osećaj stida i srama se pojačavao sa svakim novim ko je ušetao u sobu.
„Hej…“Anstazija je prišla i uhvatila me za ruku. „Biće sve uredu.“ Rekla je pošto je videla da mi suze klize niz obraz.
„Tamara, nemoj plakati. Nisi sama, imaš nas.“ Čula sam i Ivana, ali nisam se usudila da ga pogledam.
„Jesu li ti taman pidžame,m?“, drhtavim glasom je pitala i svojim nežnim prstima mi obrisala suze.
„Jesu. Hvala ti…“ Shvatila sam da su njene…
„Nema na čemu, odmaraj. Doktorka je podvukla da ne smemo dugo da se zadržavamo.“ Pomazila me po kosi.

„Kad te puste odavde, dolaziš kod nas na roštilj.“ Ivan se slabašno osmehnuo.
Oni su krenuli i sledeći je ušao Andrej sa ženskom osobom.
„Niti znam šta da te pitam, niti sam pametan šta da kažem.“ Andrej me pogledao i uzdahnuo.
„Jesi li ti Eleonora?“ Pogledala sam u devojku srebrne kose.
„Jesam.“ Klimnula je glavom i obrisala oči.
„Ja sam Tamara…“ Lagano sam pošla da podignem ruku, ali je ona odmah prihvatila moj dlan.
„Drago mi je da smo se upoznale. Mnogo toga lepog sam čula o tebi“, skoro je šaputala.
„Izvini što je ovako ispalo… Nije nam baš neki momenat da se upoznamo.“ Skupila sam usne.
„Ne smeta mi. Samo kad si ostala živa…“ Zatreptala je i suze su joj krenule.
„Tamara… Bili smo ispred zgrade sa Lukom kada je policija stigla…“ Andrej je huknuo.
„Čula sam… Je li bilo strašno?“ Usudila sam se da pitam.
„Jeste… Luka je mislio da si ubijena, pošto mu policija nije dala da uđe u stan, a video te je kako ležiš u predsoblju. Kada je doktorka viknula da donesu nosilo… Odahnuli smo i nadali se.“ Namrštio se.
„Dobro si ti. Nemaš prelome, ni unutrašnje povrede, ostalo će da prođe.“ Eleonora je uspela da se nasmeši.
„Hej…“, Luka se tiho oglasio. „Odoh samo da se presvučem.“ Ušao je u kupatilo.
„Tamara, cela nedelja je prošla, a ti nisi došla na razgovor za posao.“ Andrej je okrenuo temu.
„Pobogu, čoveče, ko sad misli o poslu?“ Eleonora ga je pogledala.
„Ja mislim. Kad se oporaviš, da dođeš. Treba mi radnik.“ Pogledao me.
„Uh… jel neko možda javio Milanu da neću doći večeras…“ Pomislila sam na svoj posao na kome se nisam pojavila.
„Ja sam mu javio i ne brini.“ Luka je izašao iz kupatila i dao kesu Andreju.
„Idemo mi, i vidimo se.“ Otišli su.
Luka je prišao fotelji koja je bila do kreveta i seo. Bio je u trenerkama ali to ga nije činilo opuštenim, naprotiv bio je napet i to sam mogla osetiti.
„Zašto ne odeš u stan i ne odmaraš…“ Pogledala sam ga.
„Ne idem ja nigde odavde. Nisam ti obezbedio apartman da bi u njemu bila sama.“ Uzeo je moj dlan i držao ga među svojim šakama.
„Izvini…“ usna mi je zadrhtala i počela sam da plačem.
„Šššš… nemoj.“ Prineo je dlan mom licu i pomazio me. „Dušo, znam da ti je teško. Zajedno ćemo ovo da prevaziđemo, važi?“
„Luka, šta ću ti ja?“ Nije mi bio jasan.
„Ti si sve što mi treba.“ Naglasio je svaku reč
„Nisam… ja sam osramoćena i …“ ne završih rečenicu
„Pst. Ne poriči osećanja koja postoje između nas. Znam da i ti osećaš isto.“ Jače mi je stisnuo dlan.
„Ništa ja više ne osećam.“ Odmahnula sam glavom
„Sad, možda samo osećaš stid i sramotu. Pričao sam sa doktorkom i uputila me je… Nemoj da dozvoliš da ovo što se desilo, a za šta ti uopšte nisi kriva, utiče na ono što mi imamo.“
„Šta imamo?“ Nisam mogla da shvatim šta smo stvorili za ovih dvadeset dana.
„Tamara, imamo nešto što se zove ljubav. Imamo osećanja i neću dozvoliti da se zbog ovoga izgube.“ Ubeđivao me je u nešto u šta sam želela da verujem ali ove večeri nisam mogla.
„Luka… pogledaj me, ko zna na šta ličim…“ Suze su ponovo krenule. Znala sam da su modrice okupirale moje telo, a verovatno i lice.
„Meni ličiš na sve što sam želeo. Sad kad te pogledam imam samo jednu misao na pameti, da te što pre izvedem odavde i pružim ti mir i život koji zaslužuješ.“ Nastavio je po svom.
„Osvanuću u dnevnoj štampi… zar tebe neće biti sramota.“ I to mi je palo na pamet i došlo mi je da zakukam.

„Nećeš ti nigde osvanuti. Da vidim ko će da se drzne i objavi ovakvo nešto. Ne treba tebi publicitet već podrška i ljubav.“ Na svaku moj problem on je imao odgovor
„Ti ne odustaješ…“ Shvatila sam da neće odustati i nisam mogla da verujem.
„Nema šanse da odustanem od tebe i ne teraj me više od sebe, jer sam siguran da me želiš koliko i ja tebe.“ I bilo je istine u tome što je rekao.
U sobu je ušla medicinska sestra. „Hoćemo malo da se opustimo i spavamo…“ Ubrizgala je tečnost za smirenje u braunilu, proverila infuziju i otišla.
„Hajde opusti se, ja sam tu i neću se maknuti ni metra od tebe. Bezbedna si sa mnom.“ Nežno me dlanom mazio od čela prema temenu.
Pokušala sam da se okrenem prema njemu i nisam mogla. Ne znam da li je bilo mesta na telu koje me nije zabolelo.
„Polako, ja ću ti pomoći.“ Nežno me rukama pridržao dok se nisam namestila.
„Ovo je tako ponižavajuće…“ Zaplakala sam.
„Nije. Ti si jaka i ti si borac. Nemoj da plačeš…“ Nageo se i poljubio me u čelo.
Podigla sam nekako ruku, pomilovala ga po kosi i zadržala je.
„Dušo moja… Dlaka sa glave više neće smeti da ti fali.“ Prislonio je čelo na moje.
„Ubio me je od batina…“ tresla sam se od plača.
„Neće ti više prići, kunem se.“ Glas mu je zadrhtao. „Da sam znao, Tamara… da sam samo znao… Sprečio bih ovo da ti se desi.“
„O, bože…“ Telo mi je zadrhtalo.
„Hej… Nemoj… Gotovo je.“ Šaputao je i lagano me podizao da sednem.
„Zagrli me…“ Ne znam kako sam uspela da izgovorim.
Seo je na krevet do mene i zavalio se. Nežno me spustio na sebe, da namestim glavu na njegovo rame i zagrlio me.
„Šššš…“ Poljubio me u teme i lagano ljuljuškao dok me san nije savladao.

„Gospodine, ukočićete se…“ čula sam tih ženski glas.
„Neću. Nadam se da nije problem što sam pored nje u krevetu?“, Luka je šaputao.
„Nije problem. Sve što je za nju dobro ovde smo da učinimo. Zaista je lepo od Vas što je niste ostavili samu.“ Šaputala je ženska osoba a ja nisam mogla oči da otvorim.
„Znate li možda kolike su šanse da je danas izvedem kući?“
„Mislim da ima procedura koja mora da se ispoštuje. Ne znam da li ćete uspeti, sem ako vam nije supruga.“
„Nije još uvek… Ali ona ima prava da zahteva da je pustite, je li tako?“
„Ima, ali socijalna služba će morati sa njom da priča i policija, i možda psihijatar, pa stoga je možda i zadrže.“
„Ako joj obezbedim advokata?“
„To bi u mnogome promenilo situaciju. Želite da je poštedite neprijatnih razgovora?
„Da, upravo to želim. Potreban joj je mir i predah od svega.“
„Onda joj obezbedite advokata, ipak je ona nedužna žrtva porodičnog nasilja.“
„Znam… I ne znam kako da joj pomognem da sve ovo zaboravi.“
„Vreme će učiniti svoje, gospodine. I molim Vas, za tri sata se premestite u fotelju zbog vizite.“
„Hoću, hvala Vam…“
Šaputanje je prestalo…
Tišina se vratila…
Lukine ruke su me grlile i grejale…
San se vratio ili sanjam…

4.

„Tamara, probudite se, sad će vizita.“ Neko mi je dotakao ruku.
Otvorila sam oči.
„Dobro jutro. Kako ste?“ Mlada medicinska sestra me posmatrala i imala sam utisak da će da zaplače svakog trena.
„Dobro je…“ Zevnula sam i lice me zabolelo. Dotakla sam prstima kožu, bila je natečena i bolna. Pogledala sam u ruke… Bile su modre. Bile su šarene u svim bojama plave… natečene, na mestima nije bilo kože.
„Nemojte se uzrujavati, sve će to da prođe. Nego, hajde da Vam skinemo pidžamu, treba da namažemo povrede.“
Pogledala sam u fotelju… bila je prazna.
„Same smo?“
„Jesmo, zamolila sam vašeg dečka da izađe.“ Slabašno se osmehnula i lagano počela da radi svoj posao. Noge nisu bile toliko strašne, po koji podliv i malo modrica od kaiša, ali je zato predeo rebara i bio užasan…
„Kakva su mi leđa?“, pitala sam je dok me mazala. Osećala sam oštar bol na pojedinim mestima.
„Nije ništa strašno, sve će ovo proći“, tiho je rekla.
Kada je završila, pomogla mi je da se obučem. Namestila me da legnem i zategla posteljinu.
„Idem ja sad, pa se posle vidimo.“ Namignula mi je i otišla.
Ne zadugo u sobu je ušetala vizita. Gledali su u moj karton, doktorka je pričala o nalazima pregleda da osim vidljivih telesnih povreda druge nemam i složili se oko akloholnih obloga i tretmana za brže zacelivanje modrica.
Oni su otišli i u sobu je ušao Ivan.
„Evo doručak, poslala ti je Anastazija.“ Osmehnuo se i primakao uslužni sto ispred mene.
„Hvala.“ Posmatrala sam ga kako vadi sveže pecivo i uspravila sam se da sednem.
„I kafa za tebe i mene.“ Sipao je iz termosa kafu koja je opojno zamirisala.
„Šta radi Anastazija?“, pitala sam ga posmatrajući kako uzima svoju šolju i seda u fotelju.
„Ona je sa radnicima iz socijalne službe, a Luka sa advokatom.“
„Oduzimam vam slobodan dan…“ Oborila sam glavu, bila je subota i umesto da se odmaraju oni su bili u bolnici zbog mene.
„Tamara, ništa ti nama ne oduzimaš. Luka je nama kao brat, a to znači da si nam ti kao sestra. Nego slušaj, otac ti je u pritvoru, a brata ti niko još nije video. U stanu je završen uviđaj, Petar je trenutno tamo sa svojim drugom koji je inspektor. Andrej je potegao svoje veze da se danas sve reši, bez obzira što je vikend. Nina i Eleonora su otišle u kupovinu.“ Osmehnuo se i pio kafu.
„Ne znam šta da kažem.“ Udahnula sam da se ne onesvestim od srama.
„Ništa nemoj da kažeš. Sve što Luka i mi radimo, radimo za tvoje dobro. Doći će advokat i potpiši mu punomoćje da te zastupa. Važi?“
„Važi.“
„Dalje, Luka je rekao da ste u vezi i da će on brinuti o tebi. On i Anastazija trenutno pregovaraju sa socijalnim radnicima, odnosno neće da dozvole da završiš u sigurnoj kući pošto više nemaš stan…“ Ućutao je i pogledao me.
Suze su se slivale niz obraze. Nije mi bilo do života.
„Tamara, nemoj molim te plakati. Sve ćemo srediti, samo posvedoči socijalnoj radnici da si sa Lukom u ozbiljnoj vezi i da se pored njega osećaš sigurno.“
„Ivane… zašto sve ovo radite? Čime sam ovo zaslužila? Trebalo bi sve da pustite da ide svojim tokom…“ Počela sam da se gušim u suzama.

„Luka te voli , a mi te obožavamo. Prihvati to i nemoj odbiti Luku, cele prošle nedelje je bio sjeban zbog tebe i nije znao šta da uradi i kako da te vrati. A, nemoj da me lažeš da se tebi Luka ne dopada, video sam kako sijaš u njegovom prisustvu.“ Podigao je obrve i bio prilično ozbiljan.
„Da sam normalna kao i vi, pa da sve nekako i prihvatim. Pogledaj me na šta ličim, pogledaj iz kakve porodice dolazim…“ Obrisala sam suze.
„Prvo, bez obzira kako sada izgledaš, ti si normalno ljudsko biće koje zaslužuje mnogo više. Pod dva, ko ti je rekao da smo mi normalni? Kako znaš da mi nemamo ili nismo imali problema kao što ih ti sada imaš. Tamara, nismo mi savršeni, samo se držimo zajedno i trudimo se da budemo normalni.“
„Ne teši me. Svi ste vi i više od savršenog. Vaše devojke su divne i ne nose traume kao ja. Ne zaslužujem ja toliko pažnje koliko vi pružate.“
„Slušaj me sad dobro, to što ti vidiš je lepo i izgleda tako. Moja Anastazija je prošla kroz pakao na jednom poslu, nije mi čak ni bila devojka kada sam je bukvalno prisvojio za sebe i doveo je da živi sa mnom. Znaš li da su joj namestili da je utajila novac u banci u kojoj je radila, znaš li kroz koje je poniženje prošla kada ju je policija privela i izvršila pretres čak i šupljina njenog tela. Znaš li da sam je jedva spasao i izvukao iz depresije…“ Zastao je i pogledao me.
Ćutala sam i gledala u njega. Nisam mogla da verujem šta mi je pričao. Oni su izgledali tako savršeno. Nastavio je sa pričom, koliko su problema imali i kako je napravio sranje iz želje da se osveti Anastazijiom šefu, kako ga je ostavila i umalo nije poginula u potrazi za svojim roditeljima jer je odrasla u domu za nezbrinutu decu. Pričao je koliko je sve to teško podneo ali ju je toliko voleo i bio rešen da sve dovede u normalu i uspeo je.
„O, bože…“ Bila sam u nekom šoku…
„I nemoj misliti da Andrej i Eleonora nisu imali problema i većih od mojih. Nemoj misliti da se Petar nije izborio da bude sa Ninom, i da i oni nisu imali problema. Niko nije savršen, svi mi imamo svoje demone ali ih pobeđujemo. Tako i ti, ne odbijaj Luku, pusti ga da ti pomogne. Shvati da je u tebi našao deo sebe, i zar ti nisi u njemu našla bar trag sebe?“
„Luka je za jedan dan meni pružio što mi niko nije pružio za ceo život… Zaljubljena sam u njega…“ Progutala sam suze.
„Da, znam za taj dan. Za njega je to bio početak, a za tebe nažalost kraj. Obećaj mi, da ga nećeš odbiti, molim te.“ Sklopio je ruke.
„Neću ga odbiti…“ Ponovo su mi suze skliznule.
„Odoh da dam znak Anastaziji da može da prestane da zagovara socijalnu radnicu. Obriši suze sad će ti doći rospija koja mrzi muškarce da te ispituje.“ Ustao je i otišao.
Obrisala sam suze i samo što sam htela da razmislim o svemu, ušao je gospodin srednjih godina.
Brzo mi je objasnio da je on moj advokat i dao mi papire da potpišem i nestao.
U sobu je ušla punačka namrštena žena. Kada me pogledala, zatreptala je i ruku prislonila na grudi.
„Dobar dan. Vi ste Tamara Rosić?“ Bližila se krevetu.
„Jesam.“
Predstavila se i rekla da je iz socijalne službe došla po hitnom postupku, da se uveri koliko je bezbedno za mene da živim sa Lukom.
Dala je uvod o nasilju koji me je užasavao. Nabrajala mi je slučajeve kako žrtve nasilja ponovo pronađu novog nasilnika.
Nije mi uopšte pomagala, zapravo mi je ulivala dodatan strah.
Onda je počela da pita za Luku. U nekom trenutku je počela razgovor da preusmerava u pravcu da bi i Luka mogao biti skriveni nasilnik koji želi žrtvu.
„Slušajte, gospođo. Mene je otac lešio i na kraju umalo nije ubio od batina, nemojte mi sada pričati o mogućnošću da bi mi i Luka mogao uraditi isto. Valjda sam dovoljno dugo u vezi sa njim da znam kakav je.“ Bila sam pomalo ljuta.

„Ako je tako, zašto Vas nije zaštitio da do ovoga ne dođe? Nemojte mi reći da nije primetio da vas otac bije?“ Udarila je gde se nisam nadala.
„Prvo, ja sam krila da sam sa Lukom u vezi od oca i brata. Drugo, od Luke sam krila da me otac bije. Uostalom nije me otac svaki put ovako olešio!“ Povisila sam ton.
„Kako ste uspevali da sakrijete modrice od dečka sa kojim ste u vezi?“ Izdigla je jednu obrvu.
„Lepo! Jeste li čuli za tečni puder? Jeste li znali da radim dva posla, i to oba u šanku, šta je bilo teško za poneku modricu, iako se primeti reći, udarila sam se o gajbu, šank, vrata…?“ Podigla sam i ja jednu obrvu i taj predeo je zategao i zaboleo.
„Shvatam…“ Klimala je glavom.
„Shvatite da je došlo do toga da je istina protiv moje volje isplivala na videlo. Shvatite da sam osramoćena. Shvatite da je taj Luka, koga po malo nazivate skrivenim nasilnikom, ovde proveo noć.“ Pokazala sam na deo kreveta. „I Vi me ubeđujete da ću se sigurnije osećati u nekom centru ili sigurnoj kući odvojena od jednine osobe kojoj verujem. Odbijam da prihvatim vašu pomoć, jer imam gde da se sklonim. Budite ljubazni i ako neko završi ovako kao ja, a nema nigde nikoga, pomozite njemu.“ Završila sam izlaganje pomalo ljuta.
„Uredu. Doviđenja.“ Ustala je i otišla…
Odahnula sam kada je izašla iz sobe. Stvarno je mrzela muškarce i kao da nije shvatala da nisu svi isti.
„Hej… Kako je prošlo? Gospođa socijalka mi nije rekla ni doviđenja.“ Luka je lagano ušao u sobu.
„Gospođa je prešla granicu i nazvala te skrivenim nasilnikom.“ I dalje sam bila ljuta.
„Molim?“ Izbečio se.
„Iznervirala me je i unela mi dodatan nemir.“ Duboko sam disala.
„Pusti je, otišla je.“ Luka je prišao krevetu i seo. „Hoćeš li da idemo odavde ili se sigurnije osećaš u bolnici?“ Pomazio me po kosi. „U životu nisam pomislio da udarim žensko, i nažalost osim reči sad nemam ništa drugo. Ako mi veruješ, pođi sa mnom. Ja, sad samo mogu da ti obećam da neću nikom dozvoliti da te pipne. A, ako mi pružiš šansu dokazaću ti da si bezbedna sa mnom.“ Udahnuo je duboko.
„Luka, sad mi obećaj da, kada se oporavim i vratim na posao, nećeš osporavati moju odluku da nađem sebi stan. Ne želim da ti budem na teretu.“ Bila sam ozbiljna.
„Ako budeš želela da odeš od mene, pustiću te bez reči. Obećavam.“ Skupio je usne.
„Hvala ti…“
„Idem po doktora, pa da idemo odavde.“ Ustao je i otišao.
Samo što sam sklopila oči, Luka se vratio.
„Tamara, došli su ti brat i stric.“ Pogledao me.
Izbečila sam se… stric?
„Hoćeš li da uđu ovde ili da ih pozovem kod mene kada te puste?“
„Neka uđu…“ Zamislila sam se.
„Da li je sve uredu?“ Prišao mi je i zagledao se u moje oči.
„Stric i ja ne govorimo od kako je mama umrla…“, tiho sam rekla.
„Dobro. Želiš li da ostanem ovde sa tobom ili da vas ostavim nasamo.“
„Ostani… nemam ja više ništa što bih krila od tebe.“
Luka se vratio do vrata i otvorio ih.
Sreten i Ratko su ušli i ni dobar dan nisu rekli Luki.
„Hej, Tamarice, pa šta radiš ovde, čemu ovolika drama?“ Stric se šeretski nasmejao i spustio buket cveća na komodu.
Pogledah ga i zaključih da nije tačan.
„Slušaj, bilo je što je bilo. Neće se više ponoviti, kad ti tvoj stric kaže. Hajde da ja završim sa doktorima da te puste i da odemo do policije i rešimo ovo kao civilizovani ljudi.“
„Šta da rešimo?“ Pogledala sam ga.

„Tamara, moj brat, a tvoj otac je u pritvoru. Hajde bre, nema smisla da brukamo prezime. Ništa ovo nije toliko strašno“, rekao je i smešio se kao da je sve u najboljem redu.
„Stvarno, Tamara. Poslušaj strica. Nije uredu da ovoliko dramiš.“ Moj brat se oglasio.
U tom trenutku su mi nervi popustili. Pogledala sam u Luku koji je bio iza njih i sve posmatrao stisnute vilice.
„Slušaj me Ratko sad dobro šta ću ti reći. Tražila sam od tebe posle majčine smrti da me zaštitiš od oca i šta si uradio- ništa. Rekao si mi da ja preterujem i da ćutim i ne brukam porodicu. Koliko se sećam, još si mu i rekao šta sam tražila od tebe i to veče sam dobila lepe batine, ali one su nula za ovo što sada vidiš.“ Pokazala sam ruke koje su bile šarene od udaraca kaišem.
„Dobro, mogla si i niz stepenice da padneš i gore da prođeš. Prestani da dramiš i hajde da…“
„Izlazi napolje. Odmah“, tiho sam rekla.
„Idem…“ Okrenuo se prema Sretenu, „Urazumi je, ne treba nam ova drama.“ Krenuo je.
Posmatrala sam kako je zastao pored Luke i odmerio ga. „Ko je gospodin?“ Ratko se okrenuo da me pogleda.
„Gospodine, izađite napolje.“ Luka mu je otvorio vrata i pogledom ga ispratio.
„O, Vi ste gospodin vratar, shvatam“, dobacio je Ratko u svom nadmenom stilu.
Sreten se osvrtao i posmatrao Luku. „Ti si nam komšija. Video sam te sinoć.“
„Da, ja sam ti bio komšija.“ Luka je prišao Sretenu i naglasio svaku reč. Posmatrao ga je.
„Tačno, nemamo više stan.“ Sreten je pogledao u mene. „Ja sam moje stvari preneo kod strica.“ Slegao je ramenima.
„Lepo.“ Nisam znala šta da mu kažem.
„Jebote, hajde da rešimo ovo, pa nije prvi put da te tata malo izudara. Nije uredu da bude u pritvoru… Stric se ljuti.“ Sreten je pričao mrtav hladan.
„Ovako nije bilo nikada. Sram te bilo Sretene, ponašaš se prema meni kao da nisam ljudsko biće. Nikada me nisi zaštitio, nikada nisi stao ispred oca i sprečio ga. Sinoć si jednostavno otišao i …“ Oči su mi zasuzile. Spoznala sam istinu koja me mnogo zabolela.
„Au bre, kako preteruješ.“ Okrenuo se prema Luki. „Daj, komšija, pričaj sa njom. Urazumi je.“
Luka ga je bez reči posmatrao par trenutaka prilično namršteno. „Ti si sinoć bio ispred zgrade kada sam ja došao. Video sam te.“
„Jesam.“ Sreten je hladno potvrdio.
„Da… I sve si video.“ Luka je lagano klimao glavom.
„Bio si tamo i nisi mi prišao!“ Ostala sam zabezeknuta.
„To što ste ti i otac ludi, nije moja stvar. Neću ja da se blamiram zbog vas.“ Branio se.
„Šta si rekao? Ko je lud, Sretene?“ Zinula sam.
„Nije trebalo da kriješ novac od njega. Ti si kriva za sve! Kriva si i što je otac sada u pritvoru! Sve je ovo zato što si sada našla da dramiš!“ Moj brat je poprilično povisio ton.
„To je bio moj novac koji sam odvajala za školovanje a koji si mi ti ukrao… Završili smo Sretene svaku priču. Odlazi.“ Zanemela sam i obrisala suze.
„Alo bre! Šta sam ti ja ukrao? Našao sam pare u tvom dušeku. I kao da je bilo ne znam koliko, celih pedeset hiljada. Ne drami više, nego izlazi iz ove bolnice i oslobodi oca.“ Sreten je počeo da se nervira.
„Slušaj, momak, hajde izađi odavde.“ Luka ga je uhvatio za nadlakticu.
„Pusti me!“ Sreten se oteo. „Ko si ti ovde? Ja sam njen brat, alo bre!!!“ Uneo mu se u lice.
„Sretene, nisi ti joj ni B od brata. A, to KO sam ja, ne teraj me da ti pokažem. Ili ćeš sada sam izaći iz ove sobe ili ću pozvati obezbeđenje. Imaš tri sekunde…“, Luka je bio tih ali smrtno ozbiljan.
„Ja idem kod strica, a gde ćeš ti da odeš baš da vidim.“ Ironično mi se obratio i otišao.
Uznemirila sam se. Počela sam da se tresem.
„Tamara, smiri se.“ Luka je seo do mene i zagrlio me.

„Ne mogu, ovo nije normalno. Ovo nije normalno. Nisu me ni pitali kako sam…“ Bila sam van sebe, počela sam nekontrolisano da plačem.
„Šš… Sve sam čuo. Sve mi je jasno. Smiri se. Neću ni da te pitam kako si uspevala da živiš sa njima.“ Mazio me po kosi.
„Idemo ili…“ Čuo se muški glas.
„Andreje, zovi lekara, odmah“, Luka me nije puštao iz zagrljaja.
Nije prošao ni minut doktor je se stvorio u sobi i Luka me pustio.
Plakala sam kao kiša i tresla se kao prut.
„Šta se desilo?“ Doktor je pogledao u Luku i Andreja.
„Bili su joj brat i stric u poseti, tražili su od nje da krene sa njima i oslobodi oca krivice. Mislim da sam Vam dovoljno rekao…“ Luka je stiskao vilicu.
„Šta reče?“ Andrej je zinuo u Luku.
„Trebalo je odmah da ih udaljite, uznemiri su je. Odmah se vraćam.“ Doktor je otrčao.
Luka mi je prišao i nežno me zagrlio. Mazio me po kosi i umirivao. Osećala sam koliko se borio da me zaštiti od svega. Osećala sam se kao ljudsko biće u njegovom zagrljaju.
„Luka, pobogu, zašto ih nisi isterao iz sobe?“, čuo se Andrej.
„Nisam mogao tek tako da isteram njenog brata i strica.“
„Vidi bre, šta su joj uradili.“ Andrej je izgleda bio ljut
„Vidim, Andreje. Shvati da nisam mogao.“ Mazio me i uzdisao sa teškom mukom
„Nisu oni više moji… nisu“, prošaputa sam.
„Evo ga doktor.“
Luka me pustio i stao pored Andreja.
Neutešno sam plakala dok mi je sestra, tražila venu i polako ubrizgavala malo providne tečnosti.
„Lezite, Tamara.“ Doktor me rukama navodio da se spustim. „Sad ćete se smiriti, biće sve uredu.“ Pogledao je u Luku, „Možete li sa mnom da izađete.“
„Naravno.“ Luka je krenuo za doktorom.
„Sedite Vi ovde, sad će se ona umiriti.“ Medicinska sestra se obratila Andreju.
„Šta ste joj dali?“, pitao je dok je sedao u fotelju.
„Bensedin…“
„Hoće li je doktor otpustiti, s`obzirom na ovu situaciju?“
„Verovatno hoće. Samo je ne treba izlagati osobama od kojih je trpela nasilje dok ne bude spremna da se suoči sa njima. Pogotovu ako je krive, a po pravilu, žrtvu uvek okrivljuju.“ Uzdahnula je i pomazila me po kosi. „Odoh ja, prijatno.“
„Tamara, zašto nisi odmah rekla Luki da ih udalji.“ Andrej me pogledao.
„Htela sam da se uverim da je kraj… Htela sam da se uverim koliko su bezosećajni.“ Jecaji su me potresali.
„E, moja Tamara…“ Namrštio se i posmatrao me.
„Nisu me ni pitali kako sam…“, iz nekog razloga sam progovorila, valjda mi je svega bilo preko glave ili je bensedin radio svoje.
„Da sam ja bio na Lukinom mestu kroz prozor bi oni meni leteli…“ Ućutao je i skupio usne. „Nisam nasilan, ali ko mi takne moje u stanju sam glavu da mu otkinem.“, tiho je dodao.
„Razumem te…“ Znala sam na šta misli.
Sklopila sam oči i misli su lutale…
Ostala sam sama. Ne znam da li je to bilo olakšanje ili dodatna bol. Bilo je ipak olakšanje. Porodica koja me nije štitila se nije mogla nazvati porodicom…
Brat? Bio je deo mene, ali sa saznanjem da je bio ispred zgrade dok su me isprebijanu iznosili i da ga je bilo sram da mi priđe i pomogne, u meni je ostavilo gorku prazninu. Otpisala sam ga i preboleću ga…
„Vreme je da idemo odavde.“ Čula sam Luku i otvorila oči.

„Čekam vas ispred.“ Andrej je ustao.
„Dušo, vodim te odavde.“ Lagano mi je pomogao da ustanem.
„Moram u kupatilo.“ Bešika mi je bila pred pucanjem.
„Možeš li sama?“
„Mogu, dobro sam.“ Lagano sam ušla u kupatilo.
Nakon olakšanja, prala sam ruke. Ispred mene je bilo ogledalo i skupila sam hrabrost da se pogledam…
To nisam bila ja…
U odrazu ogledala je bila devojka modrog natečenog i pomalo izobličenog lica, krvavih očiju od plakanja…
„Oh… Bože…“ prstima sam dodirivala podliv na desnoj strani čela… Usne su mi bile otečene… desno oko je bilo malo zatvoreno… Nos skoro ljubičast…
Okrenula sam se i ušla u sobu. Luka je držao trenerku u rukama i pogledao me.
„Isuse… ne ličim na sebe.“ Pogledala sam i ja u njega.
„Dođi ovamo.“ Spustio je trenerku na krevet i raširio ruke.
Prišla sam mu i jako sam ga zagrlila rukama oko struka.
„Sve će to da prođe za nekoliko dana. Nemoj da se uzrujavaš oko toga.“ Prigrlio me uz sebe i poljubio u teme.
„Moje lice…“, izustila sam ali nisam mogla da zaplačem.
„Šššš… biće sve uredu.“ Nije me puštao. Samo me držao uz sebe neko vreme dok se sama nisam odmakla.
Luka mi je pomagao da se presvučem. Zapitala sam se kako je mogao ovakvu da me gleda? Kako sam uopšte ovakva mogla da mu se sviđam?
„Hajdemo.“ Uhvatio me za dlan i pošli smo sporim korakom.
Andrej je čekao ispred vrata i pošao sa nama.
Išla sam oborene glave i malo navukla kosu preko lica da koliko toliko sakrijem grozotu.
Konačno smo se našli u autu i napuštali krug bolnice.
„Stani mi pored apoteke“, Luka je rekao Andreju koji je vozio.
„Važi. Mislim da je Petar išao danas da nađe neki melem za podlive.“
„Super, ako je uspeo da ga pronađe biće dobro.“ Luka me zagrlio jer je sedeo sa mnom pozadi.
„Evo apoteke, daj meni te papire, izaći ću ja.“ Andrej se okrenuo i uzeo od Luke recepte.
„Andreje…“pošla sam da izvadim novac iz džepa, ali on me samo pogledao i izašao iz auta.
„Ne trudi se i opusti se. Nego, dopadaju li ti se trenerke?“ Pogledao me.
„Dopadaju, lepe su.“ Pogledala sam u nežno maslinastu boju.
„Nina ti je kupila trenerke i patike.“ Osmehnuo se.
„Moram joj se odužiti.“
„Moraš. Ona želi da ostaneš sa mnom.“ Nasmešio se.
„Luka…“ Pogledala sam ga. „Kako je znala koji broj obuće nosim?“, na glas sam izgovorila misao.
„Ona i Eleonora su spakovale i prenele tvoje stvari u moj stan.“ Poljubio me u teme.
Klimnula sam glavom…
U tom je Andrej ušao u auto, spustio kesu na suvozačevo sedište. „Sledeću kupovinu želim da obavim u zlatari.“
„Naravno, brate. Ja se slažem, ako mene pitaš.“ Luka se nasmejao.
Nisam znala o čemu se radi pa se nisam uplitala u razgovor.

Nakon nekog vremena Andrej se parkirao ispred zgrade. Luka me izveo iz auta i poveo. Kako smo kročili u zgradu zastala sam i pogledala u vrata od stana. Tu sam umalo bila ubijena.
Ukočila sam se.
„Stan je prazan, a ključevi su kod mene. I, da puste Radenka, tu se ne može vratiti jer sam ja iznajmio stan. Unutra su samo njegove stvari.“ Jače me stegao za ruku.
„Tamara, ako ti je neprijatno, hoćete u moj stan da idete.“ Andrej je stao ispred mene i pogledao u Luku.

„Nisam razmišljao o ovome…“ Luka je rekao Andreju.
„Vidim da nisi. Ispade da si je doveo na mesto zločina.“ Namrštio se.
„Ne smeta mi.“ Pogledala sam u Andreja. „Jeste mesto zločina, ali je ovo mesto takođe ispalo i mesto spasenja za mene. Ovde se sva priča završila.“ Rukom sam pokazala na vrata.
„Tako je. Tu je kraj, a gore te čeka novi početak.“ Andrej je pokazao prema liftu u koji smo ušli.
Lift je stao na poslednjem spratu i krenuli smo prema Lukinom stanu.
Jednostavno je otvorio vrata i uveo me.
„Dobro došla!!!“ U glas su viknuli oni koji su bili u stanu.
Stala sam i pogledala šta se dešava.
Nina, Eleonora, Anastazija, Petar i Ivan su čekali sa balonima.
„Odlično! Sad nek precrkne i svima ću vam nabiti po balon u usta. Manijaci jedni!“ Andrej je prošao pored mene i stao pored svoje supruge.
„Pa, htele smo da joj priredimo dobrodošlicu…“ Nina me pogledala.
Jednostavno sam raširila ruke, nema da išta kažem.
Poletela je i zagrlile smo se. „Volim što si ovde“, rekla je i stegla me.
„Polako Nina, malo nežnije.“ Luka je opominjao.
„O, bože… Ne smeta mi“, odgovorila sam i pustila Ninu. U životu nisam dobila iskreniji zagrljaj.
Prišle su Eleonora i Anastazija, zagrlila sam se i sa njima. Nisu skrivale radost što sam kod Luke u stanu.
„Hajde, svi za sto! Ručak čeka, a vreme će večeri.“ Ivan je usmeravao za postavljen sto.
„Stvarno, gde ste do sada?“ Petar je sedao za sto.
„Ne pitaj previše.“ Andrej je sedao do Eleonore.
„Ne predviđene okolnosti su nas malo zadržale.“ Luka mi je pridržao stolicu da sednem.
Setivši se svog lica, malo sam navukla kosu napred, zagladila je i oborila glavu. Bilo mi je neprijatno da izobličenog lica sedim sa njima za stolom dok smo jeli.
„Jesi li dobro?“, Luka me tiho pitao primetivši moj gest.
„Jesam…“
„Opusti se, molim te.“ Dlanom je nežno pogladio moja ukočena leđa.
Nakon jela smo prešli u dnevni boravak. Iako sam želela da pomognem curama da pospreme sto, nisu mi dopustile. Moje mesto je bilo pored Luke…
„Evo kafe…“ Anastazija je spustila poslužavnik na sto.
„E, pošto smo se lepo skupili i jeli, vreme je da Tamari poželimo dobrodošlicu u našu porodicu koja je uvrnuta, kao što vidiš, ali volimo jedni druge.“ Ivan je prvi otvorio izgleda novo poglavlje.
„Tako je, ovo je od nas.“ Anastazija mi je pružila kutiju sa mašnom. „Želimo da budeš deo nas jer te zaista volimo.“
„Hvala…“ Oči su me peckale dok sam otvarala poklon…
Izvadila sam mobilni telefon, rokovnik i parkerov komplet za pisanje.
„Prelepo je, hvala još jednom… ali ovo je…“ Pogledala sam u Anastaziju.
„Eleonora šta čekaš, rekli smo da idemo u nizu!“ Ivan se izbečio na Eleonoru
„Izvoli, ovo je od nas.“ Momentalno mi je u ruke ugurala kutiju.
Otvorila sam i pogledala u laptop…
„Ne znam šta da kažem…“ Pogledala sam je.
„Ovo je od nas!“ Nina se nadovezala
Otvarala sam i treći poklon. Izvadila sam veliki neseser pun šminke, parfem i žensku akten tašnu.
„Ljudi, ovo je previše… stvarno“, nisam dovršila rečenicu.
„Izvoli, dušo… Ovo je od mene.“ Luka mi je pružio fasciklu sa mašnom. Otvorila sam je i zanemela…
Prstima sam prelazila preko papira koji je bio potvrda o mom uplaćenom školovanju i ostalim pratećim troškovima…
Nastala je tišina. Potpuni muk…

„Ja…“ Pogledala sam ih i suze su mi skliznule niz lice.
„Pst…“ Luka me momentalno zagrlio.
„Nismo želeli da te rasplačemo“, Nina je tiho rekla.
„I ja sam se rasplakala…“ čula sam Eleonoru kako šmrca.
„Ene, Anastazija?“ Ivan se oglasio.
„Joj, bože…“ Anastazija je uzdahnula.
„Žene, ima li šanse da prestanete sa plakanjem?“, Andrej je pitao.
„Mislim da nema, evo, i ova moja je počela.“ Petar je odgovarao Andreju.
„Pa da zagrlimo naše dame i dopustimo im da nam ukvase po rame, onda ćemo dobiti reumu pa će da nas leče.“ Ivan je dao završnu koja nas je naterala da ga pogledamo.
„Ovo mu dođe kao spa terapija.“ Petar se zasmejao i naterao i nas da se nasmejemo.
„Da znam ko je izmislio one latino-američke sapunice, sad bi mu hakovao sve što mogu“, frknuo je Andrej.
„Ljudi, bez obzira na sve, imam nešto da vam kažem.“ Luka nas je naterao da svi pogledamo u njega.
„Šta imaš da nam kažeš?“ Ivan je načulio uvo.
„Rešio sam da počnem da zidam kuću.“
„Jao, Luka…“ Nina je skočila i poljubila brata.
„Slažem se i zvaću ti arhitektu.“ Andrej je namignuo Luki.
„Slažem se i zvaću ti izvođača radova.“ Ivan je zagrlio svoju ženu i poljubio je od sreće.
„Slažem se i zvaću ti gradsko zelenilo i one što uređuju dvorišta, kako se već zovu.“ Petar se smejao kao lud.
„Ti si doktor za dvorište!“ Luka se zasmejao.
„Jeste! Ostavi mi verenika na miru.“ Nina se bunila.
„Samo kad si ti dobila jezero i pola šume, sve ostalo je ne bitno“, Luka nije mogao prestati da se smeje.
Nastavili su da pričaju svoje dogodovštine sa putovanja, slušala sam ih i smejala se. U nekom trenutku, Ivan je pogledao na sat i potreo sve da krenu. To je izazvalo dodatni smeh. Uživala sam u njihovom društvu i načinu na koji su me prihvatili.
Onda smo Luka i ja ostali sami…
Pošla sam da sklonim dve čaše u kuhinju, pošto je Nina rasklonila šolje. Otvorila sam sudo mašinu i htela da se sagnem. Leđa su me zabolela i namrštila sam se.
„Hej, ostavi to.“ Luka mi je prišao, uzeo čaše iz mojih ruku i stavio ih u pregradu.
Pogledala sam ga.
Nežno me zagrlio i pomazio po kosi. „Mogu li da te poljubim…“
Klimnula sam glavom.
Ovlaš je spustio usne na moje i polako me poljubio. Odmakao se i pogledao me. „Želiš li da spavaš sa mnom u krevetu ili želiš sama da spavaš.“
„Šta ti želiš?“, stidljivo sam pitala.
„Želim da te grlim dok spavaš…“, šapnuo mi je
„I ja to želim.“
„Hoćemo u krevet?“ Oči su mu delovale iscrpljeno.
„Jesi li ti uopšte spavao prošlu noć?“ Palo mi je na pamet da je celu proveo sa mnom u bolnici.
„Nisam mogao.“ Poveo me ka sobi.
„Izvini…“ Nisam znala šta da kažem.
„Tamara, nemoj mi se izvinjavati za nešto za šta uopšte nisi kriva.“
„Znam da nisam, ali mi je žao što nisi spavao.“
„Meni nije. Shvati da sam u tebi našao sve što sam ikada želeo da moja devojka ima.“
„Čak i ovako… I sa svim što se desilo.“ Zastala sam i pogledala ga.

„Tamara, nisi ti izazvala ono što se desilo. Nisi ti uzrok nikakvih problema. Molim te shvati da nije problem u tebi. Ti zaista jedna mila duša.“ Zagrlio me nežno i poljubio u teme.

U sobi me sačekalo iznenađenje. Luka je otvorio deo garderobera i pokazao mi nove stvari.
„Cure su bile zadužene za prvu kupovinu, pranje i ostalo. Sve su stigle.“ Osmehnuo se.
„Ovo je mnogo Luka. Gde je moja garderoba?“ Imala sam osećaj kako ga koristim.
„U drugoj sobi. Zamolio bih te da ostaviš samo ono što ti je iz nekog razloga drago, želeo bih da sve ostalo bacimo. Zapravo želim da izbrišem sve što te podseća na prethodni život, hoću da ti pružim novi život kakav zaslužuješ. I ako bi pristala, to bi me učinilo neizmerno srećnim.“
Klimala sam glavom da ga razumem.
„Tamara, znam da si ti mnogo skromna i da teško prihvataš moju ili bilo čiju pažnju, ali molim te, samo imaj na umu da ja iz srca želim da te usrećim jer ću samo tako i ja biti srećan. Shvataš?“ Uhvatio me za dlan, prineo ga svojim usnama i poljubio.
„Želim da budeš srećan… Potrudiću se, obećavam.“
„Tamo je kupatilo, siguran sam da želiš da se istušitraš.“
„I ne pitaj koliko.“ Brzo sam odgovorila.
Nasmejao se i uveo me u ogromno kupatilo. Pokazao mi je gde šta stoji i gde je spakovan moj veš i pidžame koje mi je takođe kupio. Uzeo je svoj veš i ostalo i rekao da ide u drugo kupatilo.
Trebalo mi je vremena da se istuširam, svaki pokret me podsećao na prethodnu noć. Nekako sam se izborila i sprala sa sebe miris bolnice.
Luka je pokucao na vrata…
„Brzo ću…“
„Nemoj oblačiti pidžame, treba da namažemo melem.“
„Dobro…“
Ogrnula sam bade mantil i ušla u sobu. Svetlost lampe je bila veoma tiha… Boje peska koje su dominirale i savršeno uređen prostor me dodatno opustio.
Sela sam na krevet i pogledala u Luku koji mi je prvo dao mali lek i čašu vode.
„Sedam večeri su rekli da piješ ovaj lekić za smirenje.“
„Dobro, ali nisam sada uznemirena.“
„Nema, veze. Poštovaćemo što je lekar rekao, važi.“
„Naravno.“ Popila sam lekić.
Odložio je čašu iz mojih ruku i uzeo staklenu teglicu sa komode. Seo je na krevet.“ Hoćemo da se mackamo?“ Namignuo mi je i opustio moju napetost izazvanu mojim modrim telom.
Svukla sam bade mantil i ostala u gaćicama i majici. Sela sam do njega.
Lagano je počeo da mi maže ruke, nežno me dodirivao i lagano prelazio masnim prstima po mojoj koži.
„Boli li te?“, tiho je pitao.
„Ne. Dobro je.“ Malo bola je moralo biti i nisam imala nameru da kukam.
„Lepo mirišeš“, osmehnuo se.
„Parfem što sam dobila od Nine.“ Pojasnila sam.
„ La Kosta, Tač of pink.“ Tiho se kikotao
„Da, divan je.“ Prešao je na noge i pomerila sam se da mu bude lakše.
„Ja koristim muške parfeme te marke.“
Posmatrala sam kako je pažljivo namazao svaku modricu koja se videla čak i pod prigušenim svetlom lampe.
„Podvrni majicu i lezi.“
Uradila sam kako je tražio i osetila sam nežne dodire na rebrima koji su se mešali sa prokletim bolom. Sklopila sam oči i zažalila što nisam mogla samo da upijam njegove dodire, da ih osetim bez mešanja bola.

„Okreni se, da namackamo leđa.“
Okrenula sam se i čula ga kako je uzdahnuo. Znala sam da su moja leđa bila u veoma lošem stanju ni sama nisam znala koliko me puta Radenko ošinuo kaišem po njima.
Trudio se da me skoro ne dodiruje ili sam ja prestala da osećam dodire jer se bol povećao kada je zavrnuo majicu da ne bi nešto preskočio.
„Isuse… ovo je previše…“, prošaputao je.
„Dobro sam.“
„Znam da te boli, ali evo još ovde i gotovo.“
Kada je završio, okrenuo me je i nalaktio se do mene. Posmatrao me očima koje su bile pune suza.
Duša me zabolela.
Prstom je lagano počeo da mi maže lice. Sklopila sam oči, ali kada je prešao preko otekline na čelu, namrštila sam se.
„Izvini, dušo…“ Teško je uzdahnuo
„Ništa, samo nastavi.“
Kada je završio, spustio mi je nežan poljubac na usne. „Boli li te kada te poljubim?“ Zagledao se u mene.
„Ne boli…“
Ustao je i otišao da opere ruke. Ja sam ustala i polako obukla pidžame. Došao je do mene i pomerio pokrivač sa kreveta.
„Lezi…“
Legla sam i pokrio me. Zatim je obišao oko kreveta i legao.
Okrenula sam se prema njemu.
Ležao je na leđima i posmatrao me.
„Tamara… ne smem da te uhvatim i privučem sebi, a rado bih to učino. Ne želim da te povredim.“
Shvatila sam. Primakla sam mu se koliko god sam mogla.
Namestio je deo jastuka na svoje rame. „Mislim da će ti ovako biti udobno.“
Namestila sam glavu i prebacila ruku preko njegovog stomaka. Osetila sam svaki mišić ispod atlet majice koju je imao na sebi.
Međutim, nežno je moj dlan premestio na svoje grudi, tik iznad srca i zadržao svoj topli dlan na mom.
Drugi dlan je položio na moja leđa i ukočio se. „Nisam te valjda povredio?“
„Nisi, prija mi“, tiho sam rekla dok sam sklapala oči.
„Dušo moja.“ Pomerio je glavu i nežno me poljubio u vrh čela.
San me hvatao neverovatnom brzinom.

5.

Kako sam zaspala, tako sam se i probudila. Osećala se dobro, bila sam naspavana. Udahnula sam duboko i bol me opomenuo da moje telo još uvek nije oporavljeno. Nije mi trebalo podsećanje, znala sam i šta se desilo i gde sam sada.
„Probudila si se?“ Luka me poljubio u vrh čela.
„Mhm…“ Nakrivila sam glavu da ga pogledam.
„Hoćemo da pijemo jutarnju kafu?“ Izgledao je prilično budno.
„Kada si se ti probudio?“, prošaputala sam
„Pre možda… dva sata.“ Osmehnuo se.
„Zašto nisi ustao?“
„Nisam hteo da te probudim. Lepo si spavala i nisam hteo ni da se mrdnem.“
Onda sam shvatila, da se stvarno nisam maknula od njega, od njegovog ramena i iz njegovog zagrljaja. Pomerila sam se i lagano uspravila da sednem. Kontrolisala sam sebe da se ne mrštim na dosadne bolove.
Luka je lagano ustao iz kreveta i protegnuo se. Posmatrala sam kako je razgibavao ramena, svaki mišić mu se ocrtao ispod glatke kože.
Onda shvatih da se nije micao celu noć i još ko zna koliko dok sam ja spavala.
„Luka, ti si se ukočio zbog mene?“ Osetila sam grižu savesti.
„Ne žalim, izmasiraj mi vrat kasnije i biću kao nov.“ Zasmejao se dok je istezao vrat.
„O, Bože…“ Nasmejala sam se i ja.

Jutarnju kafu smo pili u podne. Osećala sam se previše mlitavo od tolikog spavanja. Sedela prislonjena uz Luku dok je on gledao vesti.
Pogledala sam kroz prozor napolju je bio sunčan dan… I da nisam izgledala kao avet rado bih otišla u šetnju. Odmah je jedna misao vodila ka drugoj.
One paklene noći neko je pozvao policiju, a ja nisam znala ko… Te noći, je bilo naroda dok su me iznosili. Neverovatnom brzinom me zapljusnulo osećanje srama jer nisam znala koliko je komšija videlo šta se desilo.
„Dušo, šta je bilo? Zašto si tako zabrinuta?“ Luke me prozreo i posmatrao me.
„Ko li je pozvao policiju preksinoć i koliko li je komšija videlo šta se desilo?“, zadržala sam vazduh.
„Policiju je pozvala komšinica preko puta vas, a ko je bio ispred zgrade mislim da to uopšte nije bitno, niti o tome treba da razmišljaš.“ Prodirao je u moje oči pokušavajući da me primora da sve zaboravim.
„Kako da ne razmišljam? Ostala sam u ovoj zgradi, neminovno je da ću videti te ljude…“ Progutala sam ciglu od pomisli kako bi ti susreti mogli izgledati.
„Moju devojku nema ko šta da pita i zapitkuje. Mogu da ti se jave i ti njima, i na tome će se svaka priča završiti, jer u suprotnom bi mogli da se sretnu sa mnom da razjasnimo neke stvari.“ Otpio je gutljaj kafe ne skidajući pogled sa mene.
„Luka ne možeš se raspravljati sa ljudima zbog mene?“ Odjednom sam bila uznemirena.
„Ovako, da ti pojasnim malo situaciju. Nema stana i porodice u ovoj zgradi da nije dobila pomoć od mene. Nekom sa zaposlio decu, ili dao stipendije, većini izašao u susret ako je trebala mala pomoć da im se neki problemi reše, jednom detetu je trebao novac za operaciju očiju u Rusiji, bez reči sam otišao kod tih ljudi i pomogao koliko sam mogao, drugoj porodici sam isto pomogao oko deteta koje je invalid, i da ne nabrajam jer nije pristojno hvaliti se. Apropo priče je u tome da valjda imaju toliko poštovanja da te ne uznemiravaju bespotrebnim pitanjima. Svi oni su tu noć saznali da si moja devojka.“
„Nije te sramota što sam ti devojka?“ Nisam mogla da izdržim pritisak sopstvene sramote.
„Nije. Ponosan sam na tebe. I, zamolio bih te da mi više to pitanje ne postavljaš, uredu?“ Iskolačio je oči.

„Uredu…“, tiho sam odgovorila i skupila se.
„Tamara, hteo bih nešto da ti predložim, ali da to ne shvatiš kao uvedu.“ Okrenula sam se da ga pogledam, bio je prilično ozbiljan.
„Reci…“ Čekala sam.
„Slušaj, ja ne znam kako bih mogao da ti pomognem a da to bude ispravan način, a želim to. Zamolio bih te da meni izađeš u susret i da zajedno odemo kod specijaliste da nam pomogne.“ Zastao je posmatrajući moju reakciju.
„Gde da odemo?“ Nisam mogla da razumem šta mu je potrebno.
„Želeo bih da zajedno odemo kod psihijatra i da popričamo sa njim o svemu što se desilo. Na prvom mestu, meni je potrebna pomoć kako bih mogao da pomognem tebi. Hoćeš li mi pomoći?“
„Naravno da hoću.“ Nije bilo šanse njega da odbijem. „Sve ovo je previše teško za tebe, zar ne?“ Morala sam da znam kako se on oseća.
„Ne. Ništa meni nije teško kada si ti u pitanju.“ Pomazio me i uzdahnuo.
„Luka… Kako se ti osećaš zbog svega?“ Usudila sam se da preformulišem pitanje.
„Uh… Osećam se bespomoćno. Osećam se loše što sam ti dao vremena da se odvojiš od mene. Osećam se i krivim za ovo jer sam to mogao sprečiti da sam bio uporniji…“ Progutao je knedlu
„Zaboga, nisi ti kriv. Nisi ni znao šta se u mom životu dešava.“ Osetila sam potrebu da mu otrgnem osećaj krivice koji se čak ogledao u njegovim očima boje badema.
„Naslućivao sam, Tamara… Naslućivao sam da nešto nije uredu, uvek si negde imala po neku modricu, ali ti si tako bila vesela i nasmejana da sam svaku sumnju brisao dok sam provodio vreme sa tobom. Kada sam video i shvatio šta ti se dešava, mislio sam samo o tome kako da te zaštitim, a ti si me odgurnula od sebe. Ne mogu sebi da oprostim što sam ti dao vremena, misleći kako ćeš mi sama doći.“ Stisnuo je vilicu i ušinuo vazduh kroz nozdrve.
„Luka, nisi mogao da znaš…“ Oborila sam pogled. Nisam mogla da podnesem njegovu brigu i bol koji je rečima rekao tako da sam mogla i osetiti kako mu je.
„Prvi pogled na tebe mi je bio dovoljan da osetim toplinu tvoje duše i da ti imaš u sebi ono nešto što mi treba…“ Prebacio je ruku preko mojih ramena i prigrlio me iako nisam mogla u oči da ga pogledam. Nastavio je, „počeo sam da dolazim na doručak samo da bih te ponovo video i da bih se uverio u to što sam osećao. Čak sam i prijateljima ispričao kako sam se zaljubio, oni su takođe došli da te vide. Čudno je to kako su odmah videli zašto si me privukla, neverovatno je da su imali isto da kažu –Ona ima dušu, Luka. Ima ono za čim ti čezneš i tragaš.- I, tačno je… imaš dušu čistu kao suza.“ Ućutao je.
Podigla sam glavu. Pogled kojim me gledao rekao je više od hiljadu ne izgovorenih reči.
„Osećam se živim pored tebe.“ Nežno me poljubio.
„Volim te…“, šapnula sam i ponovo dobila poljubac kojim je izlivao sva svoja osećanja u mene.

Tog dana je Luka otišao u kupovinu i vratio se. Zajedno smo ručali i imali smo mnogo običnih tema za razgovor. Umeo je da mi odvrati misli od teskobe i da me svojom pažnjom digne na deveto nebo. Nakon večere i melema kojim je ponovo vidao moje modrice, odgledali smo film zagrljeni.
Nekako me je naveo da počenem priču o svom životu…
Pričala sam kako smo imali svoj stan, i da moj otac nije nikada bio pažljiv prema meni kao majka. Objašnjavala sam na primerima koliko je Sretena voleo jer je bio muško i smatrao se naslednikom. Zatim sam nastavila o tome da me je tukao kao malu za svaku sitnicu, da me je mama branila dok se nije razbolela i pala u postelju. Onda je tu mom iole mirnom životu došao kraj. Kada je mama umrla, tata je prodao stan i niko ne zna gde su te pare završile, ali mi smo završili kao neodgovorni podstanari. Otvoreno sam pričala koliko sam bila ogorčena zbog života koji smo vodili i koliko sam se borila da nešto promenim na bolje, ali jednostavno to nije bilo moguće pored Radenka i Sretena. Trpela sam batine koje su postajale sve češće i češće, trpela sam i brata koji je samo gledao može li šta da uzme.

Priznala sam mu, da kada smo se sreli, da sam tada osetila što nikada pre nisam. I da mi je minut sa njim bio lepši od celog života koji sam nosila na leđima. Trudila sam se da me Luka shvati koliko sam se stidela batina koje dobijam i svoje neodgovorne porodice. Reči su vodile ka paklenoj noći i nastavila sam, rekavši šta se desilo i kako sam rešila da odem od njih i ne sluteći kolike ću batine dobiti…
„Samo da si me pozvala, došao bih po tebe istog trena…“, uzdahnuo je.
„Gotovo je, ne možemo vratiti vreme.“
„Lepo mi je Ivan rekao –Ne čekaj Luka, idi kod nje i razgovarajte-, ali ja nisam bio siguran da li je tebi stalo do mene… Četiri dana sam sedeo i čekao… Baš sam idiot.“ Odmahnuo je glavom.
„Izvini što te nisam saslušala, kada si došao.“ Nisam znala šta drugo da kažem
„Vidiš i ja sam napravio grešku. Mislio sam da te bivši dečko bije i ucenjuje. Nisam ni slutio da bi te otac mogao tući.“
„Luka, ja sam imala dva dečka. Jednog u srednjoj školi i drugog koji me ostavio kada mi se mama razbolela, posle više nisam ni želela da ima dečka jer su obe moje veze bile dodatni teret za mene…“ Priznala sam i ovaj deo.
„Kad smo kod te teme, neću te lagati. Pored usputnih neobavezih prilika koje bih prihvatio s`vremena na vreme iz čiste dosade, pokušao sam i sa par devojka da ostvarim vezu. Ali, uvek se isto ponavljalo, novac, raskoš i glamur na prvom mestu, pa onda ja kao potreba… Čim sam shvatao da se ljubav dotične devojke svodi na brigu gde potrošiti novac, gde izaći i tako dalje, jednostavno bih je ostavio.“ Prazno je rekao.
„Nemoguće da te nijedna nije volela?“ Izbečila sam se. On je bio divan i pažljiv…
„O, rekle su da me vole… Ali su to samo rekle. Ja nisam osetio njihovu ljubav u sebi. Lako je pričati, treba nešto i osetiti…“ Uzdahnuo je.
„A, ja…?“ jezik mi je bio brži od pameti. Uopšte nije bilo pametno da ga pitam da me uporedi sa svojim bivšim devojkama.
„Ti si se ovde ugnezdila…“ Dlan je prislonio na svoje grudi i osmehnuo se. „Osećam se živim, zapamti to.“ Nageo se i usne su nam se spojile.

***

„Dušo, moram na posao. Spavaj i odmaraj“, kroz san sam čula.
Osetila sam nežan dodir usana i nastavila da spavam…

Ponovo je bilo podne kada sam se protegla i opsovala u sebi. I danas je sve bolelo. Pošla sam da ustanem i na jastuku sam spazila moj novi mobilni. Uzela sam ga i malo čačkala, a onda ustanovila da imam poruku.

-Javi mi se kad ustaneš, da znam da si dobro. – šalje Luka
-Dobro sam, ne brini. Mislim na tebe…- prima, Luka
-Nina je u stanu, praviće ti društvo dok ja ne dođem. Ne dostaješ mi…- šalje, Luka

Sredila sam se i odmah pošla u dnevni boravak.
„Tamara!“ Nina je ustala sa fotelje, brzo došla do mene i zagrlila me.
„Trebalo je da me probudiš“, rekoh dok smo se grlile.
„Ni u ludilu te ne bih budila. Sedi ja ću nam skuvati kafe.“ Bila je tako vesela i zračila je pozitivnom energijom.
„Mislim da mi je prejak onaj lek za smirenje što su mi dali da pijem. Dvanaest sati spavam i sva sam mlitava kada ustanem.“
„Treba da se odmoriš. Kakve veze ima što spavaš dvanaest sati“, dobacila je Nina dok je spremala kafe. Posmatrala sam je kako sa elanom posluje i donosi nam posluženje.

„Nina, jel malo bolje izgledam, čini mi se modrice popuštaju ili sam umislila?“
„Veruj mi mnogo bolje. Onaj melem je odličan. Bićeš kao nova za koji dan.“ Osmehnula se.
„Zahvali se Petru, znam da je on išao da ga kupi. I tebi hvala na svemu…“ Uzela sam kafu.
„Ne zahvaljuj se. Mi smo tebe zavoleli. Ustvari, zahvali nam se tako što ćeš i ti nas da voliš, eto.“ Pucnula je prstima na genijalnu ideju.
„Kako da vas ne volim…“, pogledala sam je i uzdahnula.
„Luka mi je podvukao da te ne smaram pitanjima. Zato nemoj misliti da sam bezosećajna jer te ništa ne pitam u vezi…“ Slegla je ramenima.
Imam li razlog da rođenoj sestri svog dečka ne ispričam ono što sam i njemu rekla, zapitala sam se na tren.
Nije bilo razloga da joj ne pričam o sebi…
Počela sam polako priču. Nina nije treptala, upijala je svaku moju reč i na njenom medenom licu su se smenjivala osećanja. Bila kao i njen brat, osećajna, nežna i pažljiva. Sve što sam rekla Luki, ispričala sam i njoj.
Iako je gutala knedle, imala je reči ohrabrenja i nije krila sreću što sam sa njenim bratom.
U poverenju sam joj rekla za Lukin i moj razgovor o poseti psihijatru i da sam zabrinuta za njenog brata.
„Tamara, nemoj da se brineš. Normalno je da želi da pomogne i sebi i tebi, jer te voli. Nema tu ništa loše.“ Imala je razumevanja na pretek.
„Znam, ali ako sam ga dovela do toga da mora kod psihijatra…“ Uzdahnula sam i oborila pogled.
„E, sad sam ja na redu da pričam, pošto vidim kako ti misliš da smo mi savršeni. Spremi se da čuješ moj život.“ Njene reči su me trgle i pogledala sam je.
Bez nekog uvoda je počela da priča o sebi i problemima koje je pravila. O roditeljima koji su je do nekle upropastili, o svom razdudanom ponašanju, o tome kako se umalo pijana nije udavila… O, Petru koji je borio svim silama da je spase i o psihijatru kod koga je i dalje išla jer je umalo upala u Borderlajn.
Pokazala mi je dlan kao dokaz poslednjeg samoprovređivanja. Detaljno mi je opisala koliko se loše osećala, koliko su je svi nervirali, kako joj je život bio ne ispunjen i kako je zahvaljujući Petru i psihijatru uspela da se otrgne od graničnog poremećaja.
„Tako da, nemoj misliti kako smo mi idealni. Postigli smo normalan život zahvaljujući psihijatru. Veruj mi, nema potrebe da brineš, on će sve da učini i bićete srećni bez tereta i ostalih sranja“, završila je.
Uspela je i da me rastuži i da me nasmeje svoji ludorijama, ali i da me naježi. Ali, uspela je da mi pokaže da smo svi mi samo ljudi i da mogu slobodno i bez stida prihvatiti ono što jesam –žrtva porodičnog nasilja. Shvatila sam da je na meni da se borim i isplivam iz stida i sramote u kojima sam se davila.

„Drži, ovo dok skinem sako.“ Petar se oglasio.
„Zete, unesi to u kuhinju pa se vrati i skini sako, vidiš da su mi pune ruke.“
Luka i Petar su se začuli iz predsoblja. Imali su svoj način komunikacije koji je Ninu i mene prilično zasmejao. Upali su u dnevni boravak sa kesama i kutijom koju je Petar premeštao iz ruke u ruku dok su kese visile o laktovima, nas dve smo ustale i nismo znale kako da im pomognemo.
„Sunce… Molim te, uzmi ovo, zapaliću se.“ Pogledao je u Ninu.
„Ljubavi, ja ću te spasiti.“ Nina se smejala i prvo ga poljubila pa onda preuzela kutiju.
„Hvala ti, hvala do neba!“ Petar je dunuo u dlanove. Zatim me pogledao. „Bolje izgledaš.“ Osmehnuo se i pružio mi ruku.
„Hvala.“ Nasmejala sam se dok smo se rukovali i osećala se blisko i sa njim posle svega što mi je Nina ispričala.
Luka je došao do mene i zagrlio me. „Kako je moja duša?“
„Odlično!“ Nisam mogla prestati da se smešim.
Poljubio me je iako su tu bili Nina i Petar. Osećala sam da pomalo gorim od stida, ali oni nisu reagovali, to je izgleda bilo normalno.

„Vreme je za ručak!“ Petar je pljesnuo dlanovima.
„Vidim da ste spremili savršene bečke šnicle.“ Nina se čula iz kuhinje.
„Jesmo, a sad ćemo da jedemo.“ Luka se nasmejao.
„Vidi ljubavi kako smo ih Luka i ja spremili.“ Petar je pomagao Nini u kuhinji.
„Vidim. Luka, jesi li ti mutio ovaj pire?“ Nina je dobacila.
„Ja sam sve uradio, Pera je samo nosio kutiju.“ Luka mi je namignuo.
„Aha… Pera je dobio opekotine osmog stepena. Vidi sunce moje kako su pocrveneli.“ Pokazao je Nini dlanove.
„Sve ćemo da sredimo kad dođemo kući.“ Ponovo su se cmoknuli i poneli jelo.

Nakon savršenog ručka, Nina i Petar su otišli. Nas dvoje smo ostali. Luka mi je pričao kako je proveo dan na poslu, a ja sam mu ispričala koliko smo se Nina i ja zbližile. Smatrala sam da nema potrebe da išta od njega skrivam. Primetila sam da su mu oči na tren zasuzile dok me je slušao, ali isto tako sam osetila da me voli po načinu na koji me je zagrlio i poljubio, uz reči da je presrećan što smo nas dve ostvarile blisko prijateljstvo.
Onda me odveo u sobu, u kojoj su bile sve kese sa kojima su se on Petar borili kada su ušli u stan. Počeo je da vadi garderobu i obuću koja je očigledno bila namenjena meni…
„Samo da znaš da sam izašao sa posla ranije i sve sâm birao. Jesam li pogodio ili sam napravio promašaj?“ Na licu mu se ocrtalo iščekivanje.
Prvo sam bila zaleđena a onda sam se trgla.„Luka, ovo je predivno! Sve mi se sviđa… Preterao si, moglo je malo skromnije da se odabere.“ Prišla sam mu i zagrlila ga. Cenila sam njegov trud i pokušala da potisnem svoj osećaj da ga iskorišćavam.
„Dušo moja mila… Nemaš pojma koliko sam srećan kada vidim da se raduješ.“ Osetila sam koliko je srećan. Taj njegov osećaj je ispunio i mene što me je zadivilo.
„Ako želiš, presvuci se, za pola sata bi trebalo da idemo kod psihijatra…“ Posmatrao je moju reakciju.
„Naravno da idemo, nemoj tako da me gledaš.“ Pročitala sam ga.
„Hvala ti…“ Osmehnuo se. „Odoh da se istuširam i presvučem.“
Ispratila sam ga pogledom i odabrala tuniku i pantalone sa gomile na krevetu.

Sve je bilo dobro dok nismo krenuli. Čvrsto sam mu stegla dlan i izlazila iz zgrade oborene glave skrivajući kosom lice. Luka nije reagovao. Znao je koliko mi je teško da izađem napolje iako je već bilo veče.
„Malo se plašim šta će psihijatar reći kada me vidi ovakvu. Još ne smem da nanesem puder na lice i sakrijem ovaj užas.“Oglasila sam se pošto smo već bili u putu do njega i nije moglo nazad.
„Tamara, ne brini se. Poznajem psihijatra, čuo sam se sa njim, sve sam objasnio, neće ti ništa reći, veruj mi.“ Na tren me pogledao.
„Kako se ti osećaš?“
„Dobro sam.“ Klimnuo je glavom.
„Bićeš još bolje posle razgovora sa njim, zar ne?“ Brinula sam se za Luku i želela da mu pomognem.
Klimnuo je glavom i vešto vozio.

Psihijatar kao da uopšte nije video moje lice, srdačno se pozdravio sa mnom. Veoma fin čovek srednjih godina. Svojim izgledom kao i ordinacijom, koja je ličila na dnevni boravak, ulivao je poverenje da zna šta radi. Nisam imala osećaj da smo došli kod doktora već kod nekog poznanika sa kojim je Luka veoma otvoreno razgovarao. Toliko otvoreno da je došao do paklene noći i opisao svoje osećaje do detalja kao i moje stanje u kom sam bila, i sva dešavanja…
Ostala sam zatečena koliko je Luka bio zabrinut tu noć i koji je to pakao bio i za njega…
„Tamara, kako se Vi osećate?“, doktor Miloš se obratio meni.
„Dobro sam…“ Bila sam prilično zbunjena.

„Da li bismo mogli pričati o vašim osećanjima koja ste imali tu noć?“
„To je bilo i prošlo.“ Slegla sam ramenima.
„Svakako, slažem se da je bilo i prošlo. Želite da to ostavite iza sebe?“ Zagledao se u mene.
„Želim da to ostane iza mene i da jednostavno zaboravim.“ Bila sam zbunjena.
„Shvatam. Možete li da izađete i sačekate Luku ispred?“
„Naravno.“ Ustala sam i pošla.
Miloš mi je otvorio vrata i rukom pokazao na jednu od fotelja koja je bila u čekaonici.
Sela sam i čekala… Bila sam poprilično zbunjena.
Nakon pola sata Luka je izašao. Psihijatar se pozdravio sa nama i krenuli smo u stan.
Usput sam primetila da je Luka bio zabrinutiji posle razgovora sa njim, a ja sam se nadala da će biti rasterećen. Iako smo pričali o sasvim običnim stvarima, sve više sam osećala da je Luki bilo gore, a ne bolje.

Po povratku u stan smo večerali, malo sedeli i krenuli u sobu…
„Luka, ti meni izgledaš zabrinutiji posle razgovora sa psihijatrom, a očekivala sam da ćeš biti bolje…“ , tiho sam rekla dok mi je mazao ruke melemom.
„Dušo… Treba mi malo vremena.“ Uzdahnuo je.
„Pričali ste, zar ti sada nije lakše?“
„Jesmo. Jel ti nisi osetila potrebu da pričaš sa njim o onome što se desilo?“ Zastao je i pogledao me.
„To je ostalo iza mene. Ne želim da se vraćam na to.“ Progutala sam knedlu.
„Dobro…“ Nastavio je nežno da maže moju i dalje modru kožu.
„Luka, ako treba ja ću ponovo ići sa tobom kod njega. Ne želim da ti patiš zbog onoga što se desilo meni.“
„Tamara… Sam ću ići kod njega. Ukoliko ti ne osećaš potrebu da razgovaraš sa njim, neću te terati“, tiho je rekao i ne pogledavši me.
„Trebala sam da pričam sa njim, zar ne?“ Osećala sam da je Luka razočaran.
„Trebala si, ali te niko ne tera. Kako god ti želiš…“ Mazao mi je lice i nije me pogledao.
„Luka… šta nije uredu, molim te reci mi?“ Uhvatila sam ga za ruku da prestane sa mackanjem.
Pogledao me. „Tebe je sramota da pričaš sa njim o nasilju koje si preživela?“
„Jeste…“ Klimnula sam glavom.
„Ne bi trebalo da te bude sramota, nisi ti kriva. Miloš može samo da ti pomogne, ne bi ti naškodio sigurno.“ Ponovo je počeo da me macka.
„Jesmo li mi zajedno išli kod psihijatra zbog tebe ili zbog mene?“ Namrštila sam se sa shvatanjem da me je odveo da mi pruži pomoć koja mi uopšte nije bila potrebna.
„Zbog nas smo išli. Brinem se za tebe i to je sve. Ali ako si ti dobro, ja ću biti odlično.“ Cmnoknuo me i otišao u kupatilo.
Obukla sam pidžame i legla u krevet. Luka je došao i legao na leđa. Pogledao me…
„Ja sam dobro ne brini. Čim prođu ove modrice, želim da radim i nastavim školovanje.“
„Dođi ovamo.“ Namestio je deo jastuka na svoje rame.
Primakla sam se i prilepila uz njega.
„Ne moraš da radiš. Posveti se učenju kad se oporaviš.“ Zagrlio me.
„Želim da radim. Kad imam posao osećam se bolje. Ako Andreju stvarno treba radnik, zaposliću se kod njega.“
„Dušo… Nemoj mi sad samo reći kako ćeš da se zaposliš, i odeš od mene u drugi stan. Ne ostavljaj me samog ovde, zaboga.“ Naslonio je usne na moje čelo.
„Neću te ostaviti.“ Pridigla sam se da ga pogledam. Izgledao je namučeno. „Luka, ostaću ovde, samo želim i posao.“ Pomazila sam ga po kosi.
„Radićeš kod mene i taman dok završiš školu direktor odeljena za poreze i carine ide u penziju, preuzećeš njegovo mesto. On ćete uvesti u posao i bićeš spremna. Na tom mestu nam treba čovek od poverenja.“

„Vam treba? Ili ti treba?“ Ostala sam malo zbunjena.
„Dušo, Ivanova firma obavlja prevoz, Andrej uvozi, ja i uvozim i izvozim. Odeljenje za porez i carine nam je zajedničko. Odnosno, svako ima svoje radnike, ali direktorov posao je da kontroliše šefove i mora biti naš zajednički čovek. Ako tu dođe do greške u papirima, problem je onda veliki i ozbiljan.“ Umorno je već pričao.
„Ja bih radije bila običan radnik…“, tiho sam rekla.
„Ne može. Sve same desetke si imala u obe godine. Bićeš direktorov pripravnik i tu se priča završava.“
Uzdahnula sam i spustila mu se na rame ponovo.
Lekić je uradio svoje i brzo sam zaspala.

***

Narednih dana sam osetila poboljšanje. Nisam izlazila iz stana, ali je uvek neko od društva dolazio kod nas.
Zamolila sam Luku da mi donese knjige za treću godinu studija, što je i uradio. Svako prepodne sam koristila priliku da učim. Luka se pobrinuo da budem vanredan student kao stipendista njegove firme i uz adekvatnu dokumentaciju nisam bila obavezna da prisustvujem svakom predavanju. Trebalo je da savladam gradivo i da jednostavno prijavim ispit kada budem spremna i zakucam desetku.
Luka je bio par puta kod psihijatra bez mene i činilo mi se da mu je bolje, mada sam mogla osetiti da je i dalje bio zabrinut za mene.
Nas odnos je napredovao kako su modrice nestajale. Svaku noć smo se mazili, ali je Luka i dalje vodio računa da me ne povredi, odnosno izbegavao je dodirom da mi nanese bol. Ne znam kako se on kontrolisao da ne vodimo ljubav, ali ja sam ulagala prilične napore dok se ne bih setila da sam još uvek modra na pojedinim mestima, a sa tim saznanjem moja želja je odmah nestajala, uostalom poslednjih dana i nismo mogli jer sam bila u ženskim crvenim danima.
Konačno sam završila i sa prepisanom dozom bensedina koja me je držala u snu po dvanaest sati.
Taj vikend smo proveli kod Nine i Petra u gostima. Mogla sam da se našminkam i da se osećam dobro.
Bilo je neizostavno da posetimo Anastaziju i Ivana, kao i Eleonoru i Andreja.
Ivan i Andrej nisu krili oduševljenje kada im je Luka rekao da u ponedeljak startujem u njihovom zajedničkom odeljenju. Anastazija je bila oduševljena i odmah mi ispričala kako je počela da radi kod Ivana u administraciji, a posle toga je postala direktor finansija za sve četiri firme. Ja jedino nisam trebala Petrovoj firmi jer je on bio investitor, što je njemu odmah zasmetalo pa je poželo nešto da uvozi i izvozi, na šta su ga ostali momci samo pogledali. Ustanovili su da bi Petar svojim uvozom ili izvozom izazvao totalni haos na ionako već poremećenom tržištu.

***

Osvanuo je i deseti dan od paklene noći.
Konačno sam izgledala kao nova. Po negde se video trag od dobijenih batina, ali puder je bio rešenje.
Koža mi se vratila u normalu. Ja sam se vratila u normalu. Blagoslovila sam onaj melem milion puta.
Bila sam spremna da ovog ponedeljka krenem sa Lukom u njegovu firmu i upoznam se sa šefom odeljenja za poreze i carine.
Diskretno sam se našminkala, kosu sam skupila u nisku punđu, odmakla se od ogledala i pogledala novu mladu damu.
Sebi sam se dopala… Izgledala sam vitko i veoma ozbiljno u odevnoj kombinaciji za posao. Odelo boje smaragda i bela košulja su mi savršeno pristajali kao i akten tašna koju sam dobila od Nine.
Hrabro sam ušla u trpezariju i zastala.

„Isuse…“ Luka je ostao zapanjen i ukočen.
„Jesam li lepa?“ Osmehnula sam se.
„Dušo… oduzimaš dah.“ Odmah je ustao i odmakao mi stolicu da sednem.
„Hvala. Tebe danima gledam kako si savršen u odelima za posao, nadam se da sam ti se malo primakla.“ Osetila sam da crvenim.
„Pretekla si me. Rođena si da budeš direktorka.“ Gledao me pravo u oči.
„Polako, molim te. Danas je prvi dan, da vidimo kako će proći.“ Uzela sam svoju kafu.

Luka je pričao o direktoru koje me očekivao tog dana. Imala sam tremu, želela sam da ostavim dobar utisak.
Kada smo stigli, zajedno sa Lukom sam kročila u impresivnu biznis zgradu. Hodala sam pored njega samouvereno dok se nismo našli u njegovoj kancelariji. Tada sam odahnula…
„Tamara, da li je sve uredu?“ Pogledao me.
„Jeste, malo mi je neobično i po malo se plašim, ali daću sve od sebe.“
„Nemaš razloga da budeš zabrinuta. Izgledaš tako samouvereno da oduzimaš dah. Budi ono što jesi i sve će biti savršeno.“ Namignuo mi je i pozvao direktora odeljenja za poreze i carine.
Nije prošlo mnogo kada je ušao gospodin sede kose i prijatnog lica.
„Tamara, moje poštovanje. Ja sam Mile Jović.“ Pružio je dlan.
„Drago mi je gospodine.“ Čvrsto smo se rukovali.
„Moram da priznam da sada mogu mirno da razmišljam o penziji jer će moje odeljenje biti u dobrim rukama.“ Obratio se Luki.
„Mile, znaš šta treba da radiš. Prepuštam je tebi.“ Luka se osmehnuo.
„Prvo da je provedem kroz odeljenje da upozna zaposlene, a posle uz kafu da joj objasnim ko je kakav i kako da izađe sa njima na kraj. Hoćemo li koleginice?“ Okrenuo se prema meni.
„Naravno, direktore.“ Bila sam spremna da krenem.
„Izvolite, Tamara.“ Otvorio mi je vrata. „ Mi smo od danas kolege, Vi ćete biti moja desna ruka i moja zamenica dok ne odem u penziju.“ Bio je pun elana i energije.
Pričao mi je o poslu , a zatim smo ušli u odeljenje i upoznao me sa svima od radnika i sa tri šefa. Onda me zaista odveo u svoju kancelariju da pijemo kafu.
„Ovo je vaš radni sto. Delićemo kancelariju dok ja ne odem u penziju. Izvolite“ Rukom je pokazao na veliki radni sto.
Sela sam i odmah izvadila rokovnik. Uz kafu sam hvatala beleške…
Zatim mi je Mile pokazao program na kompjuteru koji koristi i počeo da obavlja telefonske razgovore tako da sam mogla da čujem sa kim priča i kako priča.
Pregledala sam listu klijenata sa kojima su sarađivali i slušala Mila kako je sve detalje iznosio o njima. Učio me je kako sa kim mogu poslovati, šta ko od njih voli da čuje…
„Dobar dan vredni narode, radno vreme je isteklo pre pola sata.“ Luka je ušao u kancelariju.
Mile i ja smo ga pogledali preko hrpe papira.
„Gospodine Beriću, mi smo se malo zaneli.“ Mile se nasmejao.
„Ostavite nešto i za sutra.“ Luka je oklembesio lice.
„Sutra radimo na profilima carinika. Dosta je za danas. Koleginice, možete ići.“
„Ako treba još nešto, nije mi problem da ostanem.“ Pogledala sam u Mila.
„Tamara, on je radoholičar. Pusti ga, idemo, radno vreme je gotovo.“ Luka se nasmejao.
Pošto smo izašli, Luka me poveo preko puta prema restoranu u kome sam radila.
„Isuse, ja se uopšte nisam čula sa Milanom.“ Rukom sam preklopila usta.
„Ne brini. Čuo sam se ja i obećao mu da ću te dovesti čim počneš da radiš.“
„Zna li on…?“, utihnula sam.

„Zna. Nisi se pojavila na poslu one paklene noći i bilo je evidentno da posle nećeš moći da radiš, moralo mu se dati objašnjenje.“
Klimnula sam glavom i progutala ciglu kada smo ušli u restoran.
Milan me sačekao raširenih ruku. „Tamara, nedostaješ nam, ali sam srećan zbog tebe. Prava si poslovna dama“, rekao je posle zagrljaja.
„Nedostajete i vi meni.“ Slegla sam ramenima u nedostatku reči.
Seli smo za sto da ručamo. Luka i Milan su razgovarali o poslu, zatim je došao red na mene i Milana.
„Izvoli, ovu su papiri u kojima piše da prestaješ da radiš jer si našla drugo radno mesto, ali pročitaj i ako se slažeš potpiši.“
Pročitala sam tekst koji je bio i više nego korektan. Potpisala sam i zvanično prestala da budem njegov radnik.
„Hvala ti, Milane. Znaj da si mi mnogo pomogao i da mi je posao kod tebe mnogo značio.“ Osetila sam potrebu da mu se zahvalim.
„Hvala tebi, bila si radnik za ponos i primer. Izvoli, ovo je plata koju ti dugujem.“ Spustio je kovertu ispred mene.
Nakon popijene kafe smo krenuli u stan.

Pošto sam se istuširala i raskomotila, otvorila sam kovertu koju mi je Milan dao. Pedest hiljada dinara je bilo unutra. Nije to samo bila plata…
„On je pogrešio…“ Pogledala sam u Luku.
„Nije. Milan ti se zahvalio na svoj način. I to je sasvim normalno. Kada nam odlazi radnik koji nam je značio, po pravilu uvek se treba baš tako zahvaliti.“ Luka je objasnio količinu novca.
Uzdahnula sam i pogledala kroz prozor… Ovo je bio novi život i nova –ja.
„Tamara, advokat će doći večeras ovde. Nisam te pitao šta si odlučila po pitanju oca, i da znaš ne mešam se u tvoju odluku da li ćeš ga teretiti ili ne.“
„Ni sama ne znam šta da radim. Zaboravila sam i oca i brata kao da ne postoje. Lakše mi je tako.“
Okrenula sam glavu prema Luki.
„Nisam ti rekao, da te ne bih uznemirio, ali tvoj brat je prošle nedelje bio kod mene…“ Ućutao je i čekao moju reakciju.
„Gde je bio?“ Nisam sebi htela da dozvolim da se ponovo nerviram.
„Na poslu, u mojoj kancelariji. Pitao me je da li može da dođe i da priča sa tobom. Rekao sam mu da ne može do daljnjeg, tačnije dok ti ne odlučiš da li želiš sa njim da se vidiš. Inače počeo je da radi kod strica.“
„Lepo. Sreten je uvek bio ljubimac porodice Rosić. Jedino muško. Stric ima četiri kćerke iz tri braka, koje uopšte i ne viđa. Sretena smatra za svog naslednika.“ Odmahnula sam glavom.
„Tvoj stric, Ratko Rosić, ne posluje baš legalno i ima dosta prijava…“, tiho je rekao.
„Nije on meni više stric, niti je ikada i bio. Neka radi šta želi. Sreten mu je sad dobro došao, pošto Ratko voda cice mojih godina i mlađe od mene. Sigurna sam da se dobro i slažu i zabavljaju.“
„Otac ti je pušten da se brani sa slobode. Javni tužilac ga tereti. Inače uzeo je svoje stvari iz stana.“ Luka je progutao knedlu.
„Jesi li mu ti otvorio stan?“ Pretrnula sam.
„Nisam. Andrejevi momci iz obezbeđenja su mu otvorili stan. Ne brini se, nije bilo incidenta.“
„Luka, gde su računi iz stana i treba dve kirije da platim gospođi čije stan.“ Setila sam se i toga.
„Sve je plaćeno i zaboravi na to. Vratio sam joj ključeve i sve je uredu.“
„Molim?“ Zinula sam.
„Molim te zaboravi na stan. Učini mi.“ Protrljao je čelo.
„Hoću ako uzmeš novac.“
„Tamara… Molim te, zaboravi.“ Ustao je i otišao u kuhinju.

Neko vreme je vladala neprijatna tišina između nas, bar dok nije došao advokat. Sedeli smo i pričali o mojim pravima. Savetovao me je da bih trebala podneti tužbu, ali ja jednostavno nisam želela. Želela sam sve da gurnem u zaborav i potrudim se da normalno živim.
Primetila sam da advokat nije bio zadovoljan mojom odlukom ali nije imao kud.
Luka se nijedne sekunde nije umešao u naš razgovor.

„Nemam živaca da se provlačim po sudu niti imam nameru da vidim oca ikad više.“ Uzdahnula sam i rekla Luki pošto je advokat otišao.
„Ne mogu ništa da ti kažem Tamara, jer je tvoj otac u pitanju. Zločin je zločin, na tebi je odluka da li ćeš ga pustiti da se izvuče nekažnjeno.“

Gledali smo film, ali ja se nisam osećala najbolje. U nekom trenutku sam poljubila Luku i otišla u sobu… Ležala sam u krevetu i pokušavala da zaspim kada je Luka legao iza mene i zagrlio me.
„Samo želim da zaboravim…“, prošaputala sam.
„Ne spavaš?“ Okrenuo me na leđa i pogledao u polu tami.
„Ne…“ Prošla sam prstima kroz njegovu meku kosu.
Spustio je usne na moje i nežno me ljubio. Lagano je spuštao poljupce i podvlačio ruku pod moju majicu. Uzdisala sam i nagomilana želja od prethodih noći me uzimala pod svoje. Grlila sam Luku i privijala ga uz sebe.
„Tamara… Jel ti stalo?“, promrsio je uz moj vrat.
„Jeste.“ Uzdisala sam
„Bože… Koliko te želim.“ Oteo mu se dubok uzdah.
Te reči su pokrenule niz intimnih dodira, skidanja garderobe…
Luka je bio na meni i ljubio me tako strastveno da sam mislila da ću prsnuti. Nisam više mogla da izdržim i uzvrpoljila sam se.
Shvatio je da sam spremna i da želim isto što i on.
Sasvim lagano je utonuo u mene, zadržavajući dah i gledajući me pravo u oči.
Zastenjala sam od ispunjenosti, od njegovog mišićavog tela koje me prekrilo i volelo na svoj način.
Ukrstio je prste sa mojima i stiskao me u ritmu pokreta.
Nije mi mnogo trebalo… On, oličenje svega što sam želela je bio u meni. Njegovi uzdasi su me opijali… njegove usne su me pržile. Njegovi vešti pokreti karlice su me u toj sekundi raspolutili.
Povukla sam ga za kosu i zabacila glavu… Čula sam sebe koliko sam bila glasna dok sam upijala svaki potres orgazma koji mi je darovao.
Stegao me je jače i čula sam ga kako je šištavo disao kroz stisnute zube dok je doživljavao isto što i ja…

Ležao je na meni… Bili smo opušteni i rasterećeni… Zadovoljni u tišini sobe u kojoj se osećao samo miris ljubavi.
Okrenuo se i privukao me sebi u zagrljaj. Mazio me i ljubio dok sam bez ijedne reči tonula u san…

6.

Jutro je imalo svoju novu notu nakon noći ispunjene intimnom bliskošću. Luka je prvi ustao i skuvao nam kafe. Bio je nasmejan i raspoložen.
„O, kako smo lepi jutros.“ Pogledom me ispratio dok sam sedala za sto.
„O, kako smo nasmejani jutros.“ Zagrizla sam donju usnu da se ne zasmejem.
„Imao sam predivnu noć sa devojkom koju volim, iako sam strahovao, to je bila magična noć“, tiho je rekao.
„Možeš li da zamisliš da sam ja imala noć koju ću pamtiti dok sam živa“, priznanje je šapatom izletelo iz mene.
„Mogu… U životu nisam onako vodio ljubav i bio ispunjen osećanjima kao sinoć.“ Bio je ozbiljan.
„Od čega si onda strahovao?“ Uzela sam kafu.
„Da neću ispuniti tvoja očekivanja…“ Oborio je pogled.
„Premašio si sva moja očekivanja u svakom pogledu. Niko me nikada nije voleo kao ti sinoć.“ Imala sam potrebu da mu kažem da je najbolji čovek za mene.
Pogledao me i uzdahnuo. „Nisam verovao da može da se oseti ljubav dok tebe nisam sreo.“
Osmehnula sam se i raznežila…

Direktor Mile je sve konce držao u svojim rukama i otkrivao mi svoje tajne. Nije štedeo ni grama stečene veštine da je prenese na mene. U nekom trenutku smo sedeli i pili kafu da malo predahnemo.
„Slušaj, šefica Sonja, znaš koja je?“, pitao je Mile.
„Znam, Lukina šefica tima za porez i carine.“ Klimnula sam glavom. Mlada dama crvene kose i vitkog tela.
„Mislim da uopšte nije oduševljena što si ovde i što te spremam da preuzmeš moje mesto. Ona se nadala da će me zameniti, samo ne znam na osnovu čega. Nije kadar da bude direktor odeljenja.“
„Dobro…“ Već mi je sve mirisalo na nevolju.
„Nisam siguran, ali ću proveriti. Čuvaj je se, ne sviđa mi se kako se drčno ponaša. Odavno sam rekao Luki da ona nije ni za šefa, ali nije me poslušao.“ Mile je ispijao kafu.
„Možda je takve naravi. Treba je razumeti.“ Zamislila sam se
„Sad ćeš videti na sastanku koliko pametuje. I, da znaš, ume da ujede. Obazrivo sa njom. Idemo.“ Mile je ustao.

Ja sam posmatrala kako sastanak teče i kako Milu predaju dokumentaciju. Posmatrala sam Sonju, bila je veoma doterana, odsečna i pomalo arogantna. Uvek je držala zabačenu glavu i pomalo isturenu vilicu. Imala sam utisak da je sve gledala sa visine i to mi se nije dopalo…

Kada je sastanak završen, otišla sam do više škole da odslušam predavanje i prijavim dva ispita za koja sam bila sigurna da ću položiti.

Ušla sam u stan i zatekla Luku kako postavlja sto. Odmah sam mu prišla da se poljubimo i uhvatila se posla.
„Kako je prošlo u školi?“, pitao je dok smo jeli.
„Super, bila sam na tri predavanja i prijavila sam dva ispita.“
„Dva ispita?“ Zastao je i pogledao me.
„Da, operaciona istraživanja i poslovne komunikacije.“ Nasmešila sam se.
„Treba li neka pomoć?“ Skupio je malo oči.

„Ne. Ovo što si do sada učinio je i previše. Mogu kada hoću da prijavim ispite, imam malo obaveznih predavanja, kud ćeš više. I, na sve izlaze mi u susret da odmah mogu polagati naučeno.“ Nasmejala sam se.
„Kad polažeš?“
„U četvrtak, za dva dana.“ Osećala sam se posebno.
„Svaka čast.“ Klimao je glavom.
Nastavili smo sa jelom i pričali o poslu. Nisam mu pominjala šta mi je Mile rekao za Sonju, nisam želela da pomisli kako mi smeta kolektiv ili kako se ne uklapam.

To popodne sam učila dok je Luka radio za svojim laptopom. U nekom trenutku je ustao i protegao se.
„Dušo, mogli smo da izađemo na večeru. Ne mogu više da sedim ovde i ćutim.“ Prišao mi je i zagrlio me.
„Mogli smo da prošetamo do restorana?“ Podigla sam glavu.
„Sve može, samo ustani.“ Nasmejao se i poljubio me.

Šetnja sa njim je bila nešto posebno. Držao me za ruku dok smo polako koračali poslednje septembarske večeri.
Odabrao je fin restoran i uz večeru smo nastavili razgovor o mojim ispitima. Sve ga je interesovalo u vezi mene i mog školovanja. Umeo je da me ceni i davao mi je na važnosti i previše.
U povratku smo ponovo imali temu za razgovor, ustvari mi nikada nismo ostali bez neke teme. O svemu smo mogli pričati i to me je ispunjavalo.
Nasmejala sam se njegovom zapažanju o žardinjerama dok smo čekali da pređemo ulicu. Upalio se zeleno svetlo i samo što sam htela da načinim korak, ukopala sam se.
„Jao, Bože…“ Stegla sam Lukinu šaku koliko sam snage imala.
„Tamara?“ Luka me pogledao dok je narod prelazio ulicu.
„Radenko…“ Uspela sam da izgovorim.
Moj otac je prelazio ulicu i video me. Bližio mi se bez osmeha na licu a ja sam bila oduzeta od života.
„Polazi.“ Luka me povukao u levo i prebacio ruku preko mojih ramena.
Hodala sam i tresla se od straha koji me zahvatio. Luka me jače prigrlio i usmeravao kuda da hodam. Bila sam van sebe toliko da tek kad sam se obrela u stanu sam odahnula.
„Tamara, jesi li dobro?“ Luka mi je skidao mantil.
„Jesam…“ Uzdahnula sam i pošla prema sobi.
„Dušo, nemoj mene, lagati.“ Stigao me i zagrlio
Iste sekunde sam počela da plačem. Ništa nije rekao, lagano me usmerio u sobu i legli smo na krevet. Plakala sam na njegovim grudima.
„Zašto plačeš?“, tiho je pitao dok me mazio po kosi.
„Ne znam. Uplašio me… setila sam se one paklene noći…“
„Šššš…“ Ljuljuškao me i mazio dok se nisam smirila.

Kada su suze stale, otišla sam na dugo tuširanje. Luka je ležao u krevetu i čekao me. Spustila sam se pored njega i utonula u snažne ruke koje su me od svega čuvale.
„Bolje?“ Poljubio me u čelo.
„Mnogo bolje…“, uzdahnula sam i opustila se spremna da zaspim.

Stajala sam sama u praznoj prostoriji.
„Tamara! Stoko nevaspitana!“
Okrenula sam se. Radenko mi je prilazio sa kaišem.
„NEEEE!!!!!“ vrisnula sam ali me kaiš ošinuo preko ruku.

„Probudi se! Tamara!“
Luka mi je bio pred očima. Čvrsto me držao za ramena.
„Dušo… vrisnula si… Šta si sanjala?“ Popustio je stisak.
Pogledala sam u ruke jer sam imala osećaj kako bride od udarca. Protrljala sam podlaktice i odahnula. Nije bilo ničega, sanjala sam…
„Tamara, čuješ li me, šta si sanjala?“ Luka se uspravio i seo.
„Radenka…“, tiho sam rekla.
„Sanjala si kako te bije, zar ne?“ Ustao je iz kreveta i stao.
„Da…“ Pogledala sam ga u čudu.
„Doneću ti veš i pidžame, mokra si od znoja.“ Otišao je u kupatilo.
Pošto sam se presvukla ponovo smo se vratili u krevet. Luka je ugasio lampu i zagrlio me. Teško je uzdahnuo.
„Kako si znao šta sam sanjala?“, šaputala sam.
„Psihijatar me uputio šta sve može da se desi… Imala si košmar, Tamara.“ Sa teškom mukom je izgovorio.
Sklopila sam oči. Srce me zabolelo zbog Luke, mogla sam osetiti koliko je bio napet.
Dugo mi je trebalo da zaspim i čini mi se samo što sam sklopila oči, alarm se oglasio da je vreme za ustajanje.

Tog jutra ništa nije moglo da izazove ni slabašan osmeh na Lukinom licu, ali ništa. Bila sam sređena i doterana, pet puta sam ga poljubila, pokušavala na sve načine da ga nasmejem, ali nisam uspela. Nije krio koliko je zabrinut…

Prvi oktobar se provlačio u neprijatnoj tišini između mene i mog dečka. Po povratku u stan, ja sam učila, Luka je čitao politički magazin. Ustala sam u nekom trenutku i spremila nam večeru. Bila sam prilično rasejana jer je Luka prihvatao sa mnom da priča, ali vrlo kratko, nije nastavljao razgovor kako je inače umeo.
„Luka, dokle ćeš biti tako neraspoložen?“, pitala sam pri kraju večere pošto je bio zamišljen sve vreme.
„Izvini… Večera je divna.“ Pokušao je da se osmehne ali neuspešno.
„Hvala…“ Ispratila sam ga pogledom kako je ustao i otišao u sobu.

Sedela sam i gledala televizor, kada je Luka došao i seo do mene. Zamirisao je toliko da sam se opila. Pogledala sam ga, bio je u atlet majici i boksericama. Primakla sam mu se i zagrlila ga.
Pomazio me po ruci i prihvatio moje usne koje sam mu nudila.
Ponudila sam i više od poljubaca i prihvatio je.
Nežno me ljubio i skidao nas. Namestio me u svoja krila, bila sam okrenuta prema njemu, grlila sam ga i ljubila dok je nežno prodirao u mene. Prijao mi je svaki njegov pokret, sve što je radio bilo je protkano osećanjima. Naslonila sam čelo na njegovo dok me vodio prema vrhuncu, glasno sam disala. Rukama sam opipavala njegove mišiće ramena koji su se grčili i opuštali. Dosegla sam vrhunac i Luka me u istom trenutku ispratio. Čula sam ga kako reži dok me jako stezao uz sebe i praznio se nagomilane napetosti. Bez reči me poneo u sobu i smestio u krevet. Prigrlio me toliko da sam imala osećaj da svojim telom želi da se stopi sa mojim. Sklapala sam oči…

***

Čistila sam tepih od crvenih mrlja. Koliko god se trudila da ih izbrišem samo su se razlivale i postajale sve veće. Osetila sam miris krvi.
„Umeš li nešto da uradiš kako treba?“, Radenko je viknuo.

„NE!!!“
Kaiš je sevao preko mojih leđa…
„AAAAAA!!!“ izvijala sam se u teškim bolovima.

„Tamara!!! Probudi se više, zaboga miloga!!!“
Bila sam na Lukinim rukama…
„Bože…“ Uzdahnuo je i pustio me.
Disala sam toliko brzo da mi se vrtelo u glavi.
„Moja leđa!“ Uspravila sam se i sela. Rukama sam opipavala kožu.
„Tamara, ponovo si imala košmar…“ Luka je seo na ivicu kreveta i naslonio čelo na dlanove.
„Dobro sam… dobro sam…“ Sručila sam se na jastuk.
„Đavola si dobro.“ Okrenuo se.
Pogledala sam ga. Oči su mu bile krvave i imala sam utisak da će svake sekunde zaplakati.
„Ništa ovo nije dobro. Ništa…“ Otišao je u kupatilo i čula sam kako voda pljušti.
Sklopila sam oči i duboko disala dok se čudan bol razlivao mojim leđima.
Okrenula sam se, zagrlila jastuk i tiho zaplakala.
Luka se vratio i prišao krevetu.“Hajde sa mnom pod tuš.“ Pružio je ruku koju sam prihvatila. „Nemoj da plačeš, molim te.“
Dugo me masirao rukama klizavim od kupke. Brisao je tragove košmara i bola.
U nekom trenutku sam se okrenula i zagrlila ga. Pustio je da voda pada po nama. Ostali smo tako zagrljeni ni sama ne znam koliko.
Nisam bila u stanju da govorim i nadala sam se da kroz naš zagrljaj oseća svu zahvalnost koju sam imala u tom trenutku očaja i nemoći.

Jutarnja kafa nije imala ukus. Osećala sam se iscrpljeno i nakon kupanja.
Luka je otišao na posao a ja sam ostala da malo prelistam knjige i odem da polažem ispite.
Na putu do više škole shvatila sam da sam non stop gledala ko mi dolazi u susret i uhvatila sam sebe kao se povremeno osvrćem. Imala sam utisak da bih mogla naleteti na oca.

Konačno sam se našla ispred tročlane komisije i izvukla pitanja. Odbacila sam sve misli osim znanja koje se prolivalo iz mene.
Oba ispita sam položila sa desetkom i odmah se uputila na posao.

Kako sam izašla iz lifta, videla sam Sonju i Luku kako pričaju u holu. Nešto mu je objašnjavala i konstantno ga dodirivala iako je on mirno stajao i slušao je. Kao da je osetio moj pogled, okrenuo je glavu. Čini mi se da je prekinuo Sonju i prišao meni.
„Kako je prošlo?“ Spustio je ruku na moja krsta.
„Dve desetke“, tiho sam rekla.
„Čestitam. Hajdemo kod mene u kancelariju.“ Poveo me sa sobom.

Sedela sam kod njega i pili smo kafu dok sam mu pričala kako je bilo na ispitima.
„Tamara, uopšte ne izgledaš srećno. Šta te muči?“ , samouvereno je pitao.
Uzdahnula sam mu i rekla kako se plašim da idem sama ulicama jer sve mislim da ću naleteti na oca.
Otvorila sam se, i čak rekla kako sam hodala ulicom i kako sam se osvrtala.
„Ne znam kako da se oslobodim ovog straha, imam utisak da me Radenko i u mislima proganja…“
Progutala sam pljuvačku sa mukom.

„Dušo, ja ne znam kako da ti pomognem, zapravo nisam stručnjak. Mogu da ti pružim zaštitu, ljubav i normalan život, ali nemam čarobni štapić da otklonim tvoje strahove i tvoje košmare koji mi srce kidaju.“ Skrenuo je pogled.
Shvatala sam da mi je potrebna pomoć. Razmišljala sam par sekundi o sramoti i poniženju koje me čeka, ali mogla sam još toliko podneti zbog Luke.
„Možeš li da me odvedeš kod psihijatra?“ Skupila sam usne i zadržala vazduh na tren.
„Naravno da mogu. Sve bih uradio za tebe.“ Pogledao me i zadržao oči na mojima.
„Odoh nešto da radim.“ Ustala sam i krenula.
Ostatak dana sam bila poprilično rasejana ali sam pratila Mila i slušala ga šta priča.

Luka i ja smo zajedno došli u stan i odmah sam otišla pod tuš da pokušam da se oslobodim napetosti. Znala sam da se bliži vreme kada ćemo otići kod psihijatra i da ću morati da pričam… Da se sramotim pred nepoznatim čovekom koji me je čak i video sa unakaženim licem.

Našli smo se u mirnoj ordinaciji samo psihijatar i ja… Bila sam prilično nervozna i napeta.
„Tamara, kako ste proveli dan?“
Postavio je tako obično pitanje na koje sam odgovorila da sam položila dva ispita i da sam radila.
„Čestitam. Položiti dva ispita u jednom danu sa desetkama, nije mala stvar.“ Pohvalio me.
Osmehnula sam.
„Kako se inače osećate, imate novi posao, nastavili ste školovanje…? Pogledao me sa osmehom.
„Dobro… Osim što imam košmare od kada sam srela oca…“ Odjednom sam imala potrebu da mu pričam .
„Košmare?“ Nestao je osmeh dok me posmatrao preko naočara.
Opisala sam mu svoje snove…
„Da, to jesu košmari. Ali možemo li da se vratimo malo unazad? Da li biste mogli da mi pričate o vašem životu sa ocem i bratom?“ Bio je čini mi se i više nego zainteresovan.
Počela sam da pričam o ocu, o odnosu koji smo imali i kako je posle majčine smrti sve češće i češće dizao ruku na mene.
Ne znam kako, ali doktor Miloš me naveo da se vratim na jedan dan iz prošlosti i opišem kako me otac tukao i kako sam se osećala.
Plakala sam po završetku izlaganja.
„Izvinite.“ Brisala sam oči maramicom.
„Nema potrebe da se izvinjavate. Sasvim je normalno da ste sada potrešeni. Ja moram da Vam kažem da niste jedina osoba koja je trpela nasilje. Veoma veliki broj ljudi trpi nasilje, ali bitno je da nasilja više nema i da Vas otac sada ne može povrediti.“ Smireno je rekao.
„Moji košmari?“ Progutala sam knedlu.
„Košmari su sastavni deo traume koje ste preživeli. Terapija se odvija tako što se vraćate u prošlost i suočavate sa traumom koju ste preživeli, onog trenutka kada to prihvatite to više neće biti trauma i bićete oslobođeni.“
„Shvatam. Potrebno je vreme…“
„Tamara, želeo bih da prisustvujete grupnoj terapiji sutra uveče. Prvi put kao posmatrač, a onda da se ponovo vidimo i popričamo o tom iskustvu koje ćete doživeti. Da li biste pokušali?“
„Bih.“ Klimnula sam glavom. Ništa nisam mogla da izgubim. „Jesam li mnogo loše ili ima nade za mene?“, usudila sam se da pitam.
„Tamara, Vi imate posttraumatski stresni sindrom. Ako imamo u vidu da ste preživeli jedan ili nekoliko traumatičnih događaja koji su duboko dotakli vašu psihu. Ti događaji se veoma razlikuju od celokupnog prethodnog iskustva ili su pričinjavali toliko jaku patnju, da ste na njih odgovorili burnom emocionalnom reakcijom.“ Zastao je jer sam gledala u njega kao da mi nema spasa. „Tamara, Vi ćete biti dobro, obećavam.“ Nasmešio se.

„Hvala vam.“ Osmehnula sam se i osetila neverovatno olakšanje
Ja sam izašla, a Miloš je pozvao Luku da na kratko popričaju.

Te večeri sam primetila da je Luka bio raspoloženiji. Čak se i osmehnuo nekoliko puta što je za mene bilo divno. Malo smo pričali o psihijatru i predlogu grupne terapije što je Luka podržao. Iz nekog razloga bilo mi je bitno da me on podrži i razume.

***

U petak nisam otišla na posao. Ostala sam u stanu da učim u čekam veče i vidim šta je grupna terapija. Bila sam veoma zadovoljna jer je protekla noć prošla mirno, nisam imala košmar.
Vreme je proticalo uz učenje,tačnije obnavljanje engleskog jezika koja sam imala nameru uskoro da prijavim i položim. Usput dok sam sebe preslišavala, spremala sam ručak.

Sto je bio postavljen kada je Luka ušao u stan.
„Dobar dan…“ Ušao je u trpezariju i osmehnuo se
„Zdravo…“ Prišla sam mu željna njegovih usana.
„Šta ovako lepo miriše, Tamara“, tiho je pitao nakon poljupca.
„Pileća čorba, musaka i pita sa višnjama.“ Gledala sam ga kako su mu oči zasijale.
„Gladan sam dušo.“ Podvrnuo je rukave košulje i pošao prema kuhinji.
„Ne, ne. Sedi za sto. Ja ću da nam iznesem jelo.“
Glasno se nasmejao i poslušao me.
„Sama si išla do prodavnice?“, pitao je dok smo jeli.
„Jesam. Prodavnica je odmah iza ugla, ne predstavlja mi problem.“ Znala sam da misli na moj strah da sama izađem iz stana.
„Kako napreduje engleski?“
„Odlično. Mislim da ću prijaviti ispit sledeće nedelje.“
„Tako brzo?“ Ostao je zatečen.
„Iskreno da ti kažem ovo mi dođe kao obnavljanje gradiva. Kad god sam imala priliku kupila bih po udžbenik za treću godinu i učila kad uhvatim vreme. Želela sam da budem spremna kada se upišem na treću godinu.“ Otkrila sam mu tajnu mog brzog učenja.
„Izvini, genije, za koliko ćeš da završiš treću godinu, za mesec ili dva?“ Nasmejao se u neverici.
„Ne mogu je završiti pre vremena zbog pojedinih ispita koji zahtevaju praksu i predavanja.“
„Koliko imaš ispita i koji te muče?“ Odložio je tanjir i uzeo tacnu sa pitom.
„Imam ukupno dvanaest ispita, dva sam otkačila i evo treći ću da otkačim. Narednih pet imam samo da obnovim i takođe da ih otkačim. I onda mi ostaje praktična nastava, projekat, zatim stručna praksa i završni ispit, e to mora da čeka.“ Objasnila sam.
„Ovako, s`obzirom da imaš sve desetke, mogao bih da vidim i ubrzam proces da ne čekaš. Ti si već u firmi i obavljaš stručni praktični deo. Siguran sam da će ti izaći u susret.“ Već je razmišljao kako da mi pomogne.
„Ne znam…“ Slegla sam ramenima i uzela pitu.

Taman što smo se udobno smestili da pijemo kafu, Luki je zazvonio mobilni.
„Recite, Sonja.“ Oštro se javio.
Pogledala sam ga, bio je namršten.
„Znate šta, to treba da prosledite vašem direktoru odeljenja a ne meni, ne vidim u čemu je problem … Slušajte Sonja, ne slažem se sa Vama, Mile perfektno obavlja svoj posao, i zamolio bih Vas da me više ne zovete zbog ovakvih stvari… Prijatno.“ Prekinuo je vezu.

„Problemi?“ Pogledala sam ga
„Sonja, šefica, zove me zbog totalne gluposti i tvrdi da Mile više nije sposoban da obavlja svoj posao.“ Odmahnuo je glavom i uzeo kafu.
Znala sam šta je po sredi ali nisam htela ništa da kažem. Sonja se borila za mesto direktora odeljenja za porez i carine. Smatrala sam da je vrlo neprofesionalno da na samom početku Luki kažem u čemu je problem. Nikako nisam želela da me pogrešno shvati.

Došao je i momenat koji sam čekala celog dana.
Našla sam se u prostoriji za grupnu terapiju.
Dočekala me gospođa srednjih godina, zvala se Mira i takođe je bila psihijatar. Vodila je grupne terapije i upoznala me sa prisutnim pacijentima. Sela sam na jednu od stolica koje su bile poređane u krug. Posmatrala sam kako još ljudi ulazi i kada su se svi smestili nastala je tišina.
„Večeras je sa nama, Tamara.“ Pokazala je rukom na mene. „Ona će posmatrati šta mi radimo i videćemo da li će nam se pridružiti. Da li neko želi da podeli sa Tamarom svoje iskustvo.
Jedan mladić koji je imao oko dvadesetak godina je podigao ruku i Mira mu je klimnula glavom.
„Zdravo Tamara, moje ime je Mladen. Ja sam žrtva nasilja. Majka me toliko zlostavljala da sam morao da pobegnem od kuće…“ Bez trunke srama je pričao kako ga je majka tukla, ponižavala i sve ostalo.
Ostala sam zatečena i u šoku… Zar je majka mogla da zlostavlja svoje dete.
Sledeća se oglasila žena koja je takođe otvoreno pričala kako ju je muž tukao i da je dvadeset godina trpela nasilje i na kraju završila u bolnici za višestrukim prelomima a onda otišla u sigurnu kući dok se nije snašla i počela da radi kako bi sebi omogućila pristojan život.
Umalo nisam zinula na njenu ispovest.
„Tamara, ja sam Marina.“ Oglasila se devojka mojih godina i nastavila. „ Ja sam žrtva porodičnog nasilja. Otac me je tukao i čak silovao više puta…“
Ohladila sam se. Ukočila sam se šta sam čula.
Marina je bez ikakvih emocija pričala kroz šta je prošla i kako je završila u bolnici, imala je operaciju, morali su da joj izvade slezinu posle očevih batina.
Čovek srednjih godina je ispričao kako ga je žena uvek maltretirala i tukla, i na kraju na njega nasrnula nožem nanevši mu povrede zbog koji je takođe završio u bolnici.
Bila sam već van sebe…
On je sve smireno ispričao kao da je prihvatio ono što mu se desilo i nastavio dalje sa svojim životom
„Tamara, nismo vas valjda uplašili?“ Mira mi se obratila.
„Niste…“ Odmahnula sam glavom i shvatila da nisam jedina, da sam možda mogla i gore proći nego što jesam.
„Želiš li nešto da kažeš grupi ili bi i dalje ostala u ulozi posmatrača?“ Blago se osmehnula
„Ja… Ja sam isto kao i vi žrtva porodičnog nasilja…“ zastala sam jer su svi gledali u mene.
„Nastavi, Tamara slobodno.“ Mira me ohrabrila.
„Otac me tukao i isto sam završila u bolnici.“ Pogledala sam u ljude koji su prošli i gore od mene.
„Tamara…“ jedna devojka me pozvala i pogledala sam je. „Nemoj da ti je neprijatno, svi smo mi ovde žrtve porodičnog nasilja. Znam da ti je sada neprijatno i da si u šoku, i meni je bilo isto kada sam prvi put došla, a onda sam shvatila da nisam jednina na svetu koju su roditelji tukli, omalovažavali i potcenjivali.“ Slabašno se osmehnula.
Ostatak vremena sam provela i slušala kako pričaju i razmenjuju svoja iskustva. Oni koji su stariji članovi grupe su ohrabrivali novije članove da otvoreno govore. Bili su veoma razumni jedni prema drugima… Pošto je vreme isteklo, pozdravila sam se sa svima i otišla.

Luka me čekao u autu ispred zgrade.
„Kako je prošlo?“, pitao je odmah kako sam sela.

„Neverovatno je…“ Pogledala sam ga i čak se i osmehnula.
„Rekao bih da ti je prijalo?“ Nesigurno je pitao.
„Nećeš verovati ali jeste. Shvatila sam da nisam jedina i da su neki prošli mnogo gore od mene. Zaista je bilo neverovatno kako su otvoreno pričali o svemu…“ Ostala sam zamišljena.
„Eleonora i Andrej su zvali na večeru, rekao sam ako dođemo, došli smo. Jesi li raspoložena?“
„Nego šta sam. Hajdemo!“ Osmehnula sam se.
Na Lukinom licu se tog trenutka pojavio onaj mir koji je bio izgubljen proteklih dana. I, to što sam videla bilo je vrednije od svega i vredno toga da nastavim da se borim i postanem normalna osoba.

Veče kod porodice Andrejević je bilo u znaku smeha. Svi smo bili na okupu i uživali u jelu i razgovoru.
„E, sad da nešto kažem. Pošto svi imaju nešto specifično u svom životnom prostoru i ja sam napravio nešto.“ Andrej se oglasio i svi smo ga pogledali.
„Šta si napravio?“ Ivan se zapiljio u njega.
„Nije roštilj Ivane, to ti imaš“, odgovorio mu je.
„Pa, šta si čoveče napravio?“ Petar je bio nestrpljiv.
„Nije ni jezerce, ni fontana.“ Andrej se rugao Petru.
„Andreje, života ti, progovori.“ Luka je čekao.
„Sobu za zabavu i razonodu. Veliki televizor i konzola da igramo fudbal.“ Ponosno je saopštio.
„Ludak!“ Ivan je skočio sa stolice.
„Hajde da vas Ivan i ja oderemo!“ Petar je protrljao dlanove.
„Nas da oderete? Andreje, gde je ta soba?“ Luka je lagano ustao.
„Za mnom!“ Andrej je krenuo.
Momci su zamakli a mi smo ostale da se smejemo i pijemo kafu uz neobavezno žensko čavrljanje koje je bilo i više nego opuštajuće.

Iako je bilo kasno kada smo došli u stan, bili smo veoma srećni. Zajedno smo otišli pod tuš i baš tu dugo vodili ljubav. Luka je bio snažan muškarac koje je mogao da me drži prislonjenu uza zid tuš kabine i na sebi svojstveno nežan način prodire u mene i uzima me deo po deo…

Nakon neverovatnog tuširanja, zadovoljno sam se ugnezdila na njegovo rame i tonula u san dok me svojim zaštitničkim rukama grlio. Bila sam opuštena i rasterećena.

Tražila sam paklicu cigareta dok je Radenko urlao. Preturala sam po stvarima i trudila se da je što pre pronađem.
„Stoko!“ Ošinuo me kaišem preko leđa.
„Jaooooo!“ Toliko je zabolelo da sam pala na kolena.
„Đukelo!!!“ Ponovo me ošinuo preko leđa.
„Nemoj, molim te!!!“ Preklinjala sam ga u suzama.
„Gde su mi cigarete!!!“ Ponovo me ošinuo.
„AAAAAAA!!!“ Bilo je nepodnošljivo

„Tamara! Dušo!!! Otvori oči, dođavola!!!“
Luka me hvatao da ne spadnem sa kreveta.
„Moja leđa, moja leđa! Luka kakva su mi leđa, mnogo me boli.“ Nisam mogla da dišem
„Košmar, Tamara. Ne otimaj se zaboga.“ Grabio me rukama i pokušavao da me privuče sebi.
„Pogledaj mi leđa molim te. Užasno me bole.“ Panično sam skidala majicu i okrenula mu leđa.

„Dušo, nema ništa… To je bio samo ružan san.“ Svojim dlanom je nežno klizio preko moje kože i bol je nestajao.
„Stvarno?“ Nemirno sam disala.
„Nema ništa na leđima.“ Osetila sam kako me poljubio u predelu pršljena.
„O, Bože…“ Počela sam da plačem od olakšanja, to je bio samo košmar.
„Šššš…“ Luka me privukao sebi i zagrlio. „Nemoj plakati, na sigurnom si. Sa mnom si, ne boj se.“ Ljubio me u teme i ljuljuškao.
„Izvini.“ Nekako sam izustila.
„Za šta?“, tiho je pitao.
„Što sam te probudila, što trpiš ovo, što…“ Nisam mogla da nastavim nova navala suza je krenula.
„Sve je uredu, ne izvinjavaj se. Tu sam, osećaš li me?“, šaputao je.
„Osećam te.“
„Osećaš li da te čuvam i da si bezbedna?“
Klimnula sam glavom i prestala da plačem.
„Osećaš li koliko te volim…?“
„Osećam…“
„Tako je. Tu sam, pored tebe. Čuvam te i volim te. Opusti se.“ Nežno me mazio.
Sakrila sam glavu u njegove grudi. Opuštala sam dok me lagano ljuljuškao i ljubio u teme, prelazeći svojim toplim dlanovima preko mojih leđa.
„Ne ljutiš se?“, mrmljala sam.
„Ne ljutim se, dušo moja. Zašto bih?“
„Prethodni put si bio ljut…“
„Šš… nisam bio ljut, bio sam zabrinut.“ Poljubio me i zadržao usne u mojoj kosi.
„A, sada? Molim te nemoj biti zabrinut.“
„Opusti se, nisam zabrinut. Sve je uredu…“ Svojim nežnim dlanom je ponovo brisao tragove košmara sa mojih leđa.
„Sigurno?“ Plašila sam se da će ujutro ponovo biti neraspoložen.
„Dušo, sigurno, veruj mi. Evo, da objasnim, Miloš mi je rekao da ćeš imati košmare i da ne treba da se plašim već da ti pomognem.“ Čvršće me prigrlio.
„Oh… dobro…“ Odahnula sam.
„ Hajde, sklopi okice i misli na nešto lepo. Ja sam tu i nedam te nikome, čuvam te i bezbedna si. Niko te neće povrediti…“
Umirila sam se i opustila. Bila sam na bezbednom i bezbolnom utočištu.

***

Kiša je dobovala kada sam otvorila oči. Luka je bio budan. Jednom rukom me držao u zagrljaju dok je u drugoj držao mobilni i prelistavao vesti.
„Dobro jutro“, tiho sam rekla i odmah se setila košmara.
„Pa ko se to meni, probudio…“ Odložio je mobilni i okrenuo se prema meni.
Pogledali smo se, ali sam ja oborila pogled.
„Šta je bilo, spavalice moja, m?“ Usnama je potražio moje da me poljubi.
„Izvini“, izustih nakon nežnog poljupca.
„Pst. Kafa?“ Nos je protrljao o moj.
Klimnula sam glavom.
Ustao je iz kreveta i počeo da se proteže i isteže vrat.

„Zaboga, opet si se ukočio…“ Gotovo sam zakmečala.
„Uradi kasnije nešto po tom pitanju.“ Nasmejao se i otišao u kupatilo.
Kada je on izašao ja sam ustala iz kreveta i ušla u kupatilo.

Kako sam izašla iz sobe osetila sam divan miris jutarnje kafe. U dnevnom boravku je čekao Luka da mu se pridružim. Sela sam do njega i poljubila ga u obraz a zatim zagrlila.
„Hej, šta je bilo?“ Obavio je ruke oko mene.
„Bitno mi je da ne budeš ljut ili neraspoložen zbog mene.“ Pogledala sam ga da se uverim da je sve uredu.
„Dušo, nisam ljut ni zabrinut. Uzmi.“ Dodao mi je kafu i osmehnuo se.
„Hvala.“ Uspela sam da se osmehnem.

Nakon doručka sam uzela -Carinski upravni postupak- i počela da obnavljam gradivo. Bila sam sama jer je Luka sa momcima otišao u teretanu. Udubila sam se i markerom podvlačila ono što mi je bilo bitno. Nakon pola sata sam se prisetila gradiva jer sam svojevremeno učila ovaj predmet.
Bilo ja kasno popodne kada se Luka vratio i doneo ručak za nas dvoje.

„Pozvao me je tvoj brat. Želi da razgovara sa tobom…“ , rekao je Luka pošto smo završili sa jelom i pili kafu.
„Bože, šta li hoće?“ Protrljala sam čelo.
„Ne znam. Ako sam ga dobro razumeo našao je stan za sebe i oca. Hvalio se dobrom platom koju zarađuje kod strica… Veruj mi ne znam zašto te traži nisam ga pitao. Rekao sam mu da ću ti preneti i ako budeš želela, javićeš mu se.“ Lagano je otpio malo kafe.
„Nikada se prema meni nije ponašao kao brat. Uvek je samo gledao kako da mi uzme novac. Kad bi me otac tukao, on je opušteno ulazio ili izlazio iz stana. Ne želim da mu se javim.“ Odmahnula sam glavom.
„Tamara, on je tvoj brat. Ne mogu da komentarišem njegove postupke. Šta god da odlučiš ja ću te podržati.“ Pružio je ruku preko stola i stegao moj dlan.
„Neka su živi i zdravi, ali bez mene.“ Kratko sam rekla.

Subotnje veče je bilo opuštajuće, gledali smo film i komentarisali glumce. Ni sama ne znam zašto ali to mi je bilo veoma interesantno. Luka je mnogo toga znao o glumcima i šta god bi imao da mi ispriča bilo mi je zanimljivo da čujem.
„Sonja, šefica, kakva je osoba za saradnju?“ Pala mi je na pamet jer me jedna glumica podsetila na nju.
„Šta znam… Korektno odrađuje svoj posao, ponekad ume da bude naporna...“ Slegao je ramenima.
„Ne poznaješ je lično?“ Iz neobjašnjvog razloga počela je da me zanima.
„Ne. Nemam bliske odnose sa svojim zaposlenim osobljem, to ne bi bilo dobro za posao.“
„Stvarno?“ Izbečila sam se
„Isuse, pa ne mislim na tebe!“ Prasnuo je u smeh.
„Tačno! Ja nisam u stalnom radnom odnosu i mogla bih svoje mesto prepustiti Sonji i naći neki drugi posao.“ Opako sam se našalila.
„Da ti nije palo na pamet! Sonja je ionako naporna, poslednje što mi treba jeste da joj dam mesto direktora.“ Sad se on bečio
„Možda ona to želi…“ Zaškiljila sam očima.
„Zabole me šta ona želi. Ja znam šta ja želim.“ Namignuo mi je i privukao da mu sednem u krila.
„Šta želiš?“, tiho sam pitala.
„Tebe… golu… u… mom… krevetu…“ Šaputao je i ljubio me.
„Nezajažljiv si…“ Nasmešila sam se.

„Ooo, pa na tu osobinu ne plaćam ni porez ni carinu, ako se ne varam gospođice genije?“ Očima je pokazao na udžbenik koji je stajao na stolu.
„Ne plaća se. Mislim da ću prijaviti i ovaj predmet uz engleski.“
„Odjavljujemo se odavde.“ Ustao je sa mnom u naručju i poneo me u sobu.

Nežno me položio na krevet i preklopio svojim divnim telom.
Uzdasi su ispunili sobu dok je napolju i dalje padala kiša…

7.

Prvi dan radne nedelje sam provodila sama u kancelariji. Mile je morao da ide na sastanke i ja sam ostala da učim na primerima prelistavajući malo brdo papirologije. U nekom trenutku mi je bio potreban predah.
Pomislila na Ninu…
Juče smo ceo dan proveli kod njih. Nina i Petar su otputovali u Italiju da ona polaže ispite i konačno dobije diplomu primenjene umetnice. Osmehnula sam se sama za sebe na sećanje koliko nam je juče bilo lepo. U mislima mi je i dalje bio Ninin umetnički atelje koji joj je Petar napravio. Bili su tako savršeni i srećni. Zapravo, postigli su harmoniju uprkos svim teškoćama.
„Dobar dan, Mile nije tu?“ Sonjin glas me trgao. Bez kucanja je upala u kancelariju.
„Ne, nije tu. Mogu li Vam ja nekako pomoći?“, pitala sam je veoma ljubazno.
„Meni nikakva pomoć nije potrebna, dovoljno sam dugo ovde da mogu samostalno sve da završim.“ Posmatrala me je sa prilične visine.
„Onda, Sonja, ne znam šta mogu da učinim za Vas?“ Ostala sam pribrana.
„Dok ne zauzmete mesto direktorke, ništa ne možete učiniti za mene, jer ste trenutno ispod mene.“ Naglasila je svaku reč.
„Da li ću biti direktorka, to se još ne zna.“ Gutala sam knedlu od njene nadmenosti.
„Dajte, Tamara molim Vas, pa svi u firmi znaju kako ste došli ovde i kako dolazite do mesta direktorke.“ Otrovno se nasmešila.
„O, zaista? Kako sam ja to došla ovde, moliću lepo?“ Nalaktila sam se na sto i ustremila pogled na nju.
„Podigli ste vaše cenjene noge u pravo vreme i pravom čoveku. Čestitam, veoma ste preduzimljivi i želim Vam prijatan dan.“ Okrenula se i izašla.
Ostala sam nema…
Trebalo mi je čitavih pet minuta da dođem sebi i shvatim šta mi je rekla.
U prevodu svi su znali da se krešem sa generalnim direktorom Berićem i da sam tako dobila radno mesto??? – Da… to je htela da kaže.
Nakostrešila sam se.
Moje samopouzdanje je padalo munjevitom brzinom… Pomenula je čitav kolektiv da to zna.
Uznemirenost je postala toliko jaka da sam ustala i šetala po kancelariji.

Po isteku radnog vremena uputila sam se prema Lukinoj kancelariju. Dok sam se bližila videla sam Luku kako stoji sa prekrštenim rukama preko grudi dok mu je Sonja nešto pričala i dodirivala ga povremeno. Zastala sam i skoncentrisala se na nju i njeno ponašanje.
Imala je divan osmeh, koketan stav tela i mogla sam čuti kako je slatko objašnjavala uspešno obavljen posao. Tu nije bilo ni traga onoj nadmenoj Sonji, ovo je bila umiljata Sonja… Što sam duže posmatrala kako ga dodiruje to sam bila sigurnija da joj se Luka sviđao…
Udahnula sam i približila im se.
„Zdravo.“ Osmehnula sam se i stala pored Luke.
„Sonja, odlično obavljen posao. Odlično. Pričaćemo sutra o detaljima. Prijatno!“ Luka me uhvatio za ruku i brže bolje odvukao prema liftu.
„Gospode kako je naporna.“ Odmahnu je glavom jer smo bili sami.
„Koliko sam shvatila obavila je neki dobar posao?“ Ravnodušno sam pitala
„Snašla se u nekom obračunu i našla način da iznos koji treba da uplatimo bude jeftini i ima neku ideju jer se zakon promenio ili menja, ali sutra ću reći Milu da je sasluša.“ Odmahnuo je rukom.
Nisam imala ništa više da kažem. Ni pomišljala nisam da mu prenesem moj i njen današnji razgovor iako su me Sonjnine reči razjedale kao sona kiselina.

Nakon ručka u kom smo uživali i pričali o našim običnim stvarima, ja sam sela da učim, a Luka je radio na ugovorima oko Petrove firme dok nije došlo vreme da pođem kod psihijatra.

Doktor Miloš nas je srdačno dočekao i uveo me u svoju ordinaciju.
Udobno sam sela u fotelju i čekala da počnemo.
„Mira mi je rekla da ste bili na grupnoj terapiji, kakvi su Vam utisci?“ Blago se osmehnuo.
Bez ikakvog ustručavanja sam iznela svoje mišljenje i istakla koliko sam ostala fascinirana kako je grupa otvoreno pričala o svojim neprijatnim iskustvima.
Miloš me pažljivo slušao i istakao koliko grupna terapija ume da bude uspešna.
„Dakle, sada ste shvatili da niste jedina žrtva porodičnog nasilja i da se to dešava i drugim ljudima, što je zapravo i cilj grupne terapije. Kako bi bilo da, sada i odve, se vratimo na neko Vaše iskustvo koje biste mogli da mi ispričate?“
Iako nisam želela da pričam o tome, mog psihijatra nisam mogla odbiti jer je vidno ulagao napore da mi pomogne.
Vratila sam se u dan kada je moj otac gurnuo šerpu sa šporeta… Opisivala sam kako se grašak prosuo, kako me pogrešno čuo da sam mu rekla da je stoka… onda sam kroz suze opisivala batine i kako sam se osećala u tom trenutku.
„Tamara, da li sada, u ovom trenutku osećate to isto poniženje i stah ili su osećaji malo popustili?“, bilo je to direktno pitanje.
„Ništa nije popustilo, čini mi se da osećam i bol na mestu gde me udario.“ Obrisala sam oči.
„On nije ovde. Ovde smo samo Vi i ja. Mi samo razgovaramo o tome što se desilo.“ Ubedljivo je rekao i moj bol je nestao.
„Ne osećam bol… Nestao je. Kako se to sada desilo?“ Bila sam vidno zbunjena i očekivala sam objašnjenje.
Psihijatar je klimnuo glavom i počeo da objašnjava, „Ukoliko je trauma bila relativno slaba, onda će pojačana uznemirenost i drugi simptomi posttraumatskog sindroma postepeno proći tokom nekoliko sati, dana ili nedelja. Ukoliko je trauma bila jaka ili su se traumatični događaji više puta ponavljali, bolesna reakcija može da traje i mnogo godina. Druga strana posttraumatskog sindroma odnosi se na unutrašnji svet ličnosti i povezana je s reakcijom osobe na preživljene događaje. Svi mi različito reagujemo: tragičan događaj može da nanese tešku traumu jednoj osobi, a da praktično ne utiče na psihu druge osobe. Takođe je veoma važno u kom trenutku se odvija događaj: jedan isti čovek u različito vreme može različito da reaguje.“ Pogledao me podignutih obrva.
„Da… Sada i ovde, sam pričala šta se desilo. Mogla sam sve ponovo da osetim, ali nije dugo trajalo, a mislim da ni intenzitet mojih osećanja nije bio toliko jak…“ Ostala sam prilično zapanjena saznanjem kako ovo funkcioniše.
„Vidite, Vi težite da razmišljate, osećate i delujete tako što izbegavate loše uspomene. Kao što stičemo imunitet na određenu bolest, naša psiha stvara određeni mehanizam zaštite od bolesnih preživljavanja. Kada se to ne dogodi, i osobi, iz ovih ili onih razloga, ne polazi za rukom da nađe način da izbaci unutrašnju napetost, tada telo i psiha nalaze način da se nekako prilagode toj napetosti. U principu se u ovome i sastoji mehanizam posttraumatskog sindroma čiji simptomi zajedno izgledaju kao psihičko skretanje, mada zapravo predstavljaju duboko ukorenjen način ponašanja koji je u vezi sa ekstremnim događajima iz prošlosti.“ Doktor me pogledao i podstakao me rukom da progovorim.
„Za mene su batine bile ekstremni događaj…“ Shvatala sam težinu svog posttraumatskog stresa koji sam nosila kao teret na duši.
„Upravo tako, ali zapamtite šta ste rekli – Bile su- Nisu više. Sada samo pričamo o proteklim događajima da Vi prihvatite da je to bilo.“ Osmehnuo se.
„Znate, želela bih da ponovo prisustvujem grupnoj terapiji“, rekla sam kao iz topa dok smo ustajali jer je seansa bila gotova.

„Svakako, reći ću Miri da Vas obavesti kada je sledeća.“ Imala sam utisak da sam ga zadivila.

Luka je odmah ustao kada sam napustila ordinaciju i pogledao u psihijatra.
„Gospodine, Beriću, želim vam prijatno veče.“ Doktor se nasmejao.
„Zahvaljujem. Prijatno i vama.“ Luka me uhvatio za ruku i zagonetno pogledao.
„Napredujem.“ Osmehnula sam se.
„Vidim ti po očima da si plakala?“ Ništa mu nije bilo jasno.
„Terapija je kao talas. Krenemo gore, onda tresnem na dno, pa me doktor vrati u stvarnost i osećam se dobro.“ Nisam znala kako da mu objasnim svoje vraćanje u prošlost.
Pošto je ostao zbunjen, prepričala sam mu seansu kako je tekla i rekla da sam odlučila da ponovo odem na grupnu terapiju.
„Ti si borac kakvog još nisam upoznao.“ Jednostavno je rekao.

To veče smo zagrljeni gledali film.
Nažalost ja sam zaspala, jer se ne sećam da sam prešla u sobu i legla u krevet. Što je Luka ujutro kada smo ustali i potvrdio.
Tog jutra sam morala prvo na višu školu. Po izlasku iz zgrade, Luka me doveo do momka koji je bio u crnom odelu i mirno stajao pored crnog auta.
„Da vas upoznam. Ovo je Crni, a ovo je moja devojka Tamara.“
Rukovala sam se sa njim i pogledala u Luku.
„Crni će da te odveze u školu, sačeka i doveze u firmu. Ne brini se, sa njim si bezbedna.“ Pomazio me po leđima.
„Dobro…“, rekla sam i pogledala u Crnog.
„Izvolite…“ Otvorio je vrata i sela sam na zadnje sedište.
Sve vreme smo ćutali. Tek kada je stao ispred više škole okrenuo se i dao mi karticu na kojoj je pisao njegov broj mobilnog.
„Tamara, pozvaćete me kada završite i nećete izlaziti napolje dok se ne parkiram ovde, dogovoreno?“ Pogledao me.
„Dogovoreno…“ Zbunjeno sam rekla i izašla iz auta.

Nakon završenih predavanja, postupila sam onako kako je Crni rekao i sledeća stanica je bila biznis zgrada.
Odmah po ulasku sam osetila nelagodu koja je bila izazvana Sonjinim otrovnim rečima. Posmatrala sam zaposlene koji su se javljali meni i ja njima, i konstantno se pitala da li misle isto što i Sonja, da sam ovde jer se krešem sa direktorom Berićem???
Napokon sam ušla u kancelariju i odahnula na sekund.
„Tamara, taman ste stigli da pijemo kafu, može?“ Mile se osmehnuo i lice mu se naboralo.
„O, dobar dan. Može kafa…“ Klimnula sam glavom i sela za svoj sto.
„Da li je sve prošlo dobro u školi, delujete zabrinuto?“ Pogledao me preko naočara dok je držao telefon u ruci da nam naruči kafe.
„Sve je prošlo dobro.“ Brzo sam vadila rokovnik i palila kompjuter da sakrijem nervozu.
Mile mi je uz kafu pričao o sastancima i o pojedinim dobavljačima koji su preko naše firme izvozili… Trudila sam se da ga pratim i slušam, ali sam bila odsutna… Ulagala sam nadljudske napore da bar nešto zapamtim, ali nisam uspevala. Moj nervni sistem je razaralo pitanje da li i Mile misli kako sam dobila posao jer sam Lukina devojka.
Nakon razgovora, Mile me poslao kod Luke da mu odnesem ugovore.

Krenula sam prilično nesigurno, ponovo sam se borila sa neprijatnošću koja me stezala kao omča oko vrata. U svom tom ludilu sam se našla ispred Lukine sekretarice koja je pokazala rukom da imam slobodan prolaz.
Kako sam kročila u ured umesto da osetim olakšanje ja sam osetila nesnosan očaj.
Sonja je bila nagnuta preko Lukinog ramena dok mu je objašnjava šta je gde uradila i prstom klizila po papiru ispred njih. Druga ruka joj je bila na Lukinom ramenu…
„Ja se izvinjavam“, tiho sam rekla jer sam shvatila da nisu čuli kada sam ušla.
„Tamara!“ Luka je podigao pogled. „Sedi, završavam za minut.“ Pokazao je rukom na stolicu.
„Dakle, kao što sam rekla, ovde postoje olakšice koje možemo da dobijemo na osnovu…“ Sonja je nastavila slatko da objašnjava svoj plan ne sklanjajući ruku sa njegovog ramena.
Posmatrala sam kako se po malo naginje i kako su im glave bile blizu. U nekom trenutku mu je dodirnula obraz svojim, što je Luku nateralo da se malo odmakne…
„Odlično Sonja. Ostavite ovo, pa ću proučiti. Možete ići.“ Skupljao je papire.
„U redu. Kako Vi kažete. Pozovite me kada završite, da razjasnimo još nešto ako treba, a sigurna sam da će trebati.“ Koketno mu se osmehnula i otišla.
„Jao, Bože…“ Luka se zavalio u stolicu i pogledao me. „Udavila me je. Ponesi ovo Milu pa pogledajte zajedno da li je ovo uopšte izvodljivo.“ Pružio mi je Sonjine papire.
„Hoću.“ Uzela sam fasciklu i dala mu ugovore koje je Mile poslao.
„Ugovori, jel?“ Uzimao je hemijsku u ruke.
„Da.“ Usta su mi bila suva.
„Dušo, jesi li dobro.“ Podigao je pogled.
„Jesam, razmišljam nešto o poslu i školi.“ Pokušala sam da se osmehnem.
„Dobro…“ Počeo je da potpisuje. „U stan će te odvesti Crni, ja moram da ostanem i sredim nešto u Petrovoj firmi dok on ladi dupe u Italiji.“ Pokušao je da me nasmeje.
Čim je završio ugovore, ponela sam ih natrag jer ga je čekala stranka.
Nekako sam preživela putanju do svoje kancelarije.
Mile nije bio tu… Sela sam i otvorila fasciklu koju je Sonja dala Luki.
Čitala sam plan kako da umanji porez i kako da umanji carinu na osnovu količine, kao i predlog o razdvajanju robe na koju ne bi trebalo platiti carinu…
Sonjin plan nije imao nikakvog pravnog osnova niti je po važećim propisima nešto ovakvo bilo izvodljivo.
Zamislila sam se i listala ostatak kada se ispred mene našao mali papir…

-Volela bih da se vidimo jedno veče nasamo.
Imam informacije o Tamari koje ti se neće dopasti.
Znaš li da je imala seksualne odnose sa svojim bratom i ocem…
Javi mi se, tvoj ugled je u pitanju-

Ostala sam ukočena i čitala iznova i iznova…
Užas je bilo jedino osećanje koje me obuzeo kao i neopisiva ljutnja zbog neistine.
Sledeće što sam osetila bio je strah od sramote i pitala sam se šta to Sonja zna o meni.

„Evo me!“ Mile je ušao
Brzo sam uzela papir i sklonila u svoju tašnu.
„Tamara, hoćete vode? Izgledate kao da ćete svakog momenta izgubiti svest?“ Mile je stao ispred mene.
„Ne. Glava me užasno boli.“ Udahnula sam preko potreban vazduh i pružila mu obe fascikle. „Ugovori su potpisani, a ova druga je Sonjin predlog smanjena troškova koju Vam je direktor poslao da pogledate.“

Mile je uzeo i odmah seo za svoj sto otvarajući Sonjinu fasciklu. Ja sam glavu nabila u monitor da se sakrijem i pokušam sebi da dođem.
„Gospode Bože, kakve su ovo nebuloze! Jeste li Vi pogledali ovo?“ Mile je držao papire i gledao u mene.
„Jesam…“
„I, po Vama, da li je ovakvo nešto izvodljivo?“ Bio je skoro ljut.
„Nije izvodljivo. Nema nikakvih mogućih zakonskih osnova da se izvede tako nešto“, odgovorila sam.
„Tačno! Da smo ovo pokušali proglasili bi nas kompletnim budalama!“ Mile je skočio sa stolice. „Idem da vidim zašto je ovo uopšte bilo kod Luke.“ Izmarširao je iz kancelarije.
Ostala sam sama u svojoj grozoti koja me gutala deo po deo…
Zvonjava telefona me naterala da poskočim sa stolice.
„Da…“ Nekako sam se javila.
„Tamara, dođite u moju kancelariju.“ To je bio Luka.
„Dolazim.“ Ustala sam i krenula.

Kako sam prešla razdaljinu od nekoliko metara ni sama ne znam, ali kada sam ušla u Lukinu kancelariju mislila sam da ću svakog trena da se sručim na pod.
Sonja i Mile su se streljali pogledima dok je Luka sedeo stisnute vilice.
„Tamara, pregledali ste ova dokumenta?“ Luka je pritisnuo prstom Sonjinu fasciklu.
„Da, jesam.“ Sonja me ošinula očima i ulila mi strah u kosti.
„Ima li zakonskog osnova da se ovo izvede?“, pitao je namrštено.
„Nema.“ Progutala sam knedlu. Nisam imala pojma zašto mene to pita.
„Kao što sam i rekao! I početnik je upućen u zakon bolje od Vas!“ Mile je vikao na Sonju.
„Ovaj zakon će stupiti na snagu posle nove godine i moći će!!!“ Sonja je urlala.
„Još nije ni predložen da se nađe na dnevnom redu u skupštini a Vi mi pričate da će stupiti na snagu!!!“ Mile je bio kao ajkula.
„Ja imam informacije za razliku od Vas! Brdo informacija!“ Sonja je pogledala u mene.
„Dosta!!!“ Luka je udario dlanom o sto.
Poskočila sam od tog udaraca. Srce mi se ubrzalo…
„Sad je oktobar a Vi mi pričate da bi dogodine izmene zakona mogle stupiti na snagu, reč više da nisam čuo!!!“ Luka je dreknuo na Sonju. „Od sada pa u buduće, kako protokol nalaže, Milu predajete sve!“
„Ja imam informacije koje on neće imati u životu…“ Sonja nije odustajala.
„Napolje!!! Svi napolje!“ Luka je skočio sa stolice i prstom pokazao na vrata.
Prva sam izašla oduzeta od života.
Do kraja smene sam izdržala jer nije mnogo ostalo. Jedva sam dočekala da sednem u auto i da me Crni odveze u stan.

Veče me zateklo kako sedim i čitam po milioniti put gnusnu laž kako sam imala odnos sa ocem i bratom.
Zeludac mi se prevrtao koliko sam se gadila na to parče papira.
Tugu je izazvala poslednja rečenica –Javi mi se, tvoj ugled je u pitanju-
Lukin ugled je bio ugrožen izmišljenom laži…
„Hej, stigao sam.“
Odskočila sam i papir brzo stavila u džep. Odjednom sam bila uplašena, ukočena…
„Dušo…“ Luka mi je prilazio šireći ruke.
„Molim?“ Napravila sam korak nazad.
„Tamara?“ Stao je kao ukopan. „Šta nije uredu?“, tiho je pitao.
„Sve je uredu. Umorna sam…“ Disanje mi se ubrzalo.
„Ne…“ Posmatrao me nekoliko trenutaka. „Ima veze sa današnjim incidentom, što sam vam svima rekao da izađete napolje iz kancelarije…“ Nastavio je da gleda u mene.

Počela sam sebe da smirujem i da gutam. Oborila sam pogled i počela da drhtim mimo svoje kontrole.
„Dođi do mene, molim te…“ Ponovo je rašio ruke.
Nisam mogla. Hladan znoj je počeo da me obliva.
„Dušo… molim te. Dođi…“ Lice mu je prebledelo.
Nisam mogla…
Načinio je korak prema meni, a ja sam dva koraka otišla unazad.
„Tamara, pričaj sa mnom… Šta sam uradio?“ Stisnuo je vilicu.
Imala sam osećaj da ću svakog trenutka dobiti udarac njegovim dlanom, kao što je to danas dobio sto…
„Tamara!“, viknuo je.
Trgla sam se i lagano krenula prema sobi… Nisam mogla da obuzdam ni sebe ni svoj nagon da se sklonim. Ostao je da stoji i posmatra me kako unazad hodam i gledam u njega. Namrštio se i posmatrao svaki moj korak.
Napipala sam bravu i otvorila vrata. Ušla sam brzo i legla na krevet. Srce je dobovalo i pumpalo krv koja nije dolazila do udova. Noge i ruke su mi bile hladne kao led.
Ostala sam samo tako da ležim…

Ne znam koliko je prošlo kada sam čula kako se vrata otvaraju. Otvorila sam oči.
Luka je stajao ne ulazu ali mi nije prilazio.
„Danas sam vikao. Udario sam dlanom o sto. I, isterao sam te napolje…“ Udahnuo je i izadhnuo prilično uznemiren. „Uplašio sam te, zar ne?“.
„Jesi…“ Glas mi je bio slabašan šapat.
„Znam… Čuo sam se sa psihijatrom. Pitao me da li je neka scena prethodila tvom napadu straha. Nisam imao pojma, pa sam mu ispričao ceo dan. Odmah mi je rekao šta te je uplašio.“ Zastao je i stisnuo usne.
„Izvini…“ Odahnula sam jer je znao šta me je uplašilo.
„Mogu li da uđem?“
Klimnula sam glavom i sela pri uzglavlju kreveta.
„Tamara, ne bih te povredio u životu, znaš to, zar ne?“ Seo na kraj kreveta i ostavio rastojanje koje mi je bio potrebno.
„Znam… ali, tako sam se uplašila.“ Onda mi je kroz glavu prošla Sonjina poruka.
„Nemoj mene da se plašiš molim te. Sve mogu da podnesem, ali ne i to, da ti imaš stah od mene.“
Dlanom je prešao preko lica i videla sam koliko se osećao nemoćnim da nešto uradi.
Lagano sam mu se primakla. Grudi su me bolele od današnjeg dana. „Zagrli me…“ glas me izdavao.
„Dušo moja…“ Nežno me zagrlio i privio uz sebe. Duboko je disao i osetila sam da mu je teško koliko i meni.
Zaplaka sam. Najviše od svega me pogodila Sonjina poruka koju nisam mogla da mu pokažem.
„Moje ruke mogu samo da te grle i da te štite, i ništa više od toga“, šaputao je.
Držao me i mazio dok se nisam smirila, a onda me odveo pod tuš. Znao je da me voda umiruje i opušta. Njegovi dlanovi su me voleli, mazili su me… On me je voleo… Želela sam više od dodira i tople vode, želela sam njega. Nije me odbio, ali nije želeo da vodimo ljubav u tuš kabini, već u krevetu.
Luka je uvek bio nežan prema meni, ali ovoga puta je bio toliko nežan i spor da smo dva sata vodili ljubav. Sporo… Polako… Do samog kraja koji je ispraćen usporenim orgazmom do same iscrpljenosti. Jedino sam mogla da se ugnezdim do njega i zaspim…

***

U firmi sam se osećala sve nelagodnije i nelagodnije. Iako sam većinu vremena provodila u kancelariji, svaki izlazak mi je predstavljao ogroman teret. Pri pogledu na svakog kolegu ili koleginicu samo razmišljala jedno, pitala sam se misli li i on ili ona da sam radno mesto dobila zahvaljujući tome što direktoru Beriću podigla noge u pravo vreme, kako je to Sonja rekla.
Toliko sam bila opsednuta mislima da sam uhvatila sebe kako nisam ustanju da izvršim osnovnu kontrolu i pregled papirologije.
Ne znam kako sam izgurala dan i krenula kući bez Luke jer je morao duže da ostane na poslu.
Crni je jednostavno vozio auto i pri pogledu na njega zapitala sam se, misli li i on isto…?

Tog popodneva nisam uopšte mogla da učim. Mogla sam nervozno da šetam sa prokletom Sonjinom ceduljom u džepu. Moju uznemirenost je prekinuo Luka koji je ušao u stan.
„Dušo, šta radiš?“, pitao je umorno dok je skidao sako i lagano ga prebacio preko stolice.
„Ništa. Nešto mi nije dan. Nervozna sam.“ Stala sam pored prozora i pogledala u… pojma nemam šta.
„Šta te muči?“ Luka mi je lagano prišao i obgrlio rukama oko struka.
„Misliš li da je uredu da ja kao tvoja devojka u nekom trenutku preuzmem mesto direktora odeljenja za porez i carine?“ Zaustavila sam dah.
„Mislim da je to sasvim uredu“, lagano je rekao i okrenuo me prema sebi.
„A, Ivan i Andrej?“ I za njih sam počela da mislim kako dele Sonjino mišljenje.
„Dušo, odgovorna si, vredna, pažljiva i kako je Mile rekao precizna kao žilet. Imaš neverovatno znanje i moja si devojka za sada. Već sam ti rekao da nama na tom mestu treba čovek od poverenja, a to si ti.“
Poljupcem me sprečio da išta kažem i otišao pod tuš.
Nije mi pomoglo Lukino laskanje i dalje sam bila u ponoru misli koje su me činile sve nervoznijom.
Samo što je Luka izašao iz kupatila a ja mislila kako da nastavim naš razgovor, podsetio me da je vreme da idemo kod psihijatra…

Našla sam se u udobnoj fotelji i posmatrala mog doktora za rane koji mi je postavio sasvim obično pitanje, „Kako ste?“
Kako sam??? Gledala sam u njega a on je čekao odgovor. Nisam znala kako sam.
„Tamara, da li imamo neki problem?“ Prozreo me je.
„Imamo. Nervozna sam i dekoncentrisana, i sluđena, i opsednuta jednim pitanjem.“ Progovorila sam i zatreptala.
„Pitanjem?“ Naglasio je epicentar mog problema.
Podstakao me je da mu pričam o Sonji, a zatim i o tome šta mi je rekla. Poruku nisam mogla da pomenem.
„Ubeđenja sam da svi misle kako sam dobila taj posao zato što sam Lukina devojka.“ Oči su počele da me peckaju.
„Na osnovu jedne rđave opaske, od koleginice koja se bori za radno mesto koje čeka Vas, ništa se bolje i nije moglo očekivati da Vam kaže i namerno Vas povredi, ali nije to razlog da Vi sada mislite kako svi dele njeno mišljenje. Da li se još nešto desilo?“ Posmatrao me je svojim skener pogledom.
„Jeste…“ Oborila sam pogled.
„Tamara, znate da je razgovor između nas strogo poverljiv i da samo Vi imate pravo da nekom prenosite informacije odavde, a ne ja.“ Rukom je figurativno pokazao na ordinaciju.
Kao da je imao moć da iz mene sve izvuče. Kao omađijana sam mu ispričala za Sonjinu fasciklu koja je bila kod Luke, pa se zatim našla kod mene. Onda sam izvadila papir iz džepa i dala mu.
Lagano je ustao i uzeo ga, zatim seo u svoju fotelju i pogledao u to prokleto malo parče papira.
Osetila sam kako mi se suze skupljaju u očima.

„Volela bih da se vidimo jedno veče nasamo. Imam informacije o Tamari, koje ti se neće dopasti. Znaš li da je imala seksualne odnose sa bratom i ocem. Javi mi se, tvoj ugled je u pitanju“, tiho je pročitao Sonjinu poruku a zatim pogledao u mene.
„Strašno…“ Obrisala sam suze.
„Slažem se, strašno i bezobrazno. Nije potpisala poruku, sakrila ju je u fasciklu, za koju je očigledno smišljala način da se nađe u Lukinim rukama i na kraju je ovo završilo kod Vas…“ Držao je papir i gledao u mene.
„Ja nikada nisam opštila sa ocem i bratom.“ Osetila sam nepodnošljivu navalu sramote.
„Naravno da niste. Nisu vas otac i brat seksualno zlostavljali u to sam siguran. Šta ćete da uradite sa ovim?“ Aludirao je na poruku.
„Ne znam… Razmišljam da pokažem Luki ali se plašim.“ Ponovo sam brisala suze.
„Čega se plašite?“
„Da me neće razumeti, da će možda pomisliti da je istina… Bože, osećam se mnogo loše. Pomozite mi molim Vas.“ Da sam smela, bacila bih se na kolena ispred doktora da preklinjem za savet.
„Tamara, dokle god ovo čuvate samo za sebe proganjaće Vas. Hajde da se vratimo u prošlost. Luka je na veoma stresan način saznao da ste žrtva porodičnog nasilja. Mojim uvidom u vaš medicinski karton, sam uvideo da je Luka prisustvovao i prijemu i pregledu u bolnici. Zašto mislite da je dobro da od njega krijete ovu poruku? On sve zna i prihvata Vas.“
„Ne znam. Želim da mu je pokažem ali se plašim ishoda.“
„Da li ste možda pomislili da će Sonja naći drugi način da mu ovakvo nešto dostavi, i možda još i kaže kako je već pokušala i da se ispostavi da ste Vi imali ovu gnusnu poruku koju niste pokazali svom dečku koji Vas neizmerno voli, koliko ja znam. Da li bi tada problem bio manji ili veći?“ Psihijatar je bio prilično ozbiljan.
„Gospode…“ U glavi mi se zavrtelo od pomisli na tu mogućnost.
„Razmislite kako bi se Luka osećao ako bi baš od Sonje saznao da Vi krijete poruku?“ Pitanje me je pogodilo kao topovsko đule.
„Jesmo li završili?“ Naglo sam ustala.
„Jesmo…“ Doktor me pogledao sa osmehom i pružio mi Sonjinu poruku.
„Hvala, i doviđenja.“ Krenula sam.
„Tamara, srećno“, rekao je dok sam izlazila.
Luka je ustao i posmatrao me kao mu prilazim.
„Moramo odmah u stan. Moramo da razgovaramo.“ Povukla sam ga da krene.
„Šta nije uredu?“ Pratio me je.
„Sve je uredu, samo moram da razgovaram sa tobom.“
„Dobro.“
Ćutala sam dok je vozio i razmišljala odakle da počenem. Osećala sam se i dobro i loše. Bila sam i nervozna i napeta, ali ne zbog poruke. Ovoga puta je to bilo izazvano činjenicom da sam nešto krila od Luke i da bi on to mogao da sazna od nekog drugog. Bila sam i ogorčena na sebe, on se trudio da naš odnos bude izgrađen na poverenju a ne na skrivanju.

Kako smo ušli u stan usmerila sam ga u dnevnu sobu da sednemo. Sa primetnim nestrpljenjem je čekao da počnem da pričam.
„Luka… Ima nešto što sam sakrila od tebe. Molim te razumeš da nisam to namerno uradila i da nisam ponosna na to ni malo.“ Zastala sam da udahnem vazduh.
„Šta si sakrila od mene?“ Ostao je otvorenih usta, što me prilično pogodilo.
„Slušaj, moram da počenem od početka. Samo me slušaj.“ Progutala sam knedlu i počela da mu pričam koliko mi je bilo lepo u firmi dok mi Mile nije rekao da se čuvam Sonje, jer nije oduševljena što ću

preuzeti mesto u koje se ona nadala. Rekla sam mu kako je banula u kancelariju i kako mi je rekla da sam poziciju u firmi dobila jer sam pravom čoveku u pravo vreme podigla noge… i Luka je skočio na noge.
„Šta ti je rekla!? Zašto iste sekunde nisi došla to da mi kažeš?“ Čelo je trljao dlanom
„Nisam htela da pravim problem. Ima još…“ Pogledala sam ga.
„Još? Nastavi, molim te…“ Seo je i gledao me pravo u oči.
Nastavila sam priču o fascikli i kako sam pronašla poruku. Izvadila sam je iz džepa i dala mu.
„Volela bih da se nasamo vidim jedno veče sa tobom…“ čitao je tiho i na licu mu se ocrtala ljutnja i gađenje.
Nepomično sam sedela i uvlačila usne među zube. Sekunda mi je bila kao večnost.
„I to ovo kriješ od mene već tri dana! Tamara, zašto?“ Duboko je disao i bio ljut.
„Izvini, kao što sam rekla. Nisam želela da pomisliš kako se ne uklapam u koletiv…“
„Gospode…“ Ustao je i počeo da šeta. „Moju devojku u mojoj firmi napada jedna obična napaljena proštakuša i ja to ne znam.“ Okrenuo se i pogledao me.
„Ne znam šta da kažem…“ Oborila sam pogled.
„Zar je trebao psihijatar da ti otvori oči da mi ovo pokažeš? Zar ja nisam dovoljno dobar i razuman da zaslužim da mi ovo sama pokažeš bez ičije pomoći.“ Odjednom je izgledao slomljeno.
„Luka, oprosti mi molim te. Nisam znala kako ćeš reagovati…“ Ustala sam u nameri da mu priđem ali sam stala.
„To kakva će moja reakcija biti na `ovo` sutra će se pokazati čim stignem u firmu.“ Naznačio je reči podižući papir.
„Molim te nemoj da praviš skandal i …“
„Moja stvar je šta ću sa Sonjom da uradim po pitanju ovoga!!!“, viknuo je i prostrelio me pogledom.
Koraknula sam unazad od tog tona.
„A, ti… znaš odlično da nema potrebe da ideš korak unazad. Ne od mene, ja nisam siledžija. Povređen sam saznanjem da si sve ovo krila od mene. Od mene, koji sam shvatio da si ti centar mog sveta. Od mene, koji bi te branio svim silama. Od mene koji bi sve dao i uradio za tebe…“ Usna mu je zadrhtala.
„Luka…“ Prošao je pored mene i otišao u sobu.
Sela sam i počela da shvatam koliko sam ga povredila. Trebalo mi je vremena da skupim hrabrost i odem u sobu.
Luka je ležao na krevetu i gledao ispred sebe. Grudi su mu se nadimale i spuštale… Imala sam utisak da pući svakog momenta.
„Mogu li ja sada da uđem?“, pitala sam vođenja njegovim istim pitanjem kada sam ja bila očajna na tom istom krevetu.
„Naravno da možeš, Tamara.“ Sklopio je oči i udahno duboko.
Iz čiste nemoći i da još malo kupim vremena, ušla sam u kupatilo. Dok sam se tuširala, nikako nisam mogla da smislim šta da mu kažem i umirim ga, a zapravo ni ja se nisam osećala ništa bolje. Skupila sam hrabrost i zakoračila u sobu.
„Luka… ja te volim“, tiho sam rekla dok sam ga posmatrala.
„Znam. Osećam da me voliš, ali boli to što nemaš poverenja u mene koliko ja imam u tebe.“
„Nije tako…“ Srce me zabolelo od njegovih reči.
„Dušo… molim te, daj mi malo vremena. Siguran sam da si prvo psihijatru rekla sve pa si onda shvatila da to isto treba i meni da kažeš, a to boli.“
„O, bože… Kako da ispravim ovo?“ Shvatala sam težinu tih reči.
„Dođi i lezi, kasno je. Ne mogu više da pričam. Daj mi vremena da shvatim i razumem…“ Pomerio je prekrivač.
„Dobro…“, prošaputala sam i legla.
Ugasio je lampu i mrak se raširio po sobi. Niti mi se primakao, niti me pozvao da mu se primaknem… Ćutala sam i zatvorila oči.

Vreme je prolazilo a ja nisam mogla da zaspim…
Ne znam da li je Luka spavao, ali ja sam budna dočekala zvuk alarma.

8.

Jutro je osvanulo oblačno i sivo. Ni Luka ništa bolje nije izgledao. Ćutao je dok smo pili kafu, a ja se nisam trudila da prva progovorim. Ne zato što nisam smela, već zato što nisam znala šta bih rekla na dešavanja od prethodne večeri koja su nas potresla do srži.
Tišina nam je bila i saputnik do posla…

Po izlasku iz lifta krenula sam prema svojoj kancelariji.
„Tamara, idemo u moju kancelariju.“ Luka se oglasio.
„Dobro…“ Prišla sam mu i pratila ga.
„Otkažite mi sve sastanke danas“, rekao je sekretarici koja se spremala da mu poželi dobro jutro.
„Tamara, uđi u moju kancelariju i sačekaj me.“ Okrenuo se prema meni.
Poslušala sam ga dok je on ostao da priča sa sekretaricom.
Ponovo sam bila nervozna ali sam mirno sedela u uglu. Jedino sam kršila prste u krilu. Moje misli je na tren oterala Lukina sekretarica koja je ušla i unela četiri kafe. Jednu je stavila ispred mene, jednu na Lukin sto i dve je spustila na kafe sto u uglu, preko puta mene, za kojim su bile dve stolice. Ona je izašla, a ja sam ostala da gledam u kafe i pitam se ko dolazi…
Andrej je ušao odmah iza mojih misli i seo za sto u uglu.
„Dobro jutro, Tamara“, zvanično se oglasio.
„Zdravo…“ Ostala sam pomalo uplašena.
U tom trenutku su ušli Ivan i Luka.
„Pa, gde si ti.“ Ivan mi je pružio ruku.
„Evo me.“ Rukovala sam se sa njim i ispratila ga pogledom kako je sedao kod Andreja.
„Da, počnemo.“ Luka je bio za svojim stolom.
„Ovo će biti profesionalno i brzo.“ Andrej me pogledao.
„Tamara, Sonja dolazi da joj pred svedocima dam otkaz. Molim te da ne reaguješ.“ Luka je izvlačio papire iz fascikle.
„Moram li da budem ovde?“ Odjednom me oblio znoj.
„Tamara, samo se opusti. Kučka će dobiti svoje.“ Ivan je lagano uzeo svoju kafu.
„Bez uvreda i bez teških reči.“ Luka je pogledao u Ivana.
„Naravno, dok smo ovde, ali srešćemo se negde bez svedoka.“ Andrej se namrštio svojoj šoljici.
I samo što sam udahnula vazduh da održim sebe u svesnom stanju, vrata su se naglo otvorila.
„Dobro jutro direktore, zvali ste me?“ Sonja je otpevušila a zatim pogledala oko sebe. Shvatila je da nije sama.
„Gospođo Rebić, izvolite, sedite.“ Luka je rukom pokazao na stolicu ispred sebe.
„Ja sam gospođica“, drsko je odbrusila i sela na ponuđeno mesto.
„Kako god. Da odmah pređem na stvar. Uvidom u vaš rad i nedavno predložen predlog koji je ovu firmu mogao koštati reputacije i ugleda, smatram da više niste podobni da obavljate posao…“ Luka je strogo izlagao razlog zbog kojeg joj daje otkaz dok je ona petljala po tašni i vadila mobilni.
„Hoćete da kažete da zbog predloga za obavljanje posla koji bi ovoj firmi uštedeo novac dobijam otkaz, gospodine Beriću?“ Bila je veoma oštra.
„Treba li da Vas podsećam da vaš predlog nema zakonske osnove i da je mogao mnogo više da nas košta!“, Luka je blago povisio ton.
„Gluposti! To je bio plan za iduću godinu, taj zakon će stupiti na snagu!“ Sonja je zapela iz petnih žila.
„Nemam nameru da se raspravljam. Izvolite otkazno rešenje, koje možete i ne morate da potpišete. Advokat naše firme će sve preuzeti na sebe da bude po protokolu, dobićete otpremninu ali ne i preporuku.“ Luka se zavalio u stolicu.

„Mhm…“ Klimnula je glavom. „Sad ti ne trebam pošto si me kresao dok nisi našao drugu“, rekla je mrtva hladna.
Ostala sam u šoku… Pogledala sam u Andreja koji je diskretno odmahnuo glavom da je ne slušam, ali ona je bila tu.
„Sonja, možete sada da iznosite niz laži koje meni ne mogu naneti štetu.“ Luka je stezao vilicu.
„Sram te bilo! Do juče si me seksualno iskorišćavao…“
„Sonja!“ Andrej ju je naterao da se okrene.
„Šta ti hoćeš?“ Siktala je.
„Isključi to snimanje na mobilnom telefonu. Vidim šta pokušavaš, da odeš sa snimkom i tužiš direktora za odštetu. Poslednjih dana sam pratio šta radiš i svašta sam čuo. Nemoj da se sve ovo završi tužbom za mobing protiv tebe.“ Andrej je bio ledeniji od smrti.
Sonja je skočila sa stolice bacivši ispred sebe mobilni u koji je svom silinom zarila štiklu. „Poremećeni skote, ti mi se ne obraćaj!“ Uperila je prst u njega, a onda se okrenula prema Luki. „Štitiš ovu tvoju paćenicu i žrtvu…“
„Zaveži i izlazi napolje iz ovih stopa dok nisam pozvao obezbeđenje da te izbaci.“ Luka je skočio sa stolice i pokazao prstom na vrata.
„Neću!“ Iskolačila se.
Luka je sa stola podigao poruku koja je bila u plastičnoj kesi. „Hoćeš li sada da zovem nadležne da nađu otisak i da se utvrdi verodostojnost tvog rukopisa pa da za ovakvo nešto završimo na sudu?“ Prostrelio je pogledom.
„To nije moje! I ne znam čak ni šta je!“ Počela se da se premešta sa noge na nogu.
„Izlazi napolje.“ Luka je ponovio.
„Ooo, pa znam šta je to! Imam i dokaze!“ Počela je da se smeje.
„Izlazi!“, Luka je zarežao.
Ivan je ustao i otvorio vrata. Ušla su dva momka iz obezbeđenja.
„Gospođicu otpratite da pokupi svoje stvari i odmah napusti zgradu.“ Ivan je dao uputstva.
„Zapamtićeš me Beriću!“ Zarežala je izmarširala u pratnji dva momka.
Sve je postalo maglovito. Sve se odvijalo usporeno. Mogla sam samo da čujem hučanje krvi u ušima ali ne i šta su Ivan i Luka pričali.
„Tamara! Jebote, prekinite!“ Andrej je bio dovoljno glasan da ga čujem ali i toliko blizu da ga vidim.
„Tamara, uzmi vode.“ Prinosio je čašu mojim ustima.
„Jebote, šta je bilo?“ Lukina ruka se našla mom obrazu.
„Ti si bre, idiot. Lepo sam ti rekao da je ne mešaš u ovo sranje.“ Andrej je ustao.
„Dušo… reci nešto.“ Luka je sa oba dlana grejao moje hladne obraze.
„Idite u stan. Ja ću završiti sve što treba.“ Ivan je stajao i posmatrao nas.
„Hajdemo. Možeš da ustaneš?“ Luka je uhvatio moje ruke.
„Mogu…“ jedva sam izgovorila i ustala.
„Nije ti ovo trebalo, lepo sam ti rekao. Vidiš da je prebledela.“ Andrej je postao nervozan.
„Vidim. Jebiga…“ Luka me poveo.
Kuda i kako sam uspevala da hodam ne znam. Ne znam ni kako sam uspela da sednem u auto. Znam samo dok je Luka vozio da sam sklopila oči i bila nema od šoka ali i umorna od nespavanja.
„Dušo… Ja sa njom ništa nisam imao. Nemoj molim te da misliš o tome.“ Čula sam ga.
„Znam…“
„Hteo sam da sama vidiš kako prolaze oni koji se drznu da mi te taknu. Nisam ni slutio da će ti pozliti.“ Osetila sam kako je dlan stavio na moje koleno.
„Nisam oka sklopila cele noći… A ovo je bio nenadan šok za mene. Nisam bila spremna.“ Sa mukom sam progutala pljuvačku.
„Izvini…“ Huknuo je. „Idemo da spavaš“, dodao je.

Kako smo ušli u stan ja sam se sama oteturala u sobu i legla. Imala sam utisak kako tonem u krevet. Ponirala sam negde.
„Tamara… nemoj mi bežati.“ Luka je ušao i legao iza mene, prebacio je ruku preko mog struka.
Da li je bio san ili nesvest nemam pojma, ali šta god da je od toga dobro je došlo u tom trenutku u kom nisam imala snage ni za šta.

Zvuk kiše koja pljušti me lagano budio. Otvorila sam oči u polutami sobe. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da dođem sebi.
Onda sam se setila jutra, Sonje i svega ostalog što je izazvalo mučninu… Okrenula sam se i ustanovila da sam sama. Prijala je ta tišina u kojoj sam se našla. Prirodna tišina uz zvuk kiše bez ljudskog govora.
Gledala sam u plafon i ostala tako nepomična neko vreme u toj prirodnoj tišini..
Nije mi bilo druge osim da ustanem i presvučem se.

U dnevnom boravku su sedeli Ivan i Luka. Ućutali su kada sam se pojavila što je moglo da ukazuje samo na jedno, razgovor koji su vodili nije bio namenjen mojim ušima. Mahnula sam im i ušla u kuhinju.
„Izgledaš mnogo bolje.“ Čula sam Ivana
Pogledala sam ga i samo mu klimnula glavom.
„Naspavala se.“ Luka se nežno osmehnuo ne skidajući pogled sa mene.
„Da li je neko za kafu?“, promuklim glasom sam pitala.
„Ne, hvala. Ja upravo krećem. Vidimo se!“ Ivan je kretao svojoj kući.
„Pozdravi Anastaziju“, dodala sam i posvetila se kuvanju kafe za sebe i Luku koji je pokazao prstom da želi jednu dok je pratio druga.
Voda je vrila i posmatrala sam te mehuriće kako izviru iz vrele vode. Da li i u čoveku ovako ključaju emocije, zapitala sam se…
Nije bilo svrhe posmatrati taj čin, jednostavno sam zakuvala kafe.

Došla sam do dnevnog boravka i udobno se smestila da pijem kafu. Razmišljala sam jedno vreme o grupnoj terapiji koja se večeras održavala i odlučila da idem. Mislila sam o svim tim ljudima koji su dolazili…
„Dušo, hvala…“ Luka je došao, seo i uzeo svoju kafu.
„Nema na čemu.“ Pogledala sam ga.
„Jesi li dobro?“
„Valjda sam…“ Slegla sam ramenima.
„Nisam imao nameru da te uznemirim jutros…“ Podigla sam dlan da prestane da priča.
„Luka, uopšte nije bilo potrebe da prisustvujem Sonjinom uručenju otkaza. Pogotovu što smo svi tamo znali da sam ja razlog što je ostala bez posla.“ Ponovo se pojavila nelagodnost na tu pomisao.
„Neka zna i neka sad svima kaže, da ko se drzne da pipne ono što je moje, neće proći nekažnjeno“, tiho je rekao.
„Molim te, možemo li da popijemo kafu u tišini.“ Protrljala sam čelo. Ponovo sam osećala nervozu pri pomisli da je neko ostao bez posla zbog mene.
„Naravno da možemo da ćutimo, ako je to ono što želiš“, rekao je pomalo uvređeno.
Nisam imala snage da se objašnjavam i pila sam kafu ne bih li se razbudila.

Na grupnu terapiju me odvezao Crni, pošto je Luka nakon ispijanja kafe otišao kod Andreja.
Ušla sam u prijatan prostor i pozdravila se sa svima koji su već bili tu.
Mira je otvorila grupnu terapiju i razgovor je počeo…
Posmatrala sam u mladog muškarca koji je do detalja opisivao kako ga je otac tukao i zaključavao u kupatilo kao vaspitno pedagošku popravnu meru za svaku ocenu koja je bila ispod petice u srednjoj školi.

U nekom trenutku su mu potekle suze kada je objašnjavao da se majka nijednom nije umešala da ga zaštiti. Otišao je od kuće i neko vreme bio beskućnik i lutalica, preživeo je zahvaljujući narodnoj kuhinji… Posmatrala sam kako se emocije smenjuju na njegovom licu dok je objašnjavao kako se našao na usluzi jednoj baki, kod koje i sada živi, i koja je sa njim potpisala ugovor o doživotnom izdržavanju za krov nad glavom koji će dobiti.
Ta priča je na mene ostavila utisak, toliko jak da nisam ni shvatila da sam ga ispratila sopstvenim suzama. Mira je tražila da kažemo komentar na njegovu priču. Kada je red došao na mene, prvo sam ga posmatrala nekoliko trenutaka…
„Ostavi sve iza sebe. Jak si ti momak i uspećeš u životu…“ Bila sam veoma kratka.
„Jesi li ti sve ostavila iza sebe?“, pitao je tiho.
„Nadam se da jesam. I ja sam, kao i ti imala sreće da pronađem nekog kome je stalo do mene. Nekoga ko mi je pružio mir i bolji život.“
„Prošli put si rekla da su te otac i brat tukli… Nemaš želju da ih ponovo vidiš?“ Bio je i više nego zainteresovan.
„Nemam…“ Oborila sam pogled.
„Niko ne želi da ponovo dođe u kontakt sa onim od koga je trpeo nasilje i to je normalno. Ali isto tako je normalno da pomislimo na svoju porodicu i da osetimo žaljenje što nas nije čuvala, već zlostavljala.“ Mira je pogledom prelazila preko nas.
Definitivno smo se složili da je bila upravu. Zaista je to bio strašan osećaj sa kojim sam se suočila, žaljenje što nisam osetila kako je imati oca koji te čuva i brata koji te voli… Javila se bolna čežnja za imanjem normalne mirne porodice.

Crni me ništa nije pitao dok me vozio. Pravio se kao da ne vidi kako brišem neme suze.
Po ulasku u stan sam odmah otišla pod preko potreban tuš…
Zamišljala sam kako čista voda sa mene spira pljav osećaj ljutnje što nisam imala normalnu porodicu. Zamišljala sam kako ta voda prolazi kroz mene, kroz moju dušu i čisti je od otrova mržnje prema rođenom ocu i od gneva prema bratu.
Pošto sam se iole dovela u red, obukla sam bade mantil i uputila prema kuhinji da nešto večeram.
„Pica i koka kola?“ Luka je stajao za radnim delom i servirao ponuđeno.
Pogledala sam ga.
„Znam da je ovo nezdravo koliko i današnji dan između nas, ali samo želim da imamo mirno veče uz film, da razgovaramo, da se mazimo…“
„Bože, koliko te volim…“ Jednostavno sam ga zagrlila i stvarno se zahvalila Bogu što ga imam.
„Mogu da odahnem jer ipak nisam najveći kreten na svetu“, mrmljao je u moju kosu.
„Ko ti je rekao da si kreten?“ Pustila sam ga i pogledala.
„Andrej i Ivan. Ništa me ne pitaj, izrešetali su me.“ Poneo je poslužavnik u dnevni boravak.
„Hajde da se opustimo.“ Nasmešila sam se iako on to nije mogao da vidi.
Sela sam do njega i lagano jela picu. Opuštala sam se i shvatala da ceo dan ostaje iza mene.
„Kako je prošlo na grupnoj terapiji?“, tiho i nesigurno je pitao.
„Bilo je veoma poučno. Toliko da mogu samo da kažem, hvala Bogu što ja imam tebe.“ Priznala sam koliko mi znači. Smatrala sam da on to treba da zna.
„Dušo, i ja sam mu zahvalan što imam tebe. Izvini na današnjem nepromišljenom…“
„Luka, uredu je. Ostavljamo to iza nas. To je samo bio pogrešan način iskazivanja tvoje zaštite. Znam da sam te povredila jer ti nisam odmah rekla za poruku. Oboje smo napravili greške.“
„Dođi ovamo.“ Privukao me sebi i zagrlio. „Šta god da se desi, obećaj mi da ćeš meni prvom da kažeš.“
„Obećavam.“ Pustio me je i poljubio u čelo.
Veče se nastavilo našim omiljenim tokom. Mir i ljubav i nas dvoje…

***

U petak nisam otišla na posao, priznala sam Luki da se osećam pomalo neprijatno zbog svega što se desilo i da mi treba malo vremena da to ostavim iza sebe.
Razumeo me je i više nego što sam očekivala. Rekao je da ni sledeće nedelje ne moram na posao dok se ne sredim.
Vikend smo proveli zajedno. Posvetili smo se jedno drugom, išli smo u šetnje, vodili duge opuštajuće razgovore. Noći su nam bile vrele i gorele su od strasti. Sve je bilo savršeno osim mojih misli koje bi povremeno odlutale prema mom bratu Sretenu, a zatim bi iz svega iskočio Radenko sa kaišem. Nisam znala zašto se to dešavalo, ali se dešavalo protiv moje volje.

Nova nedelja je imala novi raspored za mene. Nisam odlazila u firmu već sam ostajala u stanu da učim. Zanimala sam se knjigama, spremanjem ručka i večere za Luku i mene, i nastavila da se borim protiv Radenka koji bi ničim izazvan povremeno iskočio iz mojih misli sa kaišem.
Između naučenih lekcija sam obavljala kućne poslove i usput se preslišavala. U utorak sam položila i engleski i carinski upravni postupak, što je mom dečku bilo razlog da to proslavimo sa prijateljima u restoranu.
Luka nije skrivao radost kada se vratio u stan sa posla što je meni pretstavljalo još veću radost. Bili smo jako povezani na neki čudan način i zavisili jedno od drugog.

Četvrtak veče se lagano spuštalo. Odložila sam knjigu i pogledala kroz prozor… Polovina oktobra je prolazila i dan je postajao sve kraći i kraći. Uzdahnula sam na pomisao predstojeće zime i ustala da se spremim i krenem kod psihijatra.

Miloš je uobičajeno otvorio vrata, poželeo dobro veče i sačekao da se smestim na fotelju.
Razgovor smo počeli o tome kako je proteklo pokazivanje Sonjine poruke Luki. Složili smo se da metoda mog dečka, da mi dokaže šta je spreman da uradi za mene, nije baš najbolje prošla po moje mentalno zdravlje. Javio se strah od povratka na posao među kolege, zapravo taj stah je počivao na sramoti koju sam osećala. Onda sam se prebacila na moje nove misli o bratu…
„To što mislite o svom bratu je sasvim normalno“, smireno je rekao.
„Mislim o njemu, onda mi se desi da pomislim na oca i da mi iskoče slike batina i svega što sam preživela.“
„Mhm… Imate u mislima neprijatne slike, šta je sa osećanjima u tom trenutku?“ Zamišljeno me pogledao.
„Osećanja su grozna u tom trenutku. Osećam bol, osećam mržnju, ljutnju… Zašto mi se to dešava? Ja uopšte ne želim da mislim na oca posle svega.“
„Da li se u tom trenutku preznojite?“
„Da, u sekundi se preznojim.“
„Koliko dugo traju vaše misli o ocu i koliko često?“
„Kad sam sama. Ničim izazvane se pojave, kratko traju i nestanu. Ali i to kratko mi smeta. Zašto se sada to događa? Kako da se oslobodim tih užasnih misli koje jednostavno iskoče?“
„Sada ću vam objasniti da bi Vi razumeli zašto se te misli pojavljuju ničim izazvane. To su klinički simptomi posttraumatskog stresa i zovu se -nehotične uspomene – možda je ovo najvažniji simptom koji daje pravo da se govori o prisustvu ovog sindroma. U sećanju pacijenta neočekivano isplivavaju jezive, gadne scene koje su povezane s traumatičnim događajem. Ove uspomene mogu da se javljaju kako u snu, tako i dok ste budni. Na javi se pojavljuju u onim slučajevima kada situacija u okolini podseća na nešto što se dogodilo u ono vreme, tj. tokom traumatičnog događaja: miris, prizor, zvuk kao da su stigli iz tog doba. Upadljive slike iz prošlosti obrušavaju se na psihu i izazivaju jak sindrom. Nehotične uspomene

koje dolaze u snu zovu se noćni košmari. Po pravilu, postoje dva tipa snova te vrste: prvi s tačnošću video zapisa prenose traumatični događaj onako kako je ostao u sećanju osobe koja ga je preživela; u snovima drugog tipa situacija i ličnosti mogu da budu potpuno drugačije, ali barem su neki od elemenata -ličnost, situacija, osećaj, slični onima koji su postojali u traumatičnom događaju. Čovek se budi iz takvog sna potpuno slomljen; njegovi mišići su napeti, sav je u znoju.“ Psihijatar je bio i više nego razumljiv i shvatila sam.
„Dobro, košmar nisam skoro imala. Ali ove scene koje iskaču, mislim da znam kada se dešavaju.“ Preturala sam po mozgu kada su se dešavale i povezivala.
„Možete da se setite šta Vas je iz okoline podsetilo na nemile događaje?“
„Da. Dok spremam ručak, miris jela je uvek isti… Taj miris me zapravo vrati u prošlost?“ Pogledala sam ga upitno.
„Tačno, ako se sećam trpeli ste nasilje dok ste spremali hranu ili je podgrevali, a miris je miris…“ Skupio je usne.
„Da…“ Klimnula sam glavom. „Stvarno, dnevne nehotične uspomene su stvarne kao video zapis, dok su košmari izobličeni…“ Sve je imalo svoju smisao. „Ovo je Vama tako predvidivo, zar ne?“
„Svaka posledica ima svoj uzrok i svaka trauma ima svoju putanju ka izlečenju, sa manjim ili većim odstupanjima, ali je ta putanja uvek ista. Mi sada zajedno idemo tom putanjom i Vi otkrivate deo po deo, kada dođemo do kraja, ja Vam više neću biti potreban.“ Dao je veoma neobičan odgovor za kraj naše seanse.

To veče, po povratku u stan, dok sam pričala Luki o novom saznanju, pratio me je ali nekako odsutno. Imala sam utisak da na momente gleda kroz mene. Onda mu je zazvonio mobilni.
„Reci…“, slušao je sagovornika i bio veoma namršten. „Dolazim odmah.“ Ustao je.
„Luka, da li je sve uredu?“ Pogledala sam ga kojom brzinom je navlačio jaknu.
„Jeste. Nešto u vezi posla moram da rešim. Ne znam koliko ću se zadržati, nemoj me čekati, lezi i spavaj.“ Sageo se i poljubio me.
„Dobro…“, je sve što sam uspela da izgovorim jer je Luka već izlazio iz stana.

Legla sam kada je san došao po mene. Na satu je bilo jedan iza ponoći. Luka se nije vratio…

***

Alarm je oglasio vreme za ustajanje. Odmah sam otvorila oči. Luka je bio pored mene i lagano se budio. Posmatrala sam ga kako trlja oči i ustaje.
„Hej, kako je prošlo sinoć?“, tiho sam upitala.
„Šta?“ Pogledao me i zatreptao.
„Rešavao si nešto u vezi posla?“ Uspravila sam se i sela.
„Da. Izvini, kasno sam došao i uopšte se nisam naspavao. Rešeno je do nekle.“ Otišao je u kupatilo. Zajedno smo pili jutarnju kafu. Luka je pregledao vesti na mobilnom telefonu. Nisam bila ljubitelj tišine koja je zavladala između nas.
„Kakav se problem pojavio u vezi posla?“, pitala sam posle nekog vremena jer on ništa nije pominjao.
„Neki kamioni stoje na granici. Zapravo hladnjače neće da puste. Papiri i ostalo, znaš i sama kakva je to procedura.“ Odmahnuo je rukom.
„Jesi li rešio to. Hladnjače ne mogu dugo da stoje.“
„Mislim da jesam. Danas ću znati.“ Ustao je da krene na posao.

Kao i svako jutro i ovo me poljubio ali samo ovog puta sam mogla da osetim njegovu odsutnost i da je to uradio mehanički.

Dan je prolazio u učenju. Onda sam spremala ručak, ponovo je Radenko iskočio sa kaišem. Ukočila sam se sa nožem u ruci. Preznojila sam se… Nakon nekoliko sekundi film je prestao da se odvija. Ovoga puta sam sve lakše podnela jer sam znala o čemu se radi.
Zvuk primljene poruke me malo trgao.

-Dušo, neću stići na ručak. Posao i problemi. Volim te…- šalje, Luka

-Ok, mogu li nekako da ti pomognem?"- prima, Luka

-Mislim da ću morati do granice da odem i lično rešim problem, ako zakasnim na večeru, ne ljuti se.- šalje, Luka.

Ne da nije stigao na večeru, nego je ponoć bila na satu. Uznemireno sam šetala i uzaludno pokušavala da ga dobijem na mobilni, ali sve što sam mogla čuti je – mobilni pretplatnik nije dostupan…
Sto neprijatnih misli mi je prošlo kroz glavu. Nisam mogla da se smirim. Uzvrtela sam se i nastavila da hodam i čekam…
Vrata stana su se otvorila u pola dva i stala sam kao ukopana.
„Luka…" Brzim korakom sam mu prišla i zagrlila ga. „Šta ti je sa mobilnim, milion puta sam te zvala."
„Volim i ja tebe. Baterija se ispraznila." Poljubio me je.
Pogledala sam ga…
„Vidim da si se zabrinula, pa stoga da ponovim, volim i ja tebe", umorno je rekao.
„Jesi li gladan?"
„Jesam, tebe." Povukao me prema sobi.
„Kako je prošlo na granici?"
„Ne pitaj. Ćuti i prepusti mi se, molim te." Uveo me u sobu i počeo da nas svlači. „Trebaš mi…" mrmraljo je između poljubaca.
Nije morao mnogo da se potrudi da zaboravim na sve. Ljubio me i skidao dok se nisam našla na krevetu ispod njegovog snažnog tela. Strast je sevala ove noći… Pored sve nežnosti koju je ispoljavao vođenjem ljubavi ovaj put se osetio očaj.
Bio je glasan, napet i jako me uzimao u nekom trenutku. To njegovo stanje je kod mene izazvalo eksploziju nezamislive razmere. Ne znam ko je bio glasniji… on ili ja.
„Bože, koliko te volim…" Izdisao je kao da se za život bori.
Moje disanje je još bilo prebrzo da bih išta mogla reći.
Okrenuo se zajedno sa mnom na stranu. Samo je prebacio prekrivač preko nas i jako me prigrlio.
Iznemogla sam tonula u san.

***

Umesto Luke, sačekala me poruka da je otišao sa Ivanom u da završe nešto oko Petrove firme, jer je on produžio svoj boravak u Italiji.
Sama sam pila kafu… Onda sam uzela telefon i pozvala ga. Zvonio je do kraja ali se Luka nije javio.
Nakon nekoliko minuta, Luka je pozvao mene.
„Hej.." Javila sam se odmah.

„Dušo, šta radiš? Treba li nešto?“ Odmah me pitao.
„Ništa ne treba, pijem kafu. Htela sam da vidim kako si?“
„Izašao sam sa sastanka da ti se javim.“ Uzdahnuo je.
„Jao, izvini. Nije trebalo da te zovem. Vrati se.“ Stresla sam se od nelagode.
„Ovaj sastanak ide u smeru otezanja. Ivan i ja ćemo se izgleda duže zadržati nego što smo planirali. Ne očekuj me na ručku.“
„Dobro. Idi i radi. Volim te…“
„I ja tebe.“
Prekinuo je vezu.

Odlučila sam da izađem iz stana i odem negde na ručak. Ujedno sam želela sebe da testiram mogu li bez straha da se krećem sama dalje od prodavnice koja se nalazila na uglu susedne zgrade.
Lagano sam šetala i osećala po malo napetosti, ali sam ipak mogla bez nekog jakog straha da koračam ulicama i ne osvrćem se iza sebe. Naišla sam na lep restoran i ušla. Sela sam za sto i poručila jelo. U tom trenutku sam bila čak i ponosna sobom, prevazišla sam strah i osećaj da bi svake sekunde mogla naleteti na oca.
Nakon jela u kom sam uživala, lagano sam ispijala kafu.
„Tamara, pa gde si ti?“ Bivša koleginica iz restorana je stala pored mog stola.
„Hej, Ana.“ Odmah sam ustala da je zagrlim.
„Ovo je moja sestra, Anđela.“ Upoznala me sa njom.
„Hajde sedite sa mnom.“ Pozvala sam ih i bila veoma srećna što je vidim.
„E, da znaš da hoćemo. Upravo idem iz restorana.“ Ana je sela.
„Tražila sam joj da svratimo negde na kafu pre kupovine.“ Anđela se osmehnula i sela.
Prisetile smo se vremena kada sam radila u restoranu. Ana je bila konobarica. Anđela nas je slušala i smeškala se.
„Nema te da svratiš kod nas.“ Ana je lagano uzimala svoju kafu.
„Obećavam da ću svratiti.“
„Nedostaješ nam. Milan i dalje kuka za tobom.“ Nasmejala se.
„O, preboleće.“ Nasmejala sam se i ja.
„E, danas je bio Luka sa nekom crvenokosom i nekim plavušanom na ručku. Pitaj ga ko je plavušan izgleda veoma lepo.“ Namignula mi je.
„O, još nisi našla dečka?“ Nekako sam izgovorila a u mozgu mi je odzvanjalo ono što sam upravo čula.
„Nisam… Svi su neozbiljni…“ Ana je nastavila da priča.
Sabrano sam pratila novootvorenu temu i podržavala Anđelu da Ana treba više da izlazi.
Konačno je našem druženju došao kraj i rastale smo se.
Hodala sam i razmišljala sa kim je to Luka bio? Crvenokosa i plavušan… Ivan nije bio plavušan, dođavola, a crvenokosa je mogla biti Sonja…
Stala sam kao ukopana.
Odmah sam prekorila sebe. Išao je danas da radi i zameni Petra dok nije tu. Možda je klijente izveo na ručak. Pa nije Sonja bila jedina crvenokosa na planeti.

Stan je bio prazan kada sam se vratila. Uzela sam knjigu i počela da učim. Veče je odmaklo kada se Luka pojavio.
„Hej?“ Pogledala sam ga kako mi je prilazio.
„Hej…“ Seo je do mene. Bio je iscrpljen.
„Ne izgledaš najbolje.“ Pomazila sam ga po kosi.
„Umoran sam…“ Zagledao se u televizor.
„Bila sam danas na ručku. Sama sam izašla i malo šetala.“ Imala sam potrebu da se pohvalim.

„Znam, rekao mi je…“, nije završio rečenicu, ućutao je i pogledao me.
„Molim?“ Ohladila sam se. „Ko ti je rekao?“
„Crni te video u restoranu da piješ kafu sa nekim drugaricama, pa mi je rekao.“ Rukom je još i gestikulirao.
„Mhm…“ Klimnula sam glavom i shvatila. „Crni me prati.“ Konstatovala sam i setila se kako je Crni i Ninu čuvao.
„Tamara, ne prati te zato što ja to želim iz nekih bolesnih namera, već isključivo radi tvoje bezbednosti.“ Namrštio se.
„Shvatam. Kako je prošao sastanak?“ Sad sam ja došla na ideju da malo pitam.
„Nikako. Neuspešno…“ Odmahnuo je glavom.
„Čak ni ručak na koji ste izašli nije pomogao?“ Svesno sam pitala.
„Odakle ti znaš za ručak?“ Lice mu se izobličilo.
„Drugarice sa kojima sam pila kafu, pa jedna je konobarica u Milanovom restoranu.“ Progutala sam knedlu jer sam osetila da nešto nije uredu.
„Ne, ni ručak nije bio od pomoći.“ Ustao je i otišao u sobu.
Ostala sam da sedim i razmišljam o svemu što je počelo da se dešava.
Pošto je i sat prošao, a Luke nije bilo, ustala sam i krenula u sobu.
Luka je spavao…
Posmatrala sam ga neko vreme u polutami a zatim se sredila za spavanje i legla.
Primakao mi se i zagrlio me.
Nisam reagovala… Sklopila sam oči i čekala san.

***

Zvuk alarma me trgao. Pogledala sam kako Luka grabi mobilni i gasi prokleti zvuk.
„Spavaj, dušo.“ Pomazio me po kosi i lagano ustao.
„Luka, šest je sati.“ Pogledala sam u njega i ništa mi nije bilo jasno.
„Nisam ti rekao sinoć, moram na granicu zbog kamiona“, tiho je pričao.
„Molim? Pa, nedelja je.“ Bila sam u čudu.
„Znam. Shvati da moram i čak moram prespavati u hotelu ako danas ništa ne uradim.“
Ostala sam da posmatram kako odlazi u kupatilo.
Kada je izašao, spakovao je malu putnu torbu. Prišao je krevetu i pomazio me.
„Volim te…“, šapnuo je i poljubio me u kosu, misleći da spavam jer se nisam micala.
Otvorila sam oči pošto je otišao. Osećala sam da nešto nije uredu ali nisam znala šta.

Taj ceo dan je prošao a Luka mi ni poruku nije pustio, a kamoli pozvao.
Ponoć se bližila a od njega ni glasa.
Nisam mogla da izdržim.

-Možeš li bar da se javiš da si stigao živ i zdrav.- prima, Luka

Odgovor je stigao tek u dva posle ponoći.

-Dušo, sve je uredu. U poslu sam, izvini što ti se nisam javio. Lepo spavaj.- šalje, Luka

Ništa nisam odgovorila. U suzama sam otišla u krevet. Osećala sam se po malo napuštenom.

***

Ponedeljak je prolazio bez Luke. Ni poruke ni poziva…
Sedela sam i gledala kroz prozor. Bez njega nisam imala petlju da odem u firmu. Osetila sam se jadno. Misli su vodile ka njemu. Pitanja su se gomilala u mojoj glavi. Bolelo me je što sam osećala da me laže ali nisam znala zbog čega to čini.
Na sve, pomislila sam na Sretena koji me svojevremeno tražio preko Luke. Uzela sam mobilni i momentalno pomislila koliko sam jadna.
U osećanju napuštenosti sam potegla za bratom, za kog sam se zapitala da li je uopšte ikada bio brat. Skupila sam hrabrost i pozvala ga.

„Sreten Rosić na vezi.“ Poslovno se javio i zbunio me.
„Sretene, Tamara je…“ Oglasila sam se.
„Oooo, pa da li je to moja bivša sestra?“ Po samom tonu me podsetio na strica.
„Da, možemo reći bivša sestra.“ Nisam verovala šta sam izgovorila.
„E, tražio sam te jer hoću da ti vratim one parice koje sam ti uzeo iz dušeka, daj mi broj tvog računa da upišem.“ On je tu sumu nazivao paricama i došlo mi je da vrisnem.
„Ne treba da mi vraćaš te parice.“ Ujela sam se za jezik.
„Dobro. Verovatno sada plivaš u parama pa ti ta sića i nije potrebna.“ Ostala sam u šoku.
„Da, prosto se davim.“ I davila sam se od muke.
„Da ti kažem. Radim za strica, prodajem stanove, imam odličan procenat i koliko da znaš kupio sam stan od sedamdeset kvadrata za oca i mene. Tako da ti možeš da nastaviš svoj život bez brige.“ Zvučao je tako nadmeno.
„Mogu li da dođem i vidim taj stan, da možda popijemo kafu?“ Sumnjala sam šta stoji iza svega i kako je ovako brzo stekao mnogo.
„Žao mi je, ali ne možeš.“ Brzo je odgovorio
„Znam da ti nije žao, nego reci mi zašto nisam dobrodošla, hajde budi iskren.“ Znala sam da je dobro zaradio na mojoj nesreći.
„Ako tražiš, odmah ću ti reći. Oca si bila strpala u pritvor i nisi ga izvukla. Stric i ja smo se poprilično namučili. Od tada ti više ne pripadaš porodici Rosić, izdala si nas i obrukala pa smo te se odrekli. Ali na tvoju dušu nek ide sve.“ Hladno je rekao i više nego što sam očekivala da čujem.
„Znači uslov za tvoje stečeno bogatstvo je bio samo taj da me se odrekneš. Sitnica…“ Nasmejala sam se u sebi.
„Da. I, da te ubedim da ne tužiš oca, što sam i uspeo.“
„Jesi li siguran da si uspeo?“ Ironično sam pitala jer na tu temu nismo nikada pričali.
„Da ti nije palo na pamet da podigneš tužbu! Imam ljude, polomiću te na mrtvo ime, Tamara. Samo probaj da mi sjebeš sve ovo što sam stekao i ja ću te ubiti tako mi…“
Prekinula sam vezu.
Tresla sam se kao prut…
Moj brat bi me ubio zarad novca koji je dobio i dobijao od strica…
Nisam bila u stanju da plačem.
Sedela sam i gledala u jednu tačku.
Šta sam sve trpela i koliko sam se borila da taj Sreten ima da jede…
Bila sam žrtva nasilja i ponovo sam se osetila kao žrtva…
Sati su prolazili a ja se nisam micala.

„Dušo, stigao sam napokon.“ Lukin glas me trgao.

Laganim korakom je ušao u dnevni boravak i stao na metar od mene.
„Tamara, šta nije uredu?“ Prebledeo je.
„Sedi“, bezizražajno sam rekla.
„Slušam te…“ Seo je i posmatrao me.
Ispričala sam mu da sam pozvala Sretena i prepričala mu ceo razgovor do detalja.
„Majko Božija…“ Luka je ostao otvorenih usta.
„A, sada mi ti reci šta nije uredu između nas? Budi iskren, osećam da se nešto događa i da nešto kriješ od mene.“ Bila sam direktna.
„Tamara, između nas je sve uredu i ništa se ne događa. Reci mi ima li potrebe da odem i porazgovaram sa tvojim bratom?“ Stiskao je vilicu.
„Nema potrebe da pričaš sa Sretenom i zamolila bih te da ga više ne nazivaš mojim bratom.“ Za divno čudo bila sam staložena. „Šta je sa nama. Ako si našao drugu, slobodno reci. Ja nisam neko ko pravi skandale.“
„Tamara, šta je sa tobom. Nema druge. Ne postoji niko osim tebe i to ću ti uskoro i dokazati. Nema nikakve potrebe da sumnjaš u moju ljubav prema tebi. Možeš li da shvatiš da sam imao problema sa carinom i kamionima. Morao sam to da rešim. Završio sam i sve je pod kontrolom.“ Gotovo se ljutio.
„Dobro…“ Oborila sam pogled, osetila sam se neprijatno.
„Dušo, mnogo si mi nedostajala.“ Prešao je i seo do mene. „Imaš li predstavu koliko te volim i koliko si mi dragocena.“ Zagrlio me i poljubio u teme. „Što se tiče tvog razgovora sa Sretenom, Crni ostaje na dužnosti da te čuva ako ja nisam pored tebe.“
„Jesi li ti znao išta od ovoga, o čemu sam pričala sa Sretenom?“ Pomislila sam da je znao i da je Crni baš zbog toga bio tu. Luka me pustio i pogledao pravo u oči.
„Nisam, Tamara. Rekao sam ti da te je tražio preko mene i da se pohvalio kako radi za strica i mnogo zarađuje. Crni je bio pored tebe u slučaju da naletiš na oca, ovaj, Radenka.“ Nije me lagao.
„Dobro…“
„Da ti kažem nešto. Tvoj stric uopšte ne posluje legalno, bojim se da će Sreten u nekom trenutku izvući deblji kraj.“
„Briga me.“
„Hajdemo u krevet, mnogo sam umoran.“ Ustao je i povukao me sa sobom.
Samo smo legli jedno pored drugog. Utonula sam u Lukine ruke i odahnula od dana koji je bio grozan koliko i pojedini ljudi.

9.

Utorak je započeo sa Crnim i mojim odlaskom na predavanja. Luka je ustao pre mene i nije hteo da me budi. Mogla sam da odspavam duže, što sam sebi i priuštila.
Nakon predavanja nisam znala da li da krenem u firmu ili da odem u stan. Čitavih pola sata sam razmišljala, a onda jednostavno pozvala Luku.
„Dušo?“ Odmah se javio.
„Ništa nismo pričali o mom dolasku u firmu…“ Ućutala sam.
„Idi u stan i odmori se. Ne želim da sebe izlažeš naporu ili stresu ako toga mogu da te poštedim, važi?“
„Hvala ti. Stvarno se ne osećam još uvek spremnom da ponovo kročim tu.“ Uzdahnula sam.
„Nema na čemu, dušo moja. Idi i odmaraj, ja ću nam doneti ručak. Imaš li neku želju?“
„Nemam, svejedno mi je. Mogla sam i ja nešto spremiti.“
„Nemoj. Želim da se opustiš, važi?“ Čula sam kako se osmehnuo.
„Važi.“ Nasmešila sam se.

Po povratku u stan sam radila obične stvari, dok se nije oglasilo zvono. Došla sam do ulaznih vrata i otvorila ih.
„Dobar dan. Da li ste vi Tamara Rosić?“, pitala je devojka crne kose.
„Da, jesam. Izvolite?“
„Izvolite. Ovo je za vas.“ Pružila mi je fasciklu i jednostavno se okrenula i otišla.
Ispratila sam je pogledom i zatvorila vrata.
Pogledala sam u belu fasciklu dok sam išla prema trpezariji. Sela sam za sto i otvorila je…
Prvi papir je bio isečak iz novina, crvenim flomasterom je bio zaokružen tekst koji me je veoma potresao.
To je bilo javno obaveštenje da se Ratko Rosić odriče svoje kćerke Tamare Rosić i svih njenih dugova…
Ispod je pisalo da se Sreten Rosić odriče svoje sestre Tamare Rosić…
Datum tog čina je bio ponedeljak dvadesetprvi septembar…
Nisam sigurna da sam disala ali sam sa sigurnošću znala da se hladim. Tačno sam znala da sam u petak devetnaestog septembra završila u bolnici od dobijenih batina… a već u ponedeljak sam postala ničija.
Još gore, javno sam izgnana iz porodice Rosić.
„Isuse, danas je dvadesetprvi oktobar… tačno mesec dana…“, tiho sam rekla za sebe shvativši koliko je već prošlo od svega…
Gde me je tačno zabolelo ne znam, ali znam da je sramota oživela u meni i puštala korenje munjevitom brzinom. Posmatrala sam neko vreme taj isečak iz novina. Onda sam shvatila da ima još nešto za pogledati.
Sklonila sam papir koji je svedočio da više ne postojim za moju porodicu i da sam javno bila izložena ruglu jer su se pominjali dugovi, a ja nikome nisam dugovala.
Naredni list koji se našao ispred mene skroz me paralisao…
Naslov ***– POZNATI BEOGRADSKI NEŽENJA NAŠAO SVOJU LEPŠU POLOVINU-***
Na fotografijama su bili Luka i Sonja…
Sede u restoranu i večeraju…
Sonja koja se obavila Luki oko vrata…
Luka i Sonja šetaju…
Zajedno izlaze iz hotela na Zlatiboru…
-Kako naš izvor saznaje, poznati biznismen Luka Berić je napokon snimljen sa svojom lepšom polovinom…-
Čitala sam tekst koji je detaljno opisao Sonju i Luku i njihove zajedničke momente prethodnih dana…
Dana, za koje mi je Luka pričao kako ima probleme oko carine i kamiona.
Onda mi je kroz glavu proletela Sonjina rečenica kada joj je dao otkaz, da su imali seksualne odnose…
Srce mi se odjednom uzluplalo… Imala sam utisak da ga je neko čupao iz mojih grudi.

Pomerila sam i taj list novinskog papira.

-Ovo će sutra osvanuti u raznim novinama.
Uživaj u svojoj zabludi da bi Luka Berić bio sa devojkom koje se odrekla rođena porodica.-

Bilo je odštampano na belom listu hartije.

Sedela sam skamenjena i posmatrala kako moje suze padaju po tom papiru. Osetila sam se rasporeno i raskomadano. Bol koji sam u tom trenutku trpela bio je ništa za sve batine skupa koje sam dobila od oca.

Ustala sam i pravo otišla u sobu preko puta Lukine. Tu su i dalje stajale kutije sa mojim stvarima. Brzo sam otvarala, jednu po jednu i vadila svoju garderobu. Za ono što sam smatrala da mi je neophodno sam trpala bez reda u kese. Onda sam se odmah presvukla. Odelo koje sam imala na sebi, sam jednostavno bacila na pod. Uzela sam svoju tašnu i prepakovala svoje lične stvari iz tašne koju sam dobila od Luke. Ništa nisam želela da ponesem sem mobilnog za koji sam znala da će mi zatrebati. Obukla sam svoju jaknu i krenula iz stana.
Nije bilo nijednog više razloga da tu ostanem.
U sumaglici sam se našla u prizemlju zgrade i pogledala u crni parkiran auto. Crni je sedeo u njemu. Sakrila sam se u ugao i pozvala ga.
„Tamara?“
„Crni, molim te možeš li da dođeš u stan treba mi pomoć oko nečega.“ Trudila sam se da što pribranije zvučim.
„Naravno. Odmah dolazim.“ Prekinuo je vezu.
Pogledala sam iz ugla i videla kako se Crni bliži zgradi. Brzo sam se sklonila i nabila u suprotni ugao od lifta koliko sam mogla.
Crni je uleteo u zgradu i brzim korakom ušao u lift. Kako sam videla da je lift zamakao, tako sam krenula. Mobilni sam jednostavno spustila na stepenište i nisam se više osvrtala.
Nosila sam kese i išla između zgrada kroz naselje dok se nisam našla pored puta i ušla u prvi gradski autobus i sela.
Trenutno me nije zanimalo kuda ide. Bilo mi je potrebno da se sklonim.
Karaburma je bila poslednja stanica i tu sam izašla…
Stala sam i pogledala oko sebe. Bila sam sama sa po tri ogromne kese u svakoj ruci. Pomislih kako će noć uskoro da se spusti i da nemam krov nad glavom. Spazila sam jedan kafić i ušla. Sela sam za sto i naručila kafu koja mi je u tom trenutku bila preko potrebna. Nakon nekoliko minuta malo sam se pribrala i pozvala konobaricu.
„Izvolite?“ Stala je pored stola.
„Izvinite, znate li nekoga ko izdaje nameštenu sobu ili garsonjeru u ovom kraju?“, udahnula sam duboko.
„Uh, ja… pa sad i ne mogu da se setim. Čekajte da pitam kolegu, on ovde živi.“ Otišla je do kolege.
Pogledala sam u svoj novčanik, ostalo mi je malo više od trideset hiljada, od novca koji mi je Milan dao kada sam napustila radno mesto. Suze su me zapekle u očima.
„Vi tražite stan?“ Prišao mi je visok momak.
„Da.“ Skupila sam usne.
„Ima, ovde u blizini garsonjera, jedna moja drugarica je izdaje. Mogu je pozvati da dođe, ako želite?“
„Pozovite je.“ Klimnula sam glavom.
Bila sam svesna da je vreme odmicalo i da nisam u mogućnosti da biram. Isto tako sam znala da i nisam u stanju da lutam i tražim…

Odjednom sam otupela. Uzela sam kafu i lagano je pila. Nisam imala misli ni osećanja. Valjda se nagon za preživljavanjem aktivirao i branio me od teških misli.
Nakon pola sata došla je devojka plave kose. Prišla je stolu.
„Dobro veče, Vi tražite stan?“ Odmerila me i pogledala u kese.
„Da.“ Ustala sam. „Ja sam Tamara.“ Pružila sam joj ruku.
„Ja sam Ivona.“
„Odmah da Vas pitam da li je stan nameštен i kolika je cena?“ Nisam mogla da gubim vreme.
„Ovako. To je garsonjera od trideset kvadrata, nameštena je i cena je dvadeset hiljada sa porezom, vaši su troškovi na kraju meseca. I, odmah da vam kažem da kiriju uzimam unapred i moramo potpisati ugovor.“
„Shvatam. Možemo li da krenemo da vidim garsonjeru?“
„Svakako.“
Nisam mnogo razmišljala, mogla sam da joj platim kiriju. Ostaće mi novca za hranu i odmah sam imala u planu da se narednih dana vidim sa Milanom i pitam ga ima li posla za mene.
Ivona je neobavezno ćaskala dok nas je vozila dva bloka niže do zgrade u kojoj se nalazio stan.
Konačno smo se našle u malom i lepo sređenom stanu.
„Vidiš, ima malo predsoblje, kupatilo i kuhinja sa trpezarijom i dnevnim boravkom. Dvosed i fotelja se razvlače, posteljina je ispod... I to je to.“ Pokazivala je rukom.
„Odgovara mi.“ Konačno sam spustila kese.
„Onda da potpišemo ugovor za ovaj mesec?“, Pogledala me i osmehnula se.
„Svakako.“ Sele smo za sto.
Izvadila sam joj ličnu karticu i već se preznojila od pomisli da je mogla znati da sam neko koga se porodica javno odrekla. Ivona je jednostavno prepisivala podatke i kada je završila dala mi je da pročitam i potpišem, što sam i uradila. Zatim sam joj dala novac, a ona je ispisala priznanicu koju mi je dala uz ugovor.
„Tamara, nadam se da ćeš uživati. U ugovoru ima moj broj telefona, ako nešto iskrsne ti me pozovi.“ Pružila je ruku.
„Hoću. Hvala još jednom.“ Pozdravila sam se sa njom i ona je otišla.
Osvrnula sam se oko sebe… Bila sam sama u stanu na drugom spratu.
Bila sam sama… Potpuno sama…
Oko mene je bila tišina, koja uopšte nije bila neprijatna, naprotiv prijala je.
Udahnula sam i odmah raspakovala ono malo stvari koje sam ponela. Uostalom, snaćiću se… Imam za zimu osnovno. Zatim sam shvatila da moram izaći iz stana i otići do prodavnice, što sam i uradila.

Te noći sam jednostavno legla i nekim čudom mirno zaspala…

Radenko me tukao, vukao me za kosu, šutirao me…
Otimala sam se…
On nije hteo da prestane drao se i udarao me…

Otvorila sam oči. Bila sam na podu u goloj vodi. Grabila sam rukama da ustanem. Bio je mrak i na slepo sam nekuda pošla.
„Luka!“, viknula sam izbezumljena.
Nije bilo odgovora…
Zakačila sam na stolicu i jedva se sadržala da ne padnem.
„Bože, otkuda stolica u spavaćoj sobi? Luka!!!“, viknula sam glasnije ne bi li ga probudila.
U tom sam dotakla metal… Premrla sam, sudopera je bila u spavaćoj sobi.
„Mila majko, šta se dešava?“ Zaplakala sam od straha.

Onda je brzinom svetlice proletela misao gde se nalazim.
Po sećanju sam pipala i konačno upalila svetlo u garsonjeri. Odmah sam skinula sve sa sebe i otišla u kupatilo.
Nije bilo modrica na mom telu…
To je bio još jedan košmar.
Košmar koji je predugo trajao… Predugo jer nije imao ko da me probudi i prekine bol i strah.
Vratila sam se u krevet. Umesto svetla sam upalila televizor. Ležala sam i plašila se ponovo da zaspim.
Onda su me savladale suze i zagrlila sam jastuk.

***

Podne je bilo kada sam otvorila oči. Televizor je radio i pogledala sam u strani kanal koji je prikazivao prirodu Aljaske. Neko vreme sam tako ležala i onda naterala sebe da ustanem i odem do prodavnice i trafike.

Pila sam kafu i posmatrala dva dnevna lista i jedan tabloid na čijim naslovnim stranama su bili Sonja i Luka. Srećni i nasmejani, sasvim slučajno fotografisani dok večeraju ili šetaju jedno pored drugog ili ona treća fotografija na kojoj su Sonjine ruke bile oko Lukinog vrata i ujedno krasile naslovnicu tabloida.

Htela ili ne, ali opširan tekst njihove veze me jako zaboleo i morala sam da legnem u krevet i utehu potražim u jastuku koji je upijao moje suze…

***

Pošto se sreda izvukla u suzama, a i moj novac se lagano izvlačio, shvatila sam da moram da živim bez obzira na sve. Dala sam sebi zadatak da na sve stavim tačku i od danas krenem dalje. Znala sam da neće biti lako, ali nisam imala izbora. U tom trenutku jedini užas je bio taj što nisam imala kome da saopštim moju odluku.
Prednost lokacije garsonjere je bila ta što je bila blizu groblja… Udahnula sam i krenula.

Sela sam na mamin grob i upalila sveću. Spustila sam dva cveta i dve kafe za poneti koje sam nam kupila da zajedno popijemo. Očajnički mi je bila potrebna da me sasluša.
„Mama, nemoj da se brineš, biću dobro. Znam da ti sve vidiš i da me čuvaš… ali ne brini… Izvini što sad ovde plačem, ali nedostaje mi Luka. Mnogo sam ga zavolela i preboleću ga… Mama, nemoj se ljutiti na sina i muža što su me se odrekli, to je dobro za mene. Sad sama živim i obećavam da ću popodne otići da nađem posao i čim stanem na noge, skupiću novac da nastavim školovanje. Mnogo te volim mama, i mnogo mi ne dostaješ…“ , reči su zamenili jecaji. Duša me bolela… Pomazila sam njenu hladnu sliku na spomeniku, ali sam mogla osetiti toplinu njenog pogleda. Popila sam kafu i krenula obećanom putanjom.

Milan je sedeo za stolom kada sam ušla u kafić.
„Tamara…“ Odmah je ustao i rašio ruke.
„Nema meni ništa bez tebe“, zagrlili smo se.
„Sedi.“ Odmakao je stolicu i momentalno rukom gurao novine sa stola.
„Ne moraš to da radiš, već sam ih videla.“
„Donesi nam kafe i limunade!“ , viknuo je konobaru i seo za sto. „Ne znam ni šta da te pitam…“ Zabrinuto me pogledao i odustao od guranja novina.

„Možeš da me pitaš šta god želiš, ali moram i ja tebe nešto da pitam.“ Progutala sam knedlu.
„Pitaj…“
„Ima li posla za mene?“ Skupila sam usne.
„Gde želiš da radiš? Restoran, kafić? Samo reci i nije problem.“
„Molim te samo ne restoran u biznis zoni. Ako mogu ovde, bila bih ti veoma zahvalna.“
„Naravno da možeš. Smena ti počinje za malo više od pola sata, taman dok popijemo kafu i limunadu“, pogledao je u konobara koji je ispred nas spuštao pića.
„Mnogo ti hvala. Molim te odbij od dnevnica postepeno onaj novac koji si mi dao…“
„Tamara. Ništa ja nemam tebi da odbijam. Neću o tome da pričam. Reci mi, kako si?“ Svu pažnju je usmerio na mene.
Pogledala sam ga. Da li je bilo svrhe da ga išta lažem ili nešto prećutim jer je skoro sve saznao o meni. Nije bilo razloga. Ispričala sam mu šta se desilo pre dva dana.
„Luka ne zna gde si?“
„Ne zna. Mislim da ga to sad i ne zanima.“
„Ne bih se u to kladio Tamara, šta ako me pita?“
„Ako moraš reci mu…“ Slegla sam ramenima.
„Ne moram ja ništa. Jebiga, ja ne mogu da verujem da je ovo istina.“ Pogledom je pokazao na novine.
„Zar je to sada bitno. Rekoh ti da sam sama i da me se porodica odrekla, znaš šta sam preživela… Reci mi jedan razlog zašto bi me neko poput Luke želeo?“
„Zato što tebe nije zavoleo samo onaj ko te nije upoznao. Nemoj tako gledati na sebe, ti si ljudsko biće kao i svi drugi. Ništa ti nisi manje vredna od mene ili one tamo što sedi.“ Očima je pokazao na prelepu damu.
„Milane, hvala ti za posao. Ovaj put će mi biti dovoljan jedan.“
„Dnevnica ti je dve hiljade, po završetku smene ćeš je dobiti. Odoh da kažem šefu da si nam se vratila.“ Ustao je.
„To je mno…“
„Tamara, nema diskusije. Idi i presvuci se. Smena ti počinje za pet minuta.“ Nasmejao se.
Ispratila sam ga pogledom. Znala sam da su svima dnevnice bile nešto manje od moje.

Stala sam za šank i pogledala u kolegu Igora.
„Pa, da počnemo?“ Nasmejao se
„Hajde.“ Osmehnula sam se.
„Kao u dobra stara vremena. Nedostajala si mi.“ Zagrlio me i taj gest dobrodošlice mi je itekako prijao.
Počeli smo smenu. Nisam izgubila ni rutinu ni veštinu… Glatko je sve išlo.

***

Svako jutro sam se budila uz televizor, tačnije od košmara nisam smela da spavam u mraku i pojavio se strah od samog čina sklapanja očiju. Znala sam da to nije dobro i da bi verovatno trebala otići do psihijatra da porazgovaramo.

Doktor Miloš je bio tu kada sam došla do njegove ordinacije.
„Tamara…“ Stao je i pogledao me pravo u oči.
„Dobar dan.“ Pružila sam mu ruku.
„Dobar dan. Niste se poslednji put pojavili na zakazan termin, siguran sam da je nešto iskrslo…“ Skupio je usne. Na njegovom licu se ocrtala briga.

„Prvo, izvinjavam se što nisam došla. Nisam imala Vaš broj da Vam se javim, i zato sam sada ovde da vidim mogu li zakazati termin?“ Progutala sam knedlu.
„Ako Vam odgovara, možemo i sada da porazgovaramo. Mogu pomeriti pauzu za sat.“ Pogledao je u časovnik na zidu.
„Odgovaralo bi mi, ako Vam ne oduzimam vreme.“ Znala sam da je bio veoma brižan prema svojim pacijentima i da je u ovom trenutku žrtvovao svoj sat i da neće stiči kući na ručak zbog mene.
„Hajdemo…“ Rukom je pokazao na vrata ordinacije.
Na početno pitanje –kako sam?- odmah sam rekla da sam imala dug i užasan košmar i da se plašim da zaspim kada legnem u krevet.
„I kada zaspim, mislim da se budim po nekoliko puta… Ne osećam se dobro.“
„Da… To je jedan od kliničkih simptoma posttraumatskog sindroma. Nesanica, odnosno teškoće da se zaspi i san s prekidima. U situacijama kada osoba ima košmare, plaši se da zaspi da ne bi ponovo imala košmare. Kada se redovno nedovoljno spava dolazi do potpune nervne iscrpljenosti, što dopunjuje sliku posttraumatskog sindroma. Nesanica takođe biva izazvana visokim nivoom uznemirenosti, nesposobnošću opuštanja, a takođe osećajem fizičkog ili duševnog bola koji ne prolazi.“
„Tačno. Trenutno imam i duševni bol za koji ne znam kada će proći.“ Oči su mi zasuzile.
„Nešto se još desilo?“ Podstakao me je.
„Desilo se…“ Klimnula sam glavom i ispričala šta se desilo, kako sam otišla od Luke i zbog čega.
„Zaista teška situacija. Odmah da Vam kažem da bih vam uveo večernju terapiju da možete bar da zaspite. Sve što se desilo bojim se da može da Vam pogorša stanje, a to ne želimo. Da li pristajete na da Vam prepišem lek?“
„Ako smatrate da mi je u ovoj situaciji neophodan, slažem se…“ Slegla sam ramenima.
„Vidite ovako, prvo potreban Vam je normalan san jer u suprotnom, pored iscrpljenosti koja je trenutno i vidna kod vas, sledeće će doći otupelost emocija u potpunosti ili delimično izgubićete sposobnost pokazivanja emocija. Teško ćete uspostavljati bliske i prijateljske veze s okolinom, nećete znati za radost, ljubav, stvaralačko nadahnuće, živahnost i spontanost. A, iskreno i znake otupljenosti primećujem iz načina na koji ste ispričali kako ste otišli od Luke. Siguran sam da nema agresivnosti, odnosno težnje da se problemi rešavaju silom. Iako se po pravilu to odnosi na ispoljavanje fizičke sile, ponekad se susreću psihička, emocionalna i verbalna agresivnost. Siguran sam da ne želite da dođete u stadijum poremećaja pamćenja, pažnje i koncentracije, tačnije sa osećate teškoće kada je potrebno da se koncentriše ili da se nečeg priseti.“ Psihijatar je ućutao i pažljivo me posmatrao.
„Nemam dilemu, prepišite mi lek. Želim da živim normalno i izborim se sa ovim. Ne želim da mi se stanje pogorša.“
„Samo mi recite, pored toga što ste rekli da plačete zbog Luke plačete li bez nekog posebnog razloga kada Vam se ukaže prilika?“
„Ne…“ Podigla sam obrve jer me pitanje veoma iznenadilo.
„Morao sam da Vas pitam. To znači da niste u depresiji, već samo žalite za ljubavlju koja je prekinuta i znajte da period tugovanja traje šest meseci. Dalje, znanima me da li imate bolove u telu, ako imate, recite mi gde vas boli, bilo kakav bol?“
„Nemam ni bolove…“ Progutala sam knedlu.
„Tamara, bez brige molim Vas. Evo, objasniću. Prvo, depresija u stanju posttraumatskog sindroma se manifestuje tako što se osobi čini da je sve besmisleno i beskorisno. Ovaj osećaj prati nervna iscrpljenost, apatija i negativni odnos prema životu. Kao što sam rekao toga kod vas nema. Drugo, opšta uznemirenost se ispoljava na fiziološkom nivou :bol u leđima, grčevi u želucu, glavobolje. U psihičkoj sferi: stalna uznemirenost i zabrinutost, paranoidne ideje, kao npr. neosnovani strah od proganjanja, u emocionalnim preživljavanjima to su: stalni osećaj straha, nesigurnost u sebe, kompleks krivice. Potrebno mi je bilo da proverim koliko se stanje pogoršalo, da bih Vam prepisao adekvatan lek.“ Blago se osmehnuo.

„Shvatam.“ Odahnula sam iz nekog nepoznatog razloga.
Pošto sam dobila recept za lek, uljudno sam pitala da platim seansu.
„Vaše posete ovoj ordinaciji su plaćene.“ Neprijatnost se na kratko ogledala na Miloševom licu.
„Ne, nisu. Molim Vas naplatite mi.“ Znala sam da to ima veze sa Lukom
„Tamara, kako da Vam kažem, a da Vas ne uvredim… Luka je dolazio i rekao da ako se pojavite…“
„Insistiram. Molim Vas, trenutno niko ne želi nikoga da vređa, pa neka tako i ostane.“ Bila sam svesna da sam prekinula doktora u pola rečenice, držeći novčanik u ruci.
„Uredu. Razumem Vas. Za sedam dana mi se obavezno javite, to će biti kontrola preko telefona, a ako bude ikakvih problema pozovite me u bilo koje doba.“ Taj čovek je shvatao da nisam u finansijskoj situaciji da mogu jednom ili dva puta nedeljno doći kod njega.
Pošto sam svoje platila, dogovorili smo se da ću, kada meni bude odgovaralo, zakazati sledeći termin.

Sa nekom lakoćom sam se uputila prema kafiću. Imala sam vremena da prošetam što mi je mnogo značilo.
Rad mi je prijao, to su bili sati u kojima nisu postojale brige i patnja. Ali po povratku u stan vraćala se i tuga za Lukom, za ljubavlju koju smo imali a koja izgleda nije bila dovoljna da me prihvati ovakvu kakva jesam. Oštećena, emotivno unakažena i puna straha…
Sredila sam se za spavanje i popila lekić. Legla sam i gledala u televizor. Prijatna opuštenost se pojavila i toplo me zagrlila… Toliko toplo da sam odmah zaspala.

***

Naspavana i veoma odmorna sam pila kafu. Osećala sam se dobro. Pogledala sam na sat i nasmejala se, spavala sam dvanaest sati bez prekida. Bila sam sigurna da je to mnogo prijalo mom telu a i umu. Mislila sam na Luku i bila je prisutna tuga, ali nisam plakala. U miru i tišini sam sasvim lagano završila kafu i bilo je vreme da se obučem i krenem na posao.

„Idemo!!! Ludilo!“ Igor je zavrteo ancelj na vrhu kažiprsta.
„Polako čoveče, tek je četiri sata, ima još do ludila.“ Nasmejala sam se i polirala čaše.
„Subota popodne je, sad će da počne… Ajmo narode! Ja sam raspoložen da vas opijem i ulepšam vam veče!“ Kreveljio se i sve nas zasmejavao.
„Ludače spusti taj ancelj ako odleti odrubiće nekom glavu.“ Konobar je stao za šank i smejao se Igoru.
„Pijemo li kafu pre akcije?“, pitala sam malo glasnije jer smo bili sami.
„Meni otrov neki molim te!“ I drugi konobar je prišao šanku.
Nasmejala sam se i stavila sedam kafa. Svi smo bili oko šanka i smejali se dok prvi gosti nisu ušli…
Veče je glatko teklo i bilo opušteno dok za šankom nisam ugledala Ivana i Petra…
„Dobro veče…“ Ukopala sam se jer su seli tik ispred mene.
„Dobro veče“, u isti glas su rekli.
„Nešto za popiti?“ Nisam bila u stanju da se osmehnem.
„Meni viski, Ivanu daj neki sokić pošto vozi, i moliću lepo za jedan razgovor ako može?“ Petar se nalaktio na šank.
„Pića, svakako. Razgovor- žao mi je ali radim.“ Progutala sam pivsku gajbu.
„Radiš još pola sata i fajront će.“ Petar je izdigao obrve i samo što mi nije rekao- daj ne zajebavaj me.
„Tačno. Fajront koji važi i za vas kao i za sve ostale.“ Okrenula sam se da sipam pića.
„Nije problem, sačekaćemo te ispred, ako nas dvojicu Milan istera.“
Okrenula sam se i spustila pića ispred njih. „Kako je Nina?“ Nisam želela da se upuštam u raspravu.

„O, Nina je došla veoma srećna iz Italije sa diplomom koju umalo Luki nije ugurala u usta. Trenutno je besna i ljuta jer te nije zatekla tamo gde te je ostavila.“ Petar je razvukao ironičan kez.
„Čestitaj joj u moje ime na diplomi.“ Odmahnula sam glavom i htela da se sklonim.
„Ućuti više!“ Ivan je lupnuo Petra po glavi. „Tamara.“ Pogledao je u mene i nastavio. „Molim te, možemo li, kada završiš sa poslom, da porazgovaramo?“ Bio je ozbiljan.
„Momci, cenim vaš trud, ali nema o čemu da se razgovara.“
„Ima. Ništa od onoga što je osvanulo u novinama nije istina…“
„Moram da radim.“ Prekinula sam Ivana i zamenila mesto sa Igorom.
„Tamara.“ Petar me pratio sa druge strane šanka. „Jel nema šanse da bi nas saslušala šta imamo da ti kažemo? Zar te ne zanima šta stoji iza svega?“
„Molim te kao Boga… Samo me pustite i zaboravite na mene.“ Pogledala sam pravo u oči.
„Vidim da si povređena… Stvarno, ne želiš da pričaš sa nama?“ Petar je uvukao usne između zuba.
„Molim te…“ Nesvesno sam skupila ruke.
Petar je oborio glavu. Ispratila sam ga pogledom kako je otišao do Ivana i seo. Nastavila sam da primam poslednje porudžbine i nisam se više okretala u njihovom pravcu.
Po završetku smene sam videla kako odlaze sa ostalim gostima. Ne znam zašto, ali sam odahnula i nastavila sa pranjem čaša.

***

Nedelja kao dan… Većina ljudi je taj dan provodila sa porodicom ili prijateljima, ali ja sam bila sama. U isto vreme sam i žalila i grlila svoju samoću. Nakon ručka sam razmišljala da li da izađem i prošetam ili da ostanem u udobnosti svoje garsonjere. Oktobar je klizio i izvlačio se. Posmatrala sam kroz prozor kako lišće žuti i opada lagano. Imala sam utisak da je zima ove godine počela pre vremena jer je napolju bilo hladno. Okrenula sam glavu prema predsoblju jer mi se učinilo da sam čula zvono…
Nije mi se učinilo jer se zvono ponovo oglasilo.
Ustala sam i u par koraka bila kod vrata, jednostavno sam ih otvorila.
Izbečila sam se…
„Zdravo, Tamara…“ Andrej je stajao sa poklonom u rukama.
„Zdravo…“ Trepnula sam nekoliko puta i zurila u njega.
„Mogu li da uđem?“ Podigao je obrve.
„Naravno, izvoli…“ Pomerila sam se u stranu.
„Hvala. Ovo je za tebe.“ Pružio je poklon
„Nije trebalo…“ Uzela sam kutijicu i rukom pokazala prema stolu prema kome je već prišao i seo. „Jesi li za kafu?“ Nisam znala šta drugo da pitam nekog ko mi je nenajavljen došao u goste.
„Jesam.“ Kratko je odgovorio.
Spustila sam poklon na sto i pristavila kafu. „Kako je Eleonora?“ Nisam znala ni šta da ga pitam jer je on ćutao.
„Eleonora je dobro, ostala je kući da sprema večeru na koju te pozivamo oboje.“
„Hvala na pozivu, ali ja ne bih mogla da dođem…“ Zakuvala sam kafu drhtavim rukama. Setila sam se tih prijateljskih večera koliko su bile divne.
„Znam da nećeš da dođeš, nema potrebe da budeš uviđajna.“ Mirno je rekao
Okrenula sam se i zinula sa sve šoljama u rukama.
„Budi iskrena. Nećeš da dođeš zbog Luke i da on nije tu, ti svejedno ne bi došla kod njegovih prijatelja, jer si nas otpisala onog trenutka kada si ga ostavila.“
Posmatrala sam ga kako je bio miran dok sam ja jedva uspela da spustim kafe ispred nas i tresnula dupetom na stolicu.

„Da se ne lažemo, da sam te potražio na radnom mestu kao Ivan i Petar sinoć, otkačila bi me. Ovako sam došao kod tebe. Znam koliko si kulturna i znao sam da me nećeš vratiti sa vrata.“ Uzeo je svoju kafu i otpio gutljaj.
„Andreje… Malo mi je neprijatno.“ Pročistila sam grlo. Davila sam se u neprijatnosti koliko je bio otvoren i direktan.
„Nema potrebe da ti bude neprijatno. Ja sam inače otvoren prema svojim prijateljima, ustvari te još uvek smatram svojom prijateljicom, zato sam i došao. Stoga, odmah ću preći na stvar. Razumem zašto si otišla od Luke. Video sam fasciklu koju si dobila i koja je ostala u stanu, a video sam i novine koju su izašle sutradan. Mogu samo da ti kažem da ništa nije onako kao što izgleda. Luka jeste napravio sranje velikih razmera ali je štitio tebe.“
„Molim?“ Bila sam van sebe od informacija.
„To što je on tih dana radio treba sâm da ti objasni, a ne ja. Samo jedna stvar mi nije jasna, kako si uspela Crnog da namagarčiš, kuda si otišla kada nije uspeo da ti uđe u trag?“ Zaškiljio je očima
„Kroz naselje, između zgrada… Kako si uopšte znao gde živim?“ Palo mi je na pamet da ni Milan nije znao adresu već samo to da sam na Karaburmi.
„Pored firme imam i podfirmu koja pruža usluge obezbeđenja. Recimo, da te je neko sinoć pratio i rekao mi adresu.“
„Aha…“ Klimnula sam glavom gotovo luda dok je on bio potpuno miran.
„Tamara, niko od nas te nikada ne bi povredio.“ Naglasio je svaku reč.
„To znam.“ Prinela sam šolju usnama da sprečim sebe i ne kažem koliko me je Luka povredio i to emotivno.
„Luka je danas dobio tvoju adresu, siguran sam da ćete potražiti. Želeo bih da te zamolim da ga saslušaš i ništa više. Sve odluke su posle na tebi.“
„Ne želim da pričam o Luki. Pogledaj mene i uporedi sa njim. Budi realan, mi nismo par.“ Glas mi je zadrhtao.
„U odnosu na njega ti si mnogo jaka. Nastavila si dalje a on je potunuo kao Atlantida…“ Dodatno je i rukom pokazao taj čin.
„Neka ga Sonja pronađe i spase.“ Bilo je jače od mene, morala sam da je pomenem.
„Sonju ne spominji u mom prisustvu. Bio sam u iskušenju da Luku dobro izmlatim zbog nje, ali me Nina preduhitrila, odalamila ga je koliko je snage imala i ne govori sa njim.“ Završavao je svoju kafu.
„Mislim da treba staviti tačku na mene i Luku. Mislim da vi treba da nastavite zajedno i budete složni kao što ste oduvek i bili. Ne želim ni jedne sekunde da imate razmirice zbog mene.“ Dostojanstveno sam rekla i pokušala da zatvorim temu.
„E, moja Tamara… Svi smo mi pravili sranja, svađali se, jedan drugog razapinjali… svega je bilo. A, ipak smo mi kao braća i ne damo jedan na drugog niti na naše lepše polovine. I ja sam grešio i to sam napravio grešku koja je nekog mogla koštati glave, pa se nismo rastavili. Ali kad neko nije upravu, onda jednostavno nije. Ovaj put je Luka pogrešio, još jednom te molim, samo ga saslušaj.“
„Možemo li da promenimo temu.“ Već sam postajala nervozna.
„Naravno. Otvori poklon.“ Kao iz topa je zapovedio.
„Dobro…“ uzela sam kutiju i odmotala ukrasni papir. „Mobilni telefon…“ Pogledala sam u Andreja.
„Da. Unutra imaš sve naše brojeve, ali mi nemamo tvoj. Kupi karticu i ako odlučiš nekom da se javiš, ili ti nešto zatreba, pozovi bilo koga od nas i naći ćemo ti se.“
„Lepo je ovo od tebe, ali ne mogu da prihvatim.“ Odmakla sam poklon od sebe prema njemu.
„Onda ga jednostavno baci. Ne vređaj me jer ja to ničim od tebe nisam zaslužio. Ako ne želiš poklon koji ti je doneo prijatelj, onda ga ostavi na stepenicama kao što si ostavila i onaj prethodni.“ Ustao je.
„Ne želim da te uvredim, ali ovo nije uobičajen poklon kao kafa ili čokolada…“
„Pa, ja ne uvozim ni kafu ni čokoladu. Poznavajući tebe, odmah ću ti reći da me taj poklon nije koštao ni centa.“ Osmehnuo se i krenuo prema vratima.

„Dobro, shvatila sam. Hvala na poklonu i puno mi pozdravi Eleonoru“, tiho sam rekla dok sam ga pratila.
„Nema na čemu. Hvala što si me ugostila. Ako već toliko voliš Eleonoru, onda je bar pozovi kada kupiš broj jer znam da večeras nećeš doći kod nas na večeru, i znam da će biti razočarana što nisam uspeo da te povedem sa sobom.“ Stao je ispred vrata i otvorio ih.
„Andreje, bez obzira na sve… Znaj da ste mi bili i više od porodice.“ Progutala sam suze.
„Ti si još uvek deo nas i ne stavljaj tačku pre vremena. Vidimo se.“ Otišao je…
Ostala sam da patim za tim ljudima koji su se pojavili kada su mi najviše trebali.
Za ljudima koji su me branili i pružili bezuslovnu podršku, ljubav i zaštitu…
Ti ljudi…
Znala sam da ti život samo jednom može doneti takve prijatelje, ako imaš sreće.
I… imala sam sreće onda kada mi je trebala, ali nažalost nije dugo potrajala…

Te večeri sam dugo razmišljala o Andrejevim rečima.
Zaključih u neko doba da je pričao ali mi ništa nije rekao…
Nije ni osporio ni potvrdio da su Sonja i Luka zajedno, jedino sam shvatila da Luka pati za mnom. Mogla sam zaključiti jedno iz svega što smo pričali.
Luka je imao aferu koja je obelodanjena…
Ništa drugo nije moglo biti.
Andrej je pomenuo da je Luka napravio grešku i sranje, ali i da je potonuo kao Atlantida.
Bilo je sasvim jasno da je Sonja bila Lukina ljubavnica za koju nije trebalo da se sazna.
Nisam mogla da verujem koliko je bio privržen muškarac a zapravo je vodio dvostruki život.
Htela ili ne ostale kockice su se same sklapale. Sva ona farsa u firmi je izvedena iz Lukinog straha da ne saznam za Sonju, dok se ona svim silama borila da od tajne ljubavnice dođe na mesto zvanične devojke…
I, što se mene tiče, uspela je.

10

Posmatrala sam narod kako svraća na jutarnje kafe, pa na podnevne kafe i tako ulaze sa nekim, sede, pričaju, smeju se ili se jadaju jedni drugima. Bilo je zanimljivo posmatrati taj normalan svet koji je funkcionisao i cirkulisao kroz kafić u prvoj smeni koju sam radila. Samim posmatranjem, shvatila sam da ja nemam drugaricu sa kojom bih otišla u šetnju, pa svratila negde na kafu... U mom radu i posmatranju bližilo se četiri sata i bilo je vreme da krenem.

Sunce je lagano nestajalo kada sam ušla u stan. Prijala mi je toplina mog doma i odmah sam se raskomotila i sela da jedem. Samo što sam pospremila sto, začulo se zvono…
Sto jeza me prošlo, naslućivala sam da bi to mogao biti Luka.
Prišla sam vratima i duboko udahnula da skupim snagu.
Zvono je još jednom oglasilo…
Otvorila sam vrata…
„Tamara…“ Luka je stajao i izgledao veoma loše.
„Zdravo…“ Gledala sam u njegove podočnjake i bledo lice.
„Mogu li da uđem? Molim te…“, tiho je pitao.
„Naravno izvoli, uđi.“ Pomerila sam se da ga propustim.
Posmatrala sam kako skida janku i kači je na čiviluk zatim je izvadio poveću kovertu. Onda se okrenuo i pogledao me.
„Hajde da sednemo.“ Rukom sam pokazala prema stolu.
„Hvala…“ Umornim korakom je prišao stolici i seo.
„Jesi li za kafu ili čaj?“ I dalje sam posmatrala to lepo lice kao je bilo ispijeno.
„Ne mogu ništa. Hteo sam da porazgovaramo, ako se slažeš.“
„Pretpostavljam da nam je razgovor posle svega neophodan.“ Sela sam naspram njega.
„Od kada si otišla nisam u stanju ni da jedem, ni da spavam, zbog ovoga.“ Premestio je kovertu ispred sebe.
„Šta je to…?“ Mrštila sam se i čekala.
„Ovo je uzrok mog nepromišljenog ponašanja. Ali, prvo želim da te nešto pitam. Misliš li da sam stvarno sa Sonjom u vezi?“ Reči su bile olovno teške dok ih je izgovarao.
„Iskreno, mislim da si sa njom bio u tajnoj vezi za koju nije trebalo da se sazna…“ Želudac mi se zgrčio od neprijatnosti.
„Siguran sam da su svi dokazi koji su se pre par dana našli ispred tebe baš na takvo mišljenje te i uputili. Zar me ne poznaješ?“, pitanjem me je izbacio iz ravnoteže.
„Luka, dobar si čovek… i… svesna sam ko sam ja, isto tako sam svesna i ko si ti….“ Nisam mogla da nastavim, u grlu se razlivala gorčina.
„Tako je žalosno i ponižavajuće to što ni jedna moja reč tebi nije vredela bar toliko da me tog dana sačekaš u stanu i pružiš priliku da objasnim…“ Zastao je i duboko udahnuo vazduh. „Znam da sam te povredio, ali sam i ja mnogo povređen. Ti si jedina žena koju sam istinski zavoleo i jedina žena čiju sam ljubav osetio…“ Ućutao je i stisnuo usne.
„Ali to nije bilo dovoljno, zar ne? Sonja je više vremena provela sa tobom nego ja.“ Imala sam potrebu da mu stavim do znanja da sam ja ta koja je patila. Nisam ja bila u tajnoj vezi nego on.
„Sonja mi je došla glave, priznajem. Jedino što je tačno je činjenica da nikada nismo bili u vezi.“
„Izvini, a kako objašnjavaš vaše fotografije i izlazak iz hotela. Ti si bio sa njom, a meni si pričao da ti kamioni stoje na carini…“ Nisam mogla da verujem da je žednu preko vode hteo da me prevede.
„Vidiš ovu kovertu?“ Podigao ju je.
„Vidim…“

„E, zbog ove koverte sam morao svašta da istrpim. Da bi mi dala ovu kovertu, tražila je od mene da odemo na Zlatibor i da pred njenom tetkom izigravam njenog dečka… Smešno, ali je tako. Nisam imao kud, pristao sam. Nije mi palo na pamet da je već zvala paparaca i sve izrežirala. Priznajem, vodio sam je na ručak, i dozvolio da me zagrli da tetka vidi, ali sam odbio da spavamo kod njene tetke u kući. Spavali smo u hotelu u odvojenim sobama. I, priznajem da sam je grlio dok smo bili kod njene tetke na ručku, da sam se smeškao i da sam je par puta sa mukom poljubio u obraz… I sve sam uradio da bih se domogao ove koverte koja mi je bila važnija od svega na svetu.“ Spustio ju je na sto i stavio dlan preko nje.
Ćutala sam par sekundi… „Ucenjivala te je nečim?“, sve je vodilo ka tome.
„Da. Ucenila me je nečim što je meni najdragocenija stvar u životu.“
„Hoćeš li mi reći, čime?“ Gubila sam živce.
„Ne, Tamara. Neću ti reći. Ostaviću ti ovo. Unutra je i poruka jer nisam znao da li ćeš me primiti u stan pa sam sve napisao.“ Ustao je da krene.
„Luka, došao si da mi doneseš kovertu i odeš?“ Razočarenje je počelo da me jede.
„Slušaj, dušo moja… Ja jesam pogrešio što sam od tebe sakrio jednu stvar. Ali jesam li zaslužio da me onako ostaviš, da sve moje odbaciš kao da je otrovno. Da ispariš i da dva dana ništa o tebi ne znam. Prvo sam mislio, vratićeš se, ali se to nije desilo, onda pozvaćeš, ni to se nije desilo… Pomislio sam da si sebi možda oduzela život… ili da si doživela nezgodu… ili da si se vratila ocu i bratu. Nemam više snage. Sada kada sam te video samo jedno mi je bitno. Živa si i imaš krov nad glavom… Dobro si, i nastavi svojim putem.“ Glas mu je podrhtavao.
„Ne želiš da sačekaš da otvorim kovertu.“ Već smo bili kod ulaznih vrata.
„Ne želim. Ostavila si me, zapamti to.“ Obukao je jaknu.
„Jesam. Zbog Sonje.“ Postala sam ljuta.
„Sa tvoje tačke gledišta kriv sam. Sa moje tačke gledišta ja sam ostavljen bez reči. Zbogom.“ Otvorio je vrata i izašao.
Nisam ništa stigla da kažem… stajala sam na vratima i posmatrala prazan prostor. Nestao je…
Vratila sam se i uzela sa stola veliku kovertu. Cepala sam je jer je bila zalepljena. Nervozno sam napravila potez i iz rascepljene koverte su se rasule fotografije po stolu.
Brzo sam pogledala o čemu se radi…
To sam bila ja…
Sručila sam se svom težinom na stolicu i počela da se tresem.
Fotografije koje sam polako posmatrala su bile načinjene one moje paklene noći kada me otac unakazio…
To su bile fotografije iz bolnice…
Moje lice, krvavo, pa modro… izobličeno…
Moji delovi tela išibani kaišem…
Moje krvave ruke…
Moja unakažena leđa…
Nisam disala, negde sam mogla da čujem kako mi srce usporeno kuca…
Trebalo mi je dobrih pola sata da dođem sebi i skupim ih i umotam u pocepanu kovertu…
Na stolu je ostao list presavijene hartije.
Drhtavom rukom sam ga uzela i posmatrala dok su mi kroz glavu prolazile Lukine reči…
Napokon sam shvatila da ga je Sonja ucenjivala mojim fotografijama.
Smogla sam snage i otvorila papir, odnosno dva…

Čitala sam prvi.

- Kao što vidiš, ovo su fotografije iz moje najgore noćne more koju sam ikada doživeo. Ne znam kako je Sonja uspela da ih dobije, ali znam da me je gadno ucenila da bi mi ih predala ili bi ih u suprotnom odnela i bile bi objavljene u svim dnevnim novinama. Nisam mogao da dozvolim da ti se desi da sebe

gledaš i čitaš kao si žrtva nasilja. Znao sam da bi te to slomilo i bio sam rešen životom da te branim. Međutim, Sonja je od mene tražila da odemo na Zlatibor i posetimo njenu tetku, i da joj glumim dečka. Bio sam spreman na sve samo da se domognem ovih fotografija. Ispao sam budala. Nisam ni slutio da je sve izrežirala da izgleda kako smo u vezi i da je već sve bilo spremno za moju propast… Kunem se u sve što imam da ništa sa njom nisam imao. Kada sam ispunio svoj deo dogovora, ispunila je i ona svoj. Dala mi je fotografije. Možda je sreća što nisam imao vremena da ih spalim pa su ostale zaključane u mom radnom stolu. Iskreno, nisam imao nameru da ti ikada kažem za ovo i ne bih ti nikada ni rekao da mi kučka nije smestila i naterala te da me ostaviš.-

Prvo pismo me poprilično potreslo, otvorila sam dugo…

-Mojoj Tamari…

Bila si duša moga tela. Neko čiju sam ljubav osećao, neko koga sam zavoleo svom jačinom života.
Smeo sam da se pred svima zakunem da je naša ljubav najjača sila i nepobediva…
Grdno sam se prevario.
Ostavila si me i nestala…
Jesi li se možda zapitala kako sam se osećao kada su mi javili da te nema, da je na stolu ostala prokleta bela fascikla koja me u crno zavila…
Ti, moje sve… Ti, tako da odeš i ne sačekaš me da objasnim…
Da li ti je ikada značilo ono što sam rekao :"Životom bih te branio!"
Očigledno nije jer si otišla i obespravila me da išta kažem u svoju odbranu.
Da li ti nešto znači ako ti priznam da imam osećaj da sam umro, da patim za tobom…
Zašto bi ti išta od ovoga značilo nešto… Ja sam za tvoje oči bio sa drugom.
Da li znaš kako sam se ja osećao kada su osvanule moje i Sonjine slike sa pričom kako smo u vezi?
Ne znaš…
Prokleo sam je, ali sam uspeo tebe da sačuvam od medijske bule i to mi je bila jedina uteha. Sačuvao sam moje voljeno biće od patnje i briga me šta sad o meni pišu ili pričaju, ti si bezbedna.
Ja sam moju bitku dobio ali sam tebe izgubio…

Luka,
Običan čovek koji te životom branio

Gušila sam se u sopstvenim suzama…
Nisam bila pametna…
Nisam mogla da shvatim..
Mrzela sam ga što mi nije rekao šta se dešava…
Volela sam ga kao i nekad…
Bila sam luda te noći…
Zbunjena, konfuzna…

„Narod je grozan…", prošaputala sam u jastuk

***

Narednog jutra dok sam išla na posao, kupila sam karticu i ubacila u mobilni koji sam dobila od Andreja.

Stvarno sam imala njihove brojeve telefona… ali oni nisu imali moj.
Celu smenu sam uzimala mobilni i ostavljala. Htela sam Luki da pošaljem poruku ali nisam znala šta da mu napišem. On se smatrao ostavljenim, a ja sam osećala da se osećao i izneverenim.
Kraj smene je došao i ja ništa nisam smislila da napišem i pošaljem čoveku koga sam volela…

I, popodne je prošlo, i veče je došlo, i noć se bližila, a ja nisam imala hrabrosti da napišem poruku a kamoli ga pozovem.
Ležala sam i čekala da lekić deluje…
Misli su se rasipale u raznim pravcima.
U jednom trenutku sam se pitala koliko je zapravo bio ljut na mene jer sam ga ostavila???
Pokušavala sam da smislim šta i kako da uradim ali me san prevario…

***

U sredu, po povratku sa posla sam već bila na ivici nerava. Ponovo je dan prolazio a ja nisam imala hrabrosti da Luki pošaljem poruku.
Želela sam sa nekim da pričam i nosala sam mobilni kao da očekujem poziv…
Onda se setim da me niko ne može pozvati jer niko i nema moj broj.
Udahnula sam duboko i pozvala Eleonoru.
„Halo?“ Nesigurno se javila.
„Eleonora, Tamara je ovde…“, jedva sam izustila.
„Tamara! O, Bože, pa šta je sa tobom?“ Osetila sam olakšanje jer je bila raspoložena.
„Ništa. Htela sam da te pitam, možeš li da dođeš na kafu kod mene?“ Zadržala sam dah.
„Naravno da mogu. Odmah ću da krenem. Tu sam za pola sata.“
„Hvala ti.“
„Vidimo se.“

Uzvrtela sam se i kršila prste. Nisam mogla da se smirim. Šetala sam i lomila sopstvene prste, kada se oglasilo zvono.
U dva koraka sam stigla do vrata i otvorila ih.
„Nedostaješ nam!“ Eleonora me odmah zagrlila.
„Tako mi je drago što si došla…“ I bilo mi je toliko drago da sam mogla i zaplakati od sreće.
Počele smo neobavezan razgovor dok sam nam kuvala kafe, kada sam sela magija je isparila i ostala je stvarnost.
„Znam šta se desilo. Nisam videla fotografije, ali znam. Bili smo sinoć kod Luke…“ Odjednom ga je pomenula.
„Kako je?“ Dlanom sam prešla preko čela.
„Niti živi, niti mre… Tamara, on tebe mnogo voli. Nemoj mi reći kako tebi nije stalo do njega.“
„Volim i ja njega, ali kako posle svega da budemo normalni i da ponovo budemo zajedno?“ Bila sam iskrena.
„Znaš kako, ljudi i gore stvari preture preko leđa pa ostanu zajedno.“ Nasmešila se.
„Pogledaj šta se sve desilo… Kako ovo prevaliti preko leđa? I da se prevali, zar Luka ne zaslužuje neku normalnu osobu?“ Pitanjem sam zapravo priznala svoju bol
„Misliš da nisi dovoljno dobra za njega jer nemaš porodicu i zbog svega što si preživela?“ Zagledala se u mene.
„Da…“ Klimnula sam glavom i uspela da zadržim suze.

„Slušaj, Tamara. Ja sam sa Andrejem, ali poznajem i Petra, i Ivana i Luku. Poznajem i Ninu, a Anastaziju znam ceo moj život…“ Zastala je i pogledala me.
„Anastazija je odrasla u domu…“ , prošaputala sam zbunjena.
„I ja sam sa njom odrasla… Znaš li uopšte šta smo sve Andrej i ja prevalili preko leđa i duše, i srca?“ Nalaktila se na sto.
„Ne znam…“
„Sad ću ti ispričati. Odrasla sam u domu…“ Počela je svoju priču od detinstva koje je bilo teško. Pričala mi je kao se pojavio momak koji se predstavio kao njen brat i prodao je mafiji. Zapravo to joj uopšte nije bio brat. Opisivala je Anastazijinu svadbu i kako se osećala kada je upoznala Andreja…
Onda je priča postala toliko teška da me je bol gušio… Eleonora je zamalo poginula. Da se Andrej nije pojavio i kupio je od mafije od nje ne bi ostalo ništa. Nastavak je bio još gori, slušala sam koliko je Andrej patio za poginulom verenicom koja je zapravo bila živa. U mislima sam preživljavala sav haos koji mi je do detalja pričala. I taman kada sam pomislila kako su se sredili na zimovanju, Andrej ju je ostavio i dao joj slobodu. Ponovo mi se srce slamalo, a dodatno mi je bilo teško jer se jadnica borila i sa anksiznošću koja ju je živu gutala. I, na kraju su ostali zajedno i venčali se. Taman sam odahnula kada se nadovezala i ispričala kako su se Bruno i Marinela pojavili i oteli Ninu…
Zinula sam… Znala sam da je i Nina imala problema sa Petrom.
„Vidiš, na kraju se sve sredilo. Svi smo zajedno. Samo me užasno nervira lekcija koju Luka nije naučio, zapravo nije trebao od tebe da krije šta se dešava i da ga Sonja ucenjuje. Ivan mu je milion puta rekao da ti sve lepo ispriča, jer znaš kako su on i Anastazija prošli zbog ćutanja….“
„Znam…“ Udahnula sam duboko.
„Tamara, shvati da prava ljubav ne zna za sramotu…“ Pružila je ruku preko stola i stegla me za dlan.
„Shvatam… Nismo savršeni i oboje smo pogrešili.“
„U petak je Luki rođendan. Momci su sve organizovali. Mogla bi da dođeš i da mu ulepšaš veče.“ Osmehom je pokušala da otera tugu.
„Ništa ne obećavam. Mislim da ću prvo otići kod njega da razgovaramo ako uopšte bude hteo.“ Već sam osećala brigu.
„Zašto ne bi hteo? Luka te voli! Ti si žena njegovog života, to svi znamo.“ Izbečila se.
„Ako je tako, onda se možda sutra i pomirimo.“ Pokušala sam usne da razvučem u osmeh.
„Ja znam koliko te on voli. A vidim koliko i ti voliš njega. Ostavite sve iza sebe i krenite zajedno napred.“ Ustala je da me zagrli jer su me suze savladale.
Eleonora je ostala sa mnom do kasno da se uveri da sam dobro.
Otišla je i ja sam legla da čekam novi dan i odem kod Luke sa nadom koja je bila nezamislivo velika…

***

Smena mi se otegla kao gladna godina. Vreme kao da nije htelo da prolazi. U nekom trenutku me pozvala Anastazija da vidi kako sam. Rekla mi je da Luka uopšte ne dolazi na posao od kako sam otišla od njega. Htela je dodatno da mi da vetar u leđa da posle posla odem kod njega. Bila je kao i Eleonora, želela je da nas dvoje ostanemo zajedno.
Konačno je došao i kraj smene, samo što sam napustila kafić mobilni mi je zazvonio. To je bila Nina…
„Halo?“, nesigurno sam se javila.
„Kaži mi da ideš kod Luke!“ Skoro je zacikala.
„Krenula sam…“
„O, Bože hvala ti. Tamara ako nešto usere, odmah me zovi da dođem i da ga zadavim.“
„Nadam se da neće. Oboje smo pogrešili…“ Uzdahnula sam.

„On je pogrešio! On!!! Nije trebalo da ćuti i da se petlja sa onom crvenom vešticom! Trebalo je da kaže šta se dešava tebi, kao što je rekao svojim drugarima. Idiot!“ Počela je da grdi.
„Sad je gotovo. Valjda ćemo izgladiti nesporazum.“
„Morate. Luka je očajan… Znam da te voli iako nas dvoje trenutno ne govorimo.“
„Nina, imaš brata koji te voli. Nemojte gubiti vreme na svađu.“
„Ooo, izvini morala sam da iskoristim mojih pet minuta i kažem mu- vidiš kako boli kada te ostavi osoba koju voliš, oseti koliko je mene bolelo kada si me odvojio od Petra.“ Prosto je bila nepredvidiva
„Nina, zaboga…“ Došlo mi je da se zasmejem.
„Tamara, da znaš da te i ja mnogo volim. Ustvari svi te volimo… Nemoj nas napuštati.“ Odjednom je postala tužna.
„Ovaj, pošto vidim da ste dobili moj broj, a znam da između vas nema tajni, da l mu neko slučajno nije javio da dolazim?“ Zapitala sam se.
„Ne! Ako želiš da ga iznenadiš, to se poštuje. Samo napred i iznenadi ga. Uhvati ga nespremnog i uveri se koliko je očajan.“
„Dobro. Onda se čujemo kasnije, pretpostavljam?“
„Naravno da sve tri čekamo da nam se javiš. Kad muški mogu da budu u paktu povremeno, zašto ne bismo i mi bile?“ Nasmejala se.
„Ok. Čujemo se.“ Prekinula sam vezu i nastavila da koračam.

Zastala sam ispred poznate zgrade i osmotrila je. Tu su bile moje najužasnije uspomene i najlepše u isto vreme. Udahnula sam hladan oktobarski vazduh i ušla u zgradu, a potom u lift.
Drhtavom rukom sam pritisnula dugme za poslednji sprat.
Lift se pokrenuo. Osećala sam se nervozno, po malo uplašeno a najviše uzbuđeno…
I, dok su se moja osećanja mešala i u stomaku komešljalo, našla sam se ispred vrata…
Oklevala sam par trenutaka a onda naterala sebe da pozvonim.
Čekala sam…
Vrata su se otvorila.
„Tamara?“ Luka je stajao u trenerkama ispred mene.
„Zdravo…“ Oborila sam pogled na kratko jer me nije pozvao da uđem.
„Otkuda ti?“ Namrštio se.
„Htela sam da dođem i da te vidim. Da ti kažem da mi je žao zbog svega, ali neću da ti smetam.“ Bila sam spremna da krenem natrag. Nije ovo bila pametna ideja.
Samo što sam pošla da se okrenem, stavio mi je ruku na rame.
„Uđi da popijemo kafu.“ Skupljao je usne
„Ako ti ne oduzimam vreme…“ Već sam se dvoumila. Nije se obradovao kako sam očekivala.
„Ti mi nikada nisi oduzimala vreme. Hajde, molim te.“ Rukom me usmerio i našla sam se u predsoblju.
Raskopčala sam jaknu koju mi je Luka skinuo i okačio je. Pružila sam mu i šal, prsti su nam se na tren dotakli i taj dodir je izazvao niz reakcija u mom telu.
„Izvoli, sedi.“ Prolazio je pored mene i sa dela ugaone sklonio posteljinu.
„Nisam te valjda probudila?“ Pogledom sam ispratila kako je savijao ćebe.
„Nisi me probudila. Ovde spavam od kako si me ostavila.“ Otišao je u kuhinju.
Sela sam i bez reči ga krajem oka posmatrala. Stvarno mu je falilo koje kilo. Iako je uvek imao lagane i odmerene pokrete ovaj put sam primetila da su ti pokreti ruku bili umorni.
Udahnula sam sama za sebe… On je bio nežan i osećajan prema meni, a zapravo sam shvatila da je takav i u duši. Njegovo lice je odavalo da njemu nije bilo ništa bolje nego meni… Jedina moja prednost je bila šminka koju on nije mogao koristiti da prikrije namučeno lice.
„Izvoli du… Tamara“ Spustio je kafu ispred mene.
„Hvala…“ Blago sam se osmehnula. Pošao je da mi kaže dušo, pa se zaustavio.

„Jesi li došla po svoje stvari ili si stvarno došla mene da vidiš, kako si rekla?“ Seo je i gledao me direktno u oči.
„Došla sam tebe da vidim. Došla sam da ti kažem da mi je žao zbog svega i da ja nisam mogla ni naslutiti da te Sonja ucenjuje. Došla sam da ti se zahvalim na svemu što si učinio za mene. I… da ti kažem da te volim…“ Hvatala sam preko potreban vazduh.
Posmatrao me je i kao da je u svojoj glavi prebirao ono što sam rekla…
Iako su devojke tvrdile da me voli ja to u ovom trenutku nisam osećala i naslućivala sam da moj dolazak neće ništa promeniti. Onda sam se setila njegovog pisma da je pisao u prošlom vremenu…
„Luka, izvini… Možda nije dobro što sam došla.“ Počela sam da razmišljam kako da ustanem.
„Gledam te i ne mogu da verujem da sediš ovde… Ne mogu da verujem da si tu… Nije bilo ni jedne noći kada bih uspeo da zaspim u neko doba da tebe nisam sanjao kako sediš ovde i kako pijemo kafu…“ Oči su mu se zacaklile.
„Oprosti mi, tako mi je žao…“ U sekundi je talas njegove tuge došao do mene i mogla sam da ga osetim koliko je patio.
„I, ja sam kriv dušo moja… ćutao sam. Lagao sam te… Oprosti i ti meni.“ Suze su mu se skupljale ali pogled nije sklanjao niti je skrivao osećanja.
„Luka…“ Nisam mogla podneti osećanja koja su bujala i suze su mi skliznule niz obraze.
„Sve mogu da podnesem, ali ne i to da ti plačeš.“ U trenu je ustao i premestio se da sedne do mene.
„Zašto nam se ovo desilo?“ Jecala sam dok me grlio.
„Šššš… Ništa se nije desilo što ti i ja nećemo rešiti ako ti to želiš?“ Osetila sam njegov dlan kako klizi niz moju kosu.
Onaj osećaj blaženosti se ponovo vratio dok me mazio. Vratio se i osećaj sigurnosti dok me drugom rukom grlio. Mogla sam da odahnem dok mi je glava bila na njegovom ramenu. Iz mene je kao magnet izvlačio svu bol.
„Jesi li prestao da me voliš?“ Morala sam da se uverim.
Odmakao me od sebe da se pogledamo. Srce mi je prepuklo kada sam videla kako i njemu suze klize niz obraze.
„Ne mogu da prestanem da te volim. Kako bih mogao? Ti si duša moga tela, kako to ne razumeš? Progutao je sa mukom.
Zagrlila sam ga da osetim te usne na svojim. I baš kao i prvi put… nežno, sporo i polako me poljubio.
Obrisala sam mu suze i shvatala zašto ne može da podnese kada plačem Njegove suze su mi kidale dušu.
„Nemoj… Ti si meni sve što imam. Ni ja ne mogu da podnesem tvoje suze.“ Nežno sam obrisala još jednu koja je htela da krene.
„Tugo moja…“ šapnuo je i ponovo me zagrlio. „Znaš li koliko te volim, m? Znaš li da mi je dan bez tebe kao prokleta godina?“, tiho je pričao.
„Mnogo si mi nedostajao.“
„Jesam li?“ Nasmejao se i pustio me.
„Jesi…“ Uzdahnula sam.
„Sutra mi je rođendan….“
„Znam. Ime si dobio po svecu, svetom Luki, je l da?“
„Jesam.“ Klimnuo je glavom.
„Jesam li pozvana na proslavu?“
„Nisi. Mi ćemo zajedno da idemo.“
„Pa dok se vratim sa posla, treba da se sredim, i dolazim.“ Osmehnula sam se.
„Ti, ne ostaješ ovde, sa mnom?“ On je prestao da se smeši.
„A, da ovaj put idemo polako. Korak po korak? Da se viđamo i imamo normalnu vezu…“ Naišla je neočekivana situacija.
„Hoćeš da kažeš da veza koju smo imali nije bila normalna?“ Uozbiljio se.

„Nisam to rekla. Dolaziću ja kod tebe, dolazićeš ti kod mene…“
„Tamara, ti si došla da se pomirimo i vraćaš se u svoj stan?“ Namrštio se.
„Da…“ Zatreptala sam.
„Imali smo vezu, živela si sa mnom i meni je sve bilo savršeno. Zašto sada želiš da živimo odvojeno?“ Odmakao se malo i od mene.
„Hajdemo polako ovaj put molim te. Mogu subotom prespavati kod tebe.“ Bubnula sam.
„Slušaj, nismo se ti i ja pomirili.“ Ustao je i vratio se na svoje prvobitno mesto.
„Zašto nismo?“ Počela sam da se hladim.
„Da li ti je išta falilo ovde, pored mene?“ Rukom je pokazao na prostor.
„Nije.“ Ošamutila sam se.
„Ovako, ako želiš da se pomirimo i nastavimo našu vezu, moj uslov je da mi se vratiš i živiš sa mnom. Ako ti to ne želiš, onda idi odavde i nisi u obavezi ni na rođendan da mi dođeš.“ Nije se šalio.
„Dobro.“ Ustala sam.
„Ipak ideš?“ Iskolačio je oči.
„Da. Odlazim. Nisi mi čak ni dao vreme da razmislim. Jednostavno si postavio uslov.“ Krenula sam prema izlazu i osećala se i jadno i ljuto u isto vreme.
„Dajem ti vreme da razmisliš. Do sutra uveče razmisli šta želiš. Ili ćemo biti zajedno pod istim krovom ili stavljamo tačku. Ne želim da imam vezu kakvu si ti zamislila jer ona nikuda ne vodi. Već smo živeli zajedno, Tamara“, ljutito je pričao dok sam oblačila jaknu.
„Šta tačno znači da razmislim do sutra uveče?“ Pogledala sam ga.
„To znači da ako želiš da se pomirimo, doći ćeš na rođendan i ostaješ sa mnom. Gde ja, tu i ti. U suprotnom, ne dolazi i zaboravi me.“ Otvorio mi je vrata i mala sam utisak da će me izbaciti.
„Onda, doviđenja.“ Ostala sam napola luda i izašla iz stana.

Hodala sam ulicama Beograda i brisala suze. Premotavala sam u glavi protekli događaj. Pitala sam se zašto me je uslovio. Kako nije shvatao da mi nije lako tek tako da mu se vratim i živim sa njim. Bolelo me je njegovo nerazumevanje iako ni ja njega nisam mogla da razumem.
„Tamara!“ Do mene je stao džip.
Okrenula sam se, to je bio Andrej.
„Jesi li pošla u stan?“, pitao je pomalo čudno.
„Jesam.“
„Ulazi, da te odvezem, zaledićeš se. Hladno je napolju.“ Protegao se i otvorio mi vrata.
Ušla sam i sela.
„Je l ti to plačeš?“ Pogledao me i krenuo.
„Malo…“ Brzo sam obrisala oči.
„Šta se desilo? Znam da si bila kod Luke.“
„Ništa se nije desilo.“ Odmahnula sam glavom.
„Nemoj mene da lažeš. Devojke cupkaju oko telefona i čekaju da im se javiš. Pričaj.“ Nije odustajao.
Rekoh mu kako sam bila, da smo se pomirili, pa da se ispostavilo da nismo i da sam dobila uslov…
„Pobogu Tamara, već ste živeli zajedno. Čemu sad ta veza u odvojenim stanovima?“
„Mislila sam da ne prenaglimo…“
„Slušaj. Muškarac kad voli ženu, onda je voli od glave do pete i ne želi da budu razdvojeni. Mogu samo da zamislim kako je sad Luki.“ Odmahnuo je glavom.
„Molim?“ Nije mi bio najjasniji.
„Luka sad misli da ga ne voliš dovoljno. Odbila si da budeš deo njegovog života. I, ne razumem zbog čega kada ste se odlično slagali. Zašto ga odbijaš? Da ti kažem i ja bih te isto uslovio. Ili si sa mnom ili nisi.“ Andrej mi je ispirao mozak.
„Samo sam želela postepeno.“ Kako i on nije shvatao o čemu pričam.

„Postepeno je prošlo, upoznali ste se, družili, smuvali i delili životni prostor. Koliko puta tebi treba to postepeno, đavola?“ Dlanom skoro da je udario o volan.
„Izvini, zašto si ti tako nervozan?“ Nisam mogla da ga ne pitam.
„Zato što znam koliko te Luka voli. I, siguran sam da ako se sutra ne pojaviš i ne pristaneš na ponuđeno, da će dići ruke od tebe. Ako nisi znala, Luka je miran i povučen, pažljiv i nežan, ali ima svoje dostojanstvo. Pokazao ti je koliko te voli, sad je na tebe red.“ Parkirao se ispred moje zgrade.
„Ti misliš da ja njega ne volim?“
„Ja znam da ga voliš. Nisam lud i dobro vidim ali i opažam. Hoćeš da ga iznenadiš? Umem ja da ćutim.“
„Hoću. Pa neka bude šta bude.“ Odlučila sam da odem i predam se.
„Šaljem ti sutra vozača, ovde, čekaće te.“ osmehnuo se.
„Hvala“, osmehnula sam se i ja njemu.
„Ja svima osim Luki moram reći da dolaziš. Hajde da ga ohladimo i držimo u neizvesnosti. Pa kada se pojaviš, neko mora da padne u nesvest. Važi?“ Već se smejao smišljenom planu.
„Prepuštam ga tebi na milost i nemilost.“
„Svi ćemo se skupiti oko osam. Ti dolaziš oko devet. I, onda počinje žurka koja će se pamtiti.“ Protrljao je dlanove.
„Bože, ko bi rekao da ti umeš da budeš zabavan. Deluješ prilično strogo.“ Nasmejala sam se.
„Hm! Ne poznaješ me. Umem i ja da budem lud za medalju, uostalom videćeš sutra uveče kako se Andrej Andrejević veseli i glupira.“
„Hajde, vidimo se. I, hvala na vožnji.“ Izašla sam iz džipa.
„Nema na čemu, vidimo se.“

Ne znam kako ali mi je Andrej popravio raspoloženje. Samo što sam se raspremila i pošla da legnem telefon je zazvonio.
Eleonora je morala da proveri tačnost informacija i takođe sa nestrpljenjem čekala naredno veče.
Onda je pozvala Anastazija i cikala, dok je Ivan dodatno smišljao kako Luki da zagorča dan.
Nina je zvala i bila rešena da bratu sutra pre nego što dođem zagorča život. Petar se spremao isto kao i Ivan, da mu zagorčava ceo dan.
Smejala sam se, ali sam ih zamolila da ne preteraju.

Konačno sam se našla u krevetu i pomislila kako je ovo verovatno poslednja noć da spavam ovde sa upaljenim televizorom.
Već smo živeli zajedno, i ako nešto krene po zlu, pa… uvek mogu otići i snaći se.
Onda sam razmišljala šta bi moglo da krene po zlu…
Luka je bio baš onaj tip muškarca koji je meni bio potreban. Na prvom mestu, imao je nežnost koja je meni bila potrebna koliko i vazduh.
„Laku noć, još večeras se ti i ja družimo.“ Pogledala sam u televizor i lagano sklopila oči jer je lekić počeo da me ljuljuška i uspavljije.

11

Imate dve primljene poruke- pisalo je na telefonu dok sam gasila alarm

-Noćas sam ti opet sam… da me barem nešto udari… biće rata- kažu svi… al` ja ću umreti od ljubavi… Ko mi tebe uze Tamara, prodala si suze drugima, noćima ja sanjam tvoje tragove, kuda idu izgubljene devojke…- šalje, Luka

-Znaš li Tamara tu pesmu od Borisa Novkovića? Čestitao sam sebi rođendan.- šalje, Luka.

Čitala sam poruke koje su stigle u toku noći dok sam spavala. Ne znam da li je mogao da zna da mi je izazvao suze…
Izvukla sam se iz kreveta kao prebijena mačka. Znala sam tu pesmu… Reči te pesme su mi se urezale u srce, oštricom bola.
Pila sam kafu i tražila prikladnu pesmu koja bi mu verodostojno prenela moja osećanja…
Pogledala sam kroz prozor i primetila prve pahulje kao lagano padaju…

-Hej…Vejte snegovi, silni smetovi… zavejte mu put, da joj ne ide, da je ne vidi… Jer umirem sasvim za njim… Hej… Vejete snegovi, divlji vetrovi… sakrijte joj lik, da zaboravi, da je ostavi… Jer umirem sa svim za njim… - prima, Luka

-Da, ja znam pesmu od Borisa Novkovića, a da li ti znaš ovu pesmu od Zane…? Upravo sam sebi priznala šta me boli…- prima, Luka

Tačno, priznala sam mu svoju bol i dala do znanja da nije samo on u ovoj situaciji povređen već i ja.
Mislila sam na njega dok sam ispijala kafu. Mogla sam jasno da vidim te oči boje badema i to lepo nežno lice… Negde u mislima sam mogla i glas da mu čujem.
Protresla sam glavom jer je bilo vreme da se toplo obučem i krenem na posao

U nekom trenutku sam pogledala koliko novca imam i da li uopšte sebi mogu priuštiti neku haljinu za Lukin rođendan. Onda sam pogledala u mobilni… Luka se nije oglasio na moje poruke. Imala sam u vidu da će danas svi da ga muče i bila sam svesna da pesma koju sam mu poslala je išla u prilog svima, sem Luki.
„Hej ti, što zavejavaš puteve, dok čovek sanja tvoje tragove.“ Eleonora je prišla šanku sa osmehom od milion dolara.
„Ooo, kojom brzinom ste obavešteni?“ Nasmejala sam se.
„Tvoj dragi čupa kosu sa glave, momcima je pokazao poruku i nije načisto šta poruka znači, a drugari mu uopšte ne pomažu. Mislim da gubi nadu da ćeš se pojaviti.“ Namignula mi je.
„Naravno da ću doći čak sam i poklon spremila.“
„O, Bože… Ne treba njemu poklon, njemu trebaš ti.“
„Znam. Obavesti cure da ću mu sebe pokloniti večeras. Kupiću crvenu mašnu i zalepiti je sebi na grudi…“ Posmatrala sam Eleonoru i čekala reakciju.
„Ohhh…“ Uhvatila se za grudi. „Rasplakaćeš me…“ progutala je sa mukom. „To je tako veliki gest…“ Raznežila se do suza koje su se zacaklile.
„Šta pokloniti čoveku koji sve ima, a želi mene pod svojim krovom?“ Nežno sam se osmehnula.
„Baš to što si planirala mu i pokloni. Nego, jesi li možda odabrala haljinu?“, tiho je pitala.

„Nisam. Moram posle posla otići nešto da izaberem za sebe.“
„Tamara, ja sam kreirala haljinu za tebe… Donela sam ti je i sve ostalo što uz nju ide.“ Nesigurno me pogledala i podigla ogromnu kesu na šank.
„Isuse!“ Prepala sam se i ostala u čudu.
„Molim te, osmislila sam je za tebe. Želim da ti je poklonim od srca. Nemoj me, molim te, odbiti.“ Sklopila je ruke i očima me molima.
„Kako da…“ njen gest me dirnuo do suza.
„Molim te, obuci je večeras i zablistaj. Hoćeš li?“ Osmehnula se.
„Hoću. Hvala ti…“ Bila sam tako uzbuđenja.
„Tamara, jedva čekam da te vidim večeras. Vidimo se, moram da se vratim na posao.“ Poslala mi je poljubac i otišla.
Pogledala sam u kesu i videla divan materija boje slonovače…
To je značilo, da novac koji sam planirala za haljinu ide frizeru i šminkeru posle posla…

Nisam imala sreće. U koji god da sam salon svratila nisu imali termin za mene. Vreme je prolazilo, a ja sam gubila nadu. Hodala sam i posmatrala pahulje koje su padale ceo dan ali se nisu zadržavale na tlu. Hladan vazduh me štipao za obraze. Pogledala sam u još jedan salon i ponadala se da ću možda imati sreće.
Ušla sam i skoro počela da molim frizera da mi uradi elegantnu frizuru. Bila sam sigurna da je primetio moj očaj i premišljao se malo gledajući na sat, a onda je zavrnuo rukave i smestio me za šamponjeru.
„Kad je ovolika ljubav u pitanju ne mogu da odolim.“ Prao mi je kosu.
„Hvala vam…“ Mogla sam da odahnem.
„I, ja imam dečka, znam šta je ljubav…“ Uzdahnuo je.
Imao je dečka… Pa, dobro, pomislih u sebi. Možda da je imao devojku, ne bi me razumeo i primio preko svakog reda.
Samo što je počeo da mi suši kosu, ušla mu je zakazana mušterija. Bio je toliko rečit da je jednoj dami na veoma sofisticiran način objasnio zašto sam u njenom zakazanom terminu. Gospođa se raznežila i osmehnula.
„Ako je ljubav u pitanju, ne pravim problem sačekaću. Znam koliko ženi znači da bude lepa pored svog odabranika pogotovu u javnosti“, rekla je romantično i uzela časopis.
Razmislila sam o njenim rečima…
To je bila istina. Meni je zapravo stalo da izgledam lepo zbog Luke, odnosno njegovih gostiju. Zbog njega sam želela da zablistam da bi se on ponosio mnome pred svima.
Nakon sat vremena sam imala frizuru holivudske dive. Krupne lokne boje čokolade, su bile nežno podignute sa jedne strane dok su sa druge padale preko mog ramena.
„Još kad bih našla šminkera…“ Uzdahnula sam posmatrajući u ogledalu sebe, frizera i damu koja je čekala.
„Bože… kako si lepa…“ Frizer se divio svom remek delu.
„Izvoli vizit kartu. Samo reci da je Angelina dala broj, i reci mi svoje ime?“ Pružila mi je broj šminkerke.
„Hvala Vam… Ja sam Tamara.“ Rukovala sam se sa njom.
„Sad ću ja da joj javim da mora da te našminka, a ti je pozovi za desetak minuta.“ Već je vadila mobilni.
„Ne znam šta da vam kažem…“ Pogledala sam ih.
„Ništa, zaboga. Evo, stigao ti je taksi, idi lepotice!“ Frizer je u svom stilu otvorio vrata da požurim.

Čim sam ušla u stan pozvala sam šminkerku, koja je rekla da dolazi u osam. Dala sam joj adresu i konačno se opustila pažljivim tuširanjem da slučajno ne upropastim frizuru.

Napokon sam izrvrnula kesu na krevet koju mi je donela Eleonora… Izvadila haljinu koja mi je oduzela dah. Posmatrala sam model morske sirene… Saten boje slonovače je krasila čipka sa po kojim kristalom… Rukom sam pomazila satensku ešarpu koja je trebalo da prekrije moja gola leđa…
I zadržala pogled na salonkama u istoj boli i pismo tašni…
Ostala sam nema…
Obrisala sam suze koje su ne najavljeno krenule.

-Nema reči kojima bih ti mogla opisati kako se sada osećam… Hvala na svemu.- prima, Eleonora.

-Imaš još samo sat, oblači se! Mi upravo krećemo. Inače, Luka je skoro izgubio nadu da ćeš doći. Učini čudo i zablistaj.- šalje, Eleonora.

-Hoću, vidimo se.- prima Eleonora

Samo što sam poslala poruku, zvono na vratima se oglasilo i odmah sam ih otvorila.
Umesto šminkerke u moj stan je upao Radenko.
„Zbog tebe je moj sin u zatvoru, džukelo jedna!!!“, viknuo je i pošao prema meni.
„O, čemu pričaš?“ Već sam bila u kuhinji i oduzela sam se od života.
„Sve da ti jebem!!! Hoćeš da nas uništiš!“ Nasrnuo je na mene i udario mi šamar od kog sam pala.
Brzo sam ustala, ali me povukao za kosu. Srce mi je mahnito kucalo. Neka veoma neobuzdana vrelina se razlila mojim telom i otela sam se iz njegovih kandži.
„Izlazi napolje zvaću, policiju!!!“ Podigla sam mobilni i tresla se prut.
„Policiju, a?“ Izvukao je kaiš iz pantalona.
Brzim korakom sam pošla u kupatilo da se sakrijem, kada je kaiš vrisnuo preko mog ramena.
Okrenula sam se i koliko sam snage imala, šutnula sam ga među noge.
„Jooooj“, zakukao je i pao na pod.
„Da li sad da te štutiram, idiote!!!“, vrisnula sam gledajući ga kako se valja.
„Ubiću te“, stenjao je.
„Napolje, zovem policiju!!!“ Povukla sam ga prema vratima i prislonila mobilni na uvo.
Počeo je da puže jer sam ja već lažno policiji davala adresu na kojoj živim i ponavljala da što pre dođu, jer otac hoće da me ubije. Blefirala sam…
„Ludačo, poremećena!“ Četvoronoške je pobegao iz stana niz hodnik.
Zatvorila sam vrata i počela da plačem…
Mržnja, bes, očaj, nemoć… Sve se mešalo u tim sekundama.

Nije prošlo ni pet minuta kada je došla šminkerka i zatekla me u suzama sa raščupanom frizurom. Bila je to mlada žena… Stala je i posmatrala me.
„Neko te je tukao?“, jednostvano je pitala.
„Da. Bivši otac…“ Odmahnula sam glavom.
„Možemo li da popijemo kafu? Staviću ti obloge na oči i jagodičnu kost da ublažimo otok, kako bih mogla da te našminkam.“ Ušla je u kuhinju i iz kofera počela da vadi potrebno dok sam ja kuvala kafu i brisala suze.
Ni sama ne znam koji mi je đavo bio da joj ispričam moju hladnu životnu priču uz toplu kafu, valjda više nisam imala srama.
„Draga moja, mlada si. Mene je muž tukao i razveli smo se. Nisam ga tužila za porodično nasilje. Počeo je da dolazi i da me bije, kao i tvoj otac što je došao večeras. Iz iskustva ti sada kažem, tuži ga i oslobodi ga se zauvek. Moj bivši muž je dobio zabranu prilaska i mirna sam od tada, a bogami i u zatvoru je bio.“
Pričala mi je kroz šta je ona prošla i učinila da se osećam bolje.

Onda pomislih koliko je strašno to, da su me priče ostalih žrtava nasilja činile da se osećam bolje, ili su te priče razbijale moje predrasude sramote da se prizna koliko si ponižen i emotivno osakaćen zahvaljujući svojoj porodici.
„Frizura mi je skoro uništena…“ Pogledala sam se u ogledalo i usput videla na pomolu novu modricu ispod oka…
„Obuci ovu prelepu haljinu. Frizuru ću ti popraviti i šminka će sve da sakrije, i bićeš kao princeza.“
Pomerila sam tanku bluzu sa ramena i imala šta da vidim… Udarac kaiša je ostavio podliv…
„I to ćemo da sredimo. Hajde, draga moja. Oblači se jer koliko čujem mobilni je počeo da ti pišti.“
Pogledala je u telefon kako su mi stizale poruke, već se bližilo devet, a ja još nisam ni krenula.
„Ovo je Lukino veče i neću dozvoliti da ga išta uništi!“ Neki nalet jačine me pokrenuo. Prvo sam uzela mobilni
Andrej je obaveštvao da me vozač i dalje čeka.
Ostali su slali poruke i brinuli se da li ću uopšte doći.
Jednostavno sam napisala Andreju da mi je šminkerka zakasnila i da uskoro stižem.
Mala laž je upalila, svi su koliko sam mogla da pročitam odahnuli.

Nakon pola sata sam bila spremna da krenem, ali zastala sam ispred ogledala u predsoblju da se cela ogledam… Sirena haljinu boje slonovače, je ukrasila crvena mašna koju sam stavila u predelu srca
„Prelepa si…“, rekla je šminkerka koja je bila rešena da me otprati do auta koji me čekao.
Blistala sam… Sijala sam spolja… Frizura je bila na svom mestu, Lice je bilo toliko dobro našminkano da je moja prirodna lepota došla do punog izražaja. Podliva na ramenu nije bilo.
Lagano sam nameštala ešapru.
„Slobodno, sve je vodootporno. Ne brini se… pa, bar dok se ne istuširaš…“ Uzdahnula je i krenule smo.

Vozač je odmah izašao iz auta i otvorio mi vrata.
„Dobro veče dame.“, Uljudno se javio.
Zahvalila sam se šminkerki koja je, pošto sam ja sela u auto, otišla do svojih kola.
Bila sam napeta dok je nepoznat momak vozio. Na satu je bilo skoro deset… Radenko je ponovo počeo da me proganja u mislima…
Odmah sam naterala sebe da odložim reakciju bola i mislim na Luku. Sve sam uspela da stavim u drugi plan dok se auto parkirao ispred splava.
„Gospođica je stigla…“ Javio je nekom na mobilni. Zatim se okrenuo prema meni. „Molim vas, sačekajte.“
Klimnula sam glavom u znak razumevanja.
Vrata su se otvorila i Andrej mi je pružio ruku da izađem.
„Hej…“ Nekako sam izgovorila i stala pored njega.
„Samo ti možeš da nam napraviš dramu, pomislili smo da si odustala.“ Nasmejao se.
„Nisam. Niti bih pogazila svoju reč.“ Ozbiljno sam rekla.
„Tamara, moram priznati da si prelepa…“ Odmerio me.
„Zahvaljujući tvojoj ženi“, dodala sam.
„Moja žena je jedinstvena u svom poslu. Samo mi ne liči na nju ta crvena mašna?“ Pogledao je u komad tkanine.
„Ja sam poklon, Andreje…“, tiho sam rekla.
„Molim??? A?“ Zinuo je pa se nasmejao. „Isuse, ne mogu da verujem!“ Pljesnuo je dlanovima.
„Veruj… Ako me Luka stvarno želi, onda mu dajem sebe na poklon…“ Slegla sam ramenima.
„Onda idemo.“ Ponudio mi je lakat da ga podkačim.
„Hvala.“
„Bože, hvala ti… Ovo je moja noć.“ Pogledao je u nebo na tren.
„O, čemu pričaš?“ Uopšte mi nije bio jasan.

„Videćeš. Jesam li ti rekao da i ja umem da budem lud?“
„Jesi…“
„E, pa ludilo upravo počinje… Izvoli.“ Otvorio mi je vrata.
Zakoračila sam i našla se među mnoštvom ljudi koji su bili srećni, pripiti, neki su plesali… A ja sam stajala i čekala da me slavljenik primeti.
Na tren mi je pažnju privukao Andrej koji se odvojio od mene i otišao do stola gde je bilo društvo. Svi su odjednom ustali i počeli da tapšu… Zatim se to prenelo na sledeći sto i tako je stvorena lančana reakcija da su svi bili na nogama u pljeskali gledajući u mene.
Luka se okrenuo i pogledao u mom pravcu.
Bio je tako lep u bež košulji i bež pantalonama… Izgledao je kao anđeo.
Srce mi je zadrhtalo u tom trenutku. Čak i sa pet metara udaljenosti mogla sam da vidim kako njegove bademasti oči dobijaju magičan sjaj, kako mu se usne razlivaju u nežan osmeh.
Bila sam oduzeta. Pokušavala sam bar pravilno da dišem dok mi je prilazio laganim korakom. U tom trenutku večnosti sam pomislila na odluku koju sam donela da mu poklonim sebe… I ne, nije uopšte izgledala strašno koliko pomisao na to šta mi se desilo pre samog dolaska ovde. Neku čudan strah se javljao od te pomisli, ali je odjednom nestao kada se Luka našao ispred mene.
„Dušo…“, tiho me oslovio.
„Luka, srećan ti rođendan ljubavi…“ U isto vreme sam se osmehnula i stezala usne da mi ne krenu suze od sudara emocija koje sam preživljavala tu pred njim.
„Hvala…“ Nežno me zagrlio i poljubio u obraz.
„Želim ti da uvek budeš srećan…“ Nekako sam izustila jer me stizao strah od susreta sa ocem koji nikako nisam mogla da odložim.
„Tamara, srećan sam. Došla si i to može značiti samo jedno. Pomirili smo se, zar ne?“ Odvojio se od mene da me pogleda i oči su mu zastale na crvenoj mašni koja je bila na mojim grudima. Laganim pokretom prsta ju je dodirnuo i pomazio.
Mogla sam osetiti daj dodir na svom srcu, taj običan dodir je odgurnuo Radenka daleko od mene.
Podigao je pogled ka mojim očima i to je bilo nemo pitanje…
„Poklanjam ti sebe… Ako me zaista želiš, onda sam tvoja… I, gde god noćas da me povedeš, poći ću sa tobom…“, tihim drhtavim glasom sam izgovorila.
U sekundi sam mu bila u zagrljaju toliko snažnom da su nam se tela prilepila. Osetila sam kako duboko diše.
Ja sam gutala, gutala i gutala koliko god sam mogla samo da mi suze ne krenu.
„Izgubio sam svaku nadu da ćeš se pojaviti…“ Šaputao mi je na uvo. „Dušo moja malena…“ Poljubio me iza uha i oslobodio me svake napetosti. „ Hajdemo za sto.“ Poveo me i još jedan aplauz je usledio.
Pridržao mi je stolicu da sednem i smestio se pored mene jer je večera bila u toku.
Pogledala sam u mila prisutna lica.
Anastazija je briskala krajeve očiju, dok je Nina lepezom mlatila ispred sebe koliko je snage imala.
„Aman, udariće me promaja, lakše malo.“ Petar je zagrlio svoju dragu.
Eleonorin osmeh je govorio više od hiljadu reči. „Mislila sam da si odustala…“, tiho mi je rekla.
„Ne bih odustala, pa makar morala da dopužem ovde.“ Šapnula sam joj.
Počeo je razgovor svojstven njima.
„Treba li ja nešto da znam?“ Luka je pogledao u prisutne i već razumeo o čemu se radilo.
„Ništa, batice. Svi smo se baš iznenadili, je li tako?“ Ivan je očima prelazio preko prisutnih.
„Da, da. I ja sam se iznenadio. Tamara, nismo te očekivali.“ Petar je brže bolje nageo vino da sakrije osmeh.
„A, ti?“ Luka je pogledao u Andreja koji je bio u nekom svom svetu, ali ovaj put pozitivnom.
„Šta ja?“ Raskezio mu se.
„Ni ti ništa nisi znao o ovome?“ Luka me jače prigrlio sebi.

„Ja, sam ostao u čudu. A vi?“ Pogledao je u dame.
„Pusti sad dame. Možda je trebalo da mi kažeš. Možda se nisam adekvatno pripremio jer ste me ceo dan mučili. Svaka nada mi je pala u vodu zbog vas budala!“ Luka je tresnuo Andreja po leđima.
„Opusti se, oprema je kod mene!“ Petar se nakezio.
„Da, ne brini se bato, mislimo mi na tebe.“ Nina se zakikotala.
„I mi smo poneli zimsku opremu!“ Anastazija se nadovezala.
„Znači, znali ste da će moja duša doći i niste mi rekli, barabe jedne!“ Luka se nasmejao.
„Ama opusti se, rođendan ti je i sve je tu. Nismo te izneverili ni u kom pogledu.“ Andrej je i rukama pokušavao da još nešto objasni.
„Vidi kako joj stoji haljina…“ Eleonora se umiljato smeškala.
„Vidim… I nemam reči. To je ta haljina, to je taj trenutak, to je sve što sada želim.“ Uzdahnuo je i prstima mazio moje rame preko tanke ešarpe. Nije ni slutio da prelazi preko podliva i da mi je vidao ranu.
„Pa?“ Petar je bio spreman da ustane.
„Polazi da se obračunamo!“ Luka je skočio sa stolice i krenuli su nekud.
„Moram i ja nešto da…“ Ivan je pokazao prstom u nekom smeru i ustao.
„I, ja, samo tetki lek da odnesem.“ Andrej je krenuo za njima.
Mi smo ostale da se smejemo.
„Eleonora, molim te hajde sa mnom do toaleta?“ Nina je ustajala.
„E, da. Hajdemo.“ Pošla je za njom.
„Bože kako si nas zabrinula. Čitav sat smo čekali.“ Anstazija je udahnula i omela me da pitam šta se zapravo dešava i zašto su se razbežali.
„Nepredviđene okolnosti.“ Sklopila sam oči na tren i podsetila se šta sam preživela pre dolaska.
„Šta se desilo?“ Anastazija mi se zagledala u oči.
„Prvo mi obećaj da nikom ništa nećeš reći do sutra.“ Nisam mogla da izdržim a da nekom ne kažem i olakšam svoju muku.
„Obećavam…“ Ostala je zbunjena.
„Pre kretanja mi je otac upao u stan…“ Zadržala sam vazduh.
„Isuse…“ Izdahnula je i dlan prislonila na grudi. „Reci mi, šta se desilo?“, brzo je pitala.
Ispričala sam joj tok dešavanja i nekako sam osetila preko potrebno olakšanje.
„Majko božija…“ Oči su joj bile pune suza.
„Molim te, nemoj da si se zaplakala. Ovde samo zbog Luke. Ako ja mogu da skupim snagu i trenutno gurnem sve i budem jaka da se ne odam, možeš i ti.“ Stegla sam je za ruku.
„Mogu. Ne brini, mogu. Samo… Ne mogu da verujem da si pored svega uspela da dođeš. Svaka ti čast…“ Glas joj je drhtao ali se držala.
U tom su se momci vratili za sto i seli, a nas dve smo odmah nabacile osmeh na lica.
„Dušo, služi se. Zaboga još ništa nisi pojela.“ Luka mi je od svega po malo stavio u tanjir.
„Hvala. Evo, jedem.“ Uzela sam pribor iako mi nije bilo do jela.
„Može vino?“ Uzeo je bocu sa stola.
„Ne, ne. Ne smem…“ Onda sam ućutala jer sam se odala.
„Zašto ne smeš? Tamara… šta sam propustio?“ Ostao je ukočen sa bocom.
„Pijem lekić pred spavanje, pa ne smem alkohol…“ Blago sam se osmehnula.
„O, žvote…“, tiho je rekao, vratio flašu i prebacio ruku preko mojih ramena. „Košmari, zar ne?“ Zagrlio me i poljubio u slepoočnicu.
„Dobro sam nemoj da brineš.“ Veselo sam rekla da ispravim stvar. Videla sam brigu u tim očima boje badema.
„Nema minute u mom danu da ja na tebe ne mislim i ne brinem za tebe. Prihvati to.“ Njegovi prsti su ponovo prelazili preko mog bolnog ramena.
Eleonora i Nina su se sa smehom vratile i sele za sto.

„Jeste li obavile neophodno?“ Andrej se momentalno nasmejao.
„Jesmo.“ Eleonora ga je zagrlila i poljubila.
Dok smo jeli pričali smo između sebe i šalili se. Luka bi povremeno ustao da obiđe goste i vraćao se meni. U nekom trenutku glavna svetla su se pogasila i nežna melodija je najavila rođendansku tortu. Luka me uhvatio za ruku i poveo sa sobom.
„Gde ćeš me?“ Pogledala sam ga u polu tami.
„Vodim te da duvamo svećice zajedno.“ Nasmejao se.
Stali smo na sredinu dok mu se torta bližila. Svi smo mu pevali njegovu omiljenu italijansku pesmu. Onda su se svetla ponovo upalila i broj trideset dva je stajao na ogromnoj torti.
„Pomisli želju!“ Andrej je viknuo i sve zasmejao.
„Želja je spremna, kume!“ Luka je odmah odgovorio.
„Duvaj iz sve snage!“ Ivan se smejao kao lud.
„Pomozi mu, Tamara!“ Petar je dobacio.
Pogledali smo se, udahnuli vazduh i zajedno ugasili svećice.
„Želja će ti se ispuniti!“ Nina je skoro vrištala i skakala od sreće.
Luka je sačekao da prođe aplauz i onda je nastala tišina…
„Dragi moji prijatelji, porodico, kolege… Ima nešto veoma bitno da vam kažem.“ Zastao je i prešao pogledom preko svih. „Pored mene je dama koju neizmerno volim i bez nje ovo veče ne bi imalo nikakvog smisla za mene. Tamara, hvala ti što si došla i donela mi najlepši poklon koji sam ikada u životu dobio.“ Zastao je ponovo jer je dobio još jedan aplauz.
Pogledala sam ga koliko je bio srećan. Zapravo toliko, da se njegova sreća prelivala u mene.
„Da, nastavim.“ Okrenuo se prema meni. „Ti si duša moga tela. A, telo bez duše je samo prazna ljuštura. Hvala ti što me voliš. Hvala ti što mi veruješ. Hvala ti što postojiš za mene. Hvala ti što si me ispunila ljubavlju i obojila moje dane srećom. Ali ja želim više od ovoga… Hoćeš li se udati za mene?“ Izgovorio je tako lako…
Posmatrala sam kako se sputio na koleno i otvorio kutijicu sa prstenom.
Tišina je vrištala oko mene. Tlo mi se izmaklo pod nogama i premestila sam se sa noge na nogu. Nisam se nadala, nisam očekivala…
Onda sam shvatila da dok sam ja njega htela da iznenadim, on je zapravo želeo mene da onesvesti od iznenađenja.
Da li sam spremna?
Isuse, pa ko bi to mogao znati…
Shvatila sam da sekunde prolaze i da su izgleda svi prestali da dišu jer sam ja ćutala.
„Hoćeš li me čuvati?“, tiho sam pitala i borila se za vazduh.
„Tamara, životom ću te čuvati i srcem voleti. Obećavam…“ Ozbiljno je rekao.
Udahnula sam i zadržala vazduh, sa prstenom ili bez njega ja sam mu se ionako predala večeras.
Čula sam Anastaziju kako tiho jeca i to me podsetilo da ljubav ne zna za sramotu.
„Da…“ I nasmejala sam se i malo zaplakala.
„Moja prelepa, buduća gospođo Berić, dobro došla u moje srce…“ Lagano je stavio prsten gde mu je mesto.
Odmah je ustao i zagrlio me. „Šŝš, neću da ti suze krenu, voli me onako kako samo ti to umeš“, šapnuo je i spojio usne sa mojima.
Muzika se prolomila, gosti su zapevali…
„Muzika!!! Ovamo!!! Biću kum uskoro!!!“ Andrej je podigao ruke i definitivno upao u stanje pozitivnog ludila. A, onda sam shvatila, sve što je on pričao imalo je smisla.
Nasmejala sam se i tek onda došla sebi da se rođendan pretvorio u veridbu i to planiranu izgleda… Nije bilo sumnje, Luka je tačno želeo da me veri ove večeri samo što nije znao hoću li se pojaviti. Tome su u prilog i svedočili pokloni i čestitke koja sam ja počela da dobijam.

Nakon kraćeg vremena, pošto sam došla sebi i Anastazija mi lagano maramicom pokupila suze da ne pokvari šminku, tačnije da ne otkrijem modricu na jagodičnoj kosti nekim nepromišljenim pokretom, Luka me privukao sebi i upoznao sa svojoj familijom i kolegama sa kojima je sarađivao. Ali među gostima je bio i moj gazda Milan sa svojom suprugom. Čestitali su mi od srca što mi je mnogo značilo.
Onda smo igrali, plesali i uživali u nekom svom mehuru koji je bio izolovan od stvarnog sveta koji nas čekao.
Kada su gosti počeli da odlaze, ja sam prišla stolu i umorno sela.
„Bože, sve se vrti…“ Andrej se hvatao za glavu.
„Biće ti bolje za dva dana.“ Eleonora ga tešila.
„Jebeš mi se, ali ja lebdim.“ Pogledao je oko sebe.
„Ne, lebdiš. Pijan si i sediš na stolici.“ Ivan se smejao i klatio dok ga je Anastazija pridržavala da ne spadne na pod.
„Jao, ljudi, što sam se dobro proveo!“ Petar se teturao pored Nine i nekako pogodio stolicu i seo.
„Mama mia, kao su se uneredili od vina.“ Nina ih je posmatrala i smejala se.
„Ooo, sutra će da bude veselo.“ Eleonora pravila grimase.
„A, da odemo i da me isperu?“ Andrej se nageo na nju i umiljavao se.
„U, srce moje, sutra ćemo da se lečimo. Bićeš ti meni dobro.“ Poljubila ga je u čelo.
„A, jok! Tri dana će nositi čalmu na glavi“ Ivan je mumlao i sve zasmejao.
„A, joj… na šta ličite?“ Luka je sedao za sto i posmatrao svoje drugare.
„Ćuti, sve je ovo dobro! Petak je, imamo fore do ponedeljka da se dovedemo u red.“ Petar je naslanjao čelo na dlan.
„Blago se vama, ja sam sutra prva smena.“ Nasmejala sam se.
„Niši, dušo. Na odmoru si.“ Luka me zagrlio.
„Jesam li?“ Izbečila sam se.
„Jesi, veruj mi.“ Nežno me poljubio.
„O, pa to je lepo…“ nasmejala sam se.

Sneg je i dalje padao kada smo lagano krenuli. Luka je skinuo svoj sako i prebacio preko mojih leđa. Cenila sam taj gest koliko i nemu izjavu ljubavi koju mi je uputio nežnim pogledom dok smo prilazili autu. Naslonila sam se na njega dok nas je vozač vozio. Gotovo da sam dremala na njegovom ramenu i osećala se tako bezbedno pored njega da sam i samu sebe začudila osećanjima koja su se prožimala. Pripadala sam mu… Postala sam njegova… O tome je svedočio i prsten na mojoj ruci.

„Mislio sam da nećeš doći. Mislio sam da sam nas doveo do kraja… Bože, koliko sam srećan sada“, nežno je rekao dok mi je skidao svoj sako sa leđa u predsoblju njegovog stana.
„Ja sam i srećna, i zbunjena, i uzbuđenja… Nisam se nadala.“ Pogledala sam u prsten.
„Dušo moja.“ Lagano me poljubio.
„Kako nam se ovo uopšte desilo ako si mislio da neću doći?“, pitala sam nakon njegovih nežnih usana.
„Hm… Kako se desilo…“ Osmehnuo se i poveo me u dnevni boravak. „Želiš da znaš, m?“ Mangupski me pogledao.
„Ooo, daa… želim“, otegla sam i nisam uspevala da skinem osmeh sa lica.
Seo je i smestio me do sebe nežno me zagrlivši. Uzdahnuo je… „Tamara, sretali smo se, moja sestra je često pričala o tebi, ali meni se kao za inat nije ukazala prilika da zastanem sa tobom i malo pričam. Sećam se kada nas je Nina upoznala… Bože te tvoje oči boje kestena i kosa boje čokolade su me očarale. Onda sam hteo više, hteo sam da te upoznam i počeo da dolazim na doručak u restoran gde si radila. Shvatio sam da si veoma krhko i nežno biće, baš onakva kakvu sam te i zamišljao. Pa, hteo sam više i počeli smo da se družimo i bio sam siguran- ti si ta. Ona prava za mene… Znao sam još tada da te želim za svoju suprugu…“ Poljubio me nežno u slepoočinicu.

„Bez obzira na…“ Nisam mogla završiti rečenicu ali znao je na šta sam mislila.
„Isuse, bez obzira na sve, ja sam tebe želeo. Nijednog trenutka se nisam premišljao, u to nemoj nikada da posumnjaš. Kao što sam rekao, životom ću te i braniti i čuvati…“ Pogledao me i nežno pomazio.
Spojila sam usne sa njegovim.
Konačno smo bili sami i želja je buknula između nas kao vatra. Nije bilo suzdržavanja, niti okolišanja. Luka je jednostavno podigao i poneo u svoju sobu.
Tela su nam se isprepletala u gustoj i teškoj želji koja nas je drobila. Mogla sam da mu osetim svaki i najmanji drhtaj tela. Svaki njegov uzdah dok sam ga ljubila, svaki njegov dodir nežnog dlana po mojoj usijanoj koži.
Ne znam kako ali sva spontana nežnost se gubila iz minuta u minut, postali smo divlji i neobuzdani.
Nikada nisam mislila da u meni leži divlja strast koju sam čak i svojim nesvesnim pokretima tela izlivala.
Luka je pratio moju potrebu i moj tempo tako savršeno da mi je vrhunac bio na dohvat ruke, toliko blizu da je u sedećem uranjanju u moje telo izazvao eksploziju širokih razmera. Imala sam utisak da sam svojim telom protresla temelj zgrade.
„Isuse, šta mi radiš…“ Luka je režao i dizao me visoko a zatim nas nežno prizemljio…
Glasno sam disala i nisam mogla da se smirim.
Ljubio me lagano svuda po licu. Preko očiju, niz obraz do usana… Umirivao me je i poljupcima i nežnim dodirima sve dok moje disanje nije postalo normalno.
„Volim te…“ Šapnula sam u tami sobe.
Zaronio je glavu u moje rame i duboko uzdahnuo.
Zagrlila sam ga i mazila ga po svilenkastoj kosi. Opuštao me osećaj te kose kako mi se provlačila između prstiju.
Luka je zadrhtao i ispustio prigušen jecaj…
„Luka?“ Pokušala sam da ga odvojim od sebe.
„Nemoj. Samo me pusti…“ Plakao je.
„Luka, zaboga… zašto?“ Jače sam ga zagrlila.
„Zato što te volim… Zato što si ti moja duša… Moj život jedini na svetu…“ Jecao je i kidao mi srce.
„Tvoja sam… Tu sam… I ti si meni sve. Ja nemam nikoga osim tebe…“ I meni su se oči punile suzama nisam znala kako da ga utešim.
„Život bez tebe nema smisla… Bol koji sam osetio kada sam shvatio da si me ostavila ne mogu uporediti ni sa čim… Stiglo me je Tamara… Samo me grli da me prođe sav bol i strepnja.“
Bez reči sam ga jako stegla i tešila koliko sam mogla u tom trenutku. Mogla sam da osetim kako se bol mešao sa olakšanjem. Mogla sam da osetim koliko sam tom čoveku značila.
Posle nekog vremena se okrenuo ne puštajući me. Namestio me na svoje grudi i jednom rukom prebacio prekrivač preko nas.
Bili smo u mraku i nije mi smetalo. Pored njega mi nije bio potreban uključen televizor. I da se desi košmar on će me spasiti muka, pomislila sam u sebi dok me mazio i uspavljivao.

12.

Novi dan je započeo u Lukinim snažnim rukama. Buđenje uz njegovo toplo telo, dok je napolju sneg i dalje padao, je bio neopisivo prijatan osećaj. Pokušala sam lagano da se izvučem.
„Budna?“ Promuklo me pitao.
„Jesam…“ Okrenula sam se da ga pogledam.
„Jao, čudo jedno čupavo i umazano. Šminka ti se načisto razmazala.“ Nasmejao se i poljubio me.
„Uh…“ Pokušala sam rukama da sakrijem lice ali mi nije dozvolio, ljubio me.
„Hajdemo pod tuš…“ Povukao me sa sobom i poneo u kupatilo.
Smeškala sam se i krila glavu koliko je to bilo moguće.
Spustio me u tuš kabinu i podešavao toplinu vode.
-*Slobodno, sve je vodootporno, ne brini se… pa bar dok se ne istuširaš*- Proletele su mi šminkerkine reči kroz glavu i munjevitom brzinom vratile u stvarnost. Luka je već namestio vodu… Strah me obuhvatio. Počela sam da gledam da li mogu da pobegnem i da ga spasem prizora koji je bio skriven ispod šminke.
„Dušo, jesi dobro?“ Primetio je moj unezveren pogled.
„Nisam…“ Pogledala sam ga i zadržala dah.
„Šta nije uredu, Tamara?“ Stavio je dlanove na moja ramena.
„Nešto sam ti prećutala. Ustvari, nisam prećutala, samo sam mislila da sinoć nije bio momenat da ti kažem…“ Progutala sam knedlu.
„Dobro… slušam te…“, tiho je rekao ne skidajući pogled sa mojih očiju.
„Prvo da se umijem, važi?“ Skupljala sam hrabrost i natrljala šake sapunom.
Prineo mi je tuš. Umivala sam se i otezala koliko sam mogla trenutak istine. Posmatrala sam kako je voda, koja je padala pred moje noge, od tamne postala bistra i bila sam sigurna da sam sprala svu šminku. Osećala sam pod prstima kako me boli predeo jagodične kosti…
Udahnula sam i uspravila se.
„Tamara…“ Luka je ispustio tuš. „Bože…“ Uhvatio se obema rukama za glavu. „Otac? Brat? Ko?“ Gotovo je ostao bez vazduha.
„Bivši otac.“ Naglasila sam svaku reč.
„Kad?“ Grudi su mu se brzo nadimale.
„Sinoć… Pre nego što sam trebala da krenem na tvoj rođendan…“ Počela sam da mu pričam i objašnjavam kako je Radenko upao u stan, kako me udario, ali i kako sam se odbranila.
„I, ti si došla… I smeškala si se kao da je sve u najboljem redu… Šta sad da uradim, dušo moja, i ne odem da ga prebijem na mrtvo ime…“ Ruke su mu se tresle a oči ispunile suzama.
„Luka, ti nisi nasilnik… Donela sam odluku. Tužiću ga…“ Odlučno sam rekla.
„Nisam nasilnik, ali ko mi tebe pipne… Tamara, da ti nije otac, odavno bih ga sa zemljom sravnio.“ Nije više mogao da izdrži, videla sam kako puca. „Misliš li da bih mogao ostati smiren da Radenko nije tvoj otac. Ne, dušo… ne bih. Obe ruke bih mu isčupao i obe noge polomio… One noći kada si završila u bolnici, da nije bilo Andreja da me urazumi… Bog zna šta bih Radenku uradio…“ Ućutao je i pogledao me.
„Razumem te…“ Oborila sam pogled.
„Ne, ne možeš da razumeš.“ Odmahnuo je glavom i pogledao u stranu. „Ne znaš Tamara kako je gledati modrice po tvom telu i znati da te neko bije a pritom biti nemoćan da tom nekom da uzvratiš. Da staneš ispred njega i kažeš – Biješ ženu, hajde sa mnom jedan na jedan. Hajde kreni na mene tim kaišem, pesnicama, nogama… Kreni na mene da vidimo koliko si jak, pizdo jedna.“ Skliznuo je niz zid i seo na pod. Prišla sam mu i sela do njega. Zagrlila sam ga i shvatala da zaista ne znam kako se oseća, ali sam mogla da naslutim koliko je to bilo mučno, teško i otrovno kao olovo.
„Tvoj brat u zatvoru… drugo se nije moglo ni očekivati. Nije ni prvi ni poslednji koji je radio za tvog strica Ratka i prodavao jedan te isti stan po pet puta.“ Odmakao me od sebe da se pogledamo.

„Ti si znao za to, zar ne?“ Ja nisam imala pojma…
„Jesam i rekao sam Sretenu – budalo završićeš u zatvoru, nemoj to raditi-, nije uopšte hteo da me sluša.“ Odmahnuo je glavom. „Tvoj stric nađe idiota da prodaje stanove koje on zida, i da stavlja potpise, pašćeš Sretene i ni Bog otac ti neće pomoći- rekao sam mu. A on je meni doslovno rekao- teraj se u tri lepe sa sve onom mojom glupom sestrom i reci joj da mi se javi da joj vratim njene jebene pare.“ Udahnuo je i oborio pogled. „Žalio sam ga jer ne zna kakvu je sestru imao. I, prokleo sam ga jer te nije branio…“
„Sigurna sam da je Sreten znao šta radi i neka sad snosi posledice. Niko se preko noći nije obogatio na pošten način osim ako nije dobio na lotou. Žao mi ga je, ali neka ga ovo nauči pameti, možda od njega jednog dana postane bolji čovek.“ Bilo mi je teško ali sam uvek bila za pravdu, ako je kriv neka odgovara.
„Uostalom on ima dvadesetosam godina, nije maloletan“, dodala sam.
„To je tačno… Ali, svakako ću videti zašto je u zatvoru, koliko je kriv i obezbediću mu advokata.“ Luka je lagano ustao i pružio mi ruke.
„Ne moraš to da radiš. Možda ga treba pustiti sam da se izbori…“, rekla sam dok sam ustajala.
„Tačno, ne moram, ali neću da dozvolim da odgovara za nešto za šta nije kriv.“ Uzimao je kupku i sipao na svoj dlan.
„Kako to misliš?“ Pogledala sam ga i bila zbunjena.
„Ratko Rosić na potencijalnu budalu svali sve što može, izvuče se kao nevinašce i nastavi dalje. Neka Sreten odgovara za svoje greške, ali neka i Ratko ovaj put plati svoje.“ Položio je dlanove na moja ramena.
„Radi kako misliš da treba. Samo imaj u vidu da su se oni mene javno odrekli i ne očekuj previše.“ Progutala sam istinu od kamena.
„Ne očekujem ništa. Samo želim da zna da ima sestru vredniju od svega i da se ona njega nije odrekla, i da zna da ima zeta na koga se može osloniti ako to poželi, i ako odluči da bude bolji čovek.“ Uzdahnuo je gledajući u moje rame.
„Nije strašno“, tiho sam rekla posmatrajući podliv i znala da se tema u sekundi okrenula.
„Kao za koga, Tamara… Za mene je ovo noćna mora. Košmar na javi…“ Napravio mi je adekvatno poređenje kako bih razumela.
„Proći će…“ Emocije su me savladale i zaplakala sam.
„Šššš… nemoj, ubićeš me tim suzama…“ Privio me na svoje grudi.
Kupanje je predugo trajalo. Mislim da sva voda ovog sveta nije mogla tek tako da spere naše patnje. Oboje smo znali da je potrebno vreme da naše rane zacele.
Dok sam ja sušila kosu, Luka je otišao da nam kupi doručak ili bolje rečeno ručak, skoro je bilo dva popodne.

Sto je bio postavljen i kafe su čekale kada sam ušla u trpezariju. Sela sam i pogledala u crvenu ružu koja je bila ispred mene, a zatim u Luku.
„Volim te…“ Nežno se osmehnuo.
„Hvala“, uzela sam ružu i pomirisala je. „Volim i ja tebe.“ Osmehnula sam se od srca.
„Znam da me voliš, osećam to.“ Uzeo je kafu i otpio gutljaj ne skidajući pogled sa mene.
„Bože, i dalje pada sneg…“ Pogledala sam kroz prozor.
„Dušo, posle idemo na Kopaonik“, rekao je kao iz topa.
„Molim?“ Skoro sam zinula.
„Zaslužili smo malo odmora. Želim da se opustimo… Potrebno nam je malo da budemo van svih briga.“ Objasnio je veoma romantično.
„Kako god želiš…“ Uzela sam svoju kafu.
„Ivan i Anastazija će se pobrinuti za stan u kome si živela. Ključeve ćemo im ostaviti ovde.“
„Dobro. Ostaviću im i Ivonin broj, da je pozovu.“ Privilegija je bila imati prijatelje koji su mogli da se pobrinu za sve što ti treba…

Veče je bilo kada se Luka parkirao ispred vikendice skoro skrivene među visokim jelkama. Izašla sam na hladan vazduh i posmatrala snežno belilo koje me raznežilo svojom čistotom.
„Hajdemo unutra, hladno je napolju.“ Prišao mi je noseći naše torbe.
„Unutra neko ima.“ Pogledala sam u upaljena svetla.
„Gospodin koji izdaje vikendicu nas očekuje.“ Pogurao me ispred sebe.
Zaista nas je dočekao gospodin srednjih godina. Luka me predstavio kao svoju verenicu i osećala sam se veoma razneženo od osećanja da mu pripadam. Gospodin je čestitao Luki i malo u pričali jer su se poznavali, a ja sam za to vreme pogledala u opušten ambijent kakav sam samo mogla u časopisima da vidim. Ugaona garnitura sa puno mekanih jastuka, ozidani kamin od bele cigle u kom je gorela vatra, mala kuhinja i sto sa četiri stolice… Lamperija u boji lipe je oblagala zidove… Divila sam se skladu koji je vladao, pored drveta prirodne boje, dominirala je bran boja sa bojom peska…
„Sviđa ti se?“ Luka me obgrlio rukama oko struka i poljubio u vrat.
„Tako je opuštajuće…“ Pogledala sam u kamin i slušala vatricu kako pucketa.
„Mhm… Moja omiljena. Dok smo bili momci, Petar i ja smo dolazili u ovu vikendicu, a Andrej i Ivan su bili u vikendici do ove. Prvo se Ivan oženio, pa Andrej, onda Petar… I konačno ja.“ Nasmejao se.
„Ti si veren, koliko znam.“ Okrenula sam se da ga pogledam.
„Isto je to. Veren ili oženjen, bitno mi je da sam sa tobom.“ Poljubio me. „Trebalo bi da odem do prodavnice.“
„A, da zajedno prošetamo?“ Umiljato sam pitala.
„Dušo, najbliža prodavnica je kilometar udaljena sigurno.“
„Odlično. Hajde da prošetamo po snegu, molim te.“ Osmehnula sam se najbolje što sam mogla.
„Sad mi je jasno, zašto moji drugari na sve pristaju i rade ono što nikada nisu mislili da će raditi…“ Zagledao se u mene.
„Šta pokušavaš da mi kažeš?“ Izdigla sam obrve.
„Tačno je da voljenoj ženi ne možeš reći –ne- kada te nešto zamoli. Idemo u šetnju do prodavnice, pa makar nas sneg i zavejao. Oblači se.“ Nasmejao se i krenuo prema torbi da nam izvadi ski odela.

Napolju je zaista vejao sneg. Krupne pahulje su povremeno bile u vrtlogu od naleta vetra. Luka je bio neverovatno raspoložen. Smejao se kako sam nespretno gazila po snegu dok sam ga držala za ruku.
„Samo da ti kažem da sam prvi put na planini.“ Nasmejala sam se i ja svom trapavom hodanju.
„Dušo, sjajna si. Samo se drži mene i nekako ćemo stići do prodavnice, a kako ćemo se vratiti to stvarno ne znam.“ Smejao se kao lud.

Uspeli smo i da se vratimo.

Planinski vazduh me toliko opio da sam dremala na pufnastoj prostirci ispred kamina i pila čaj da se ugrejem. Luka je seo pored mene i spustio poslužavnik sa svežim pecivom. Nisam bila sigurna imam li uopšte snage da žvaćem.
„Ko se to meni uspavao?“, nežno je pitao.
„Ne mogu ti opisati koliko mi se spava.“ Čak sam i zevnula.
„Vidim koliko ti se spava.“ Osmehnuo se i ponudio me pecivom.
Nakon lagane večere, otišli smo na sprat u sobu. Izašla sam iz kupatila spremna da se sručim u krevet kada me Luka zaustavio.
„Samo trenutak.“ U ruci je držao melem.
„Maži dok se nisam onesvestila.“ Mrmljala sam.
Lagano je namazao prvo predeo na ramenu, zatim i predeo jagodične kosti. Mrštio se i to me doticalo.
„Ne boli me“, prošaputala sam.

„Puder je čudo. Skoro da sam i zaboravio na ovo.“ Ignorisao je ono što sam rekla.
„Možda nije trebalo da ga skidam?“ Našalila sam se.
„Ha-ha… Neuspela šala.“ Poljubio me u vrh nosa. „Polazi u krevet.“ Pomerio je prekrivač, sačekao da legnem i pokrio me. „Eto me za par minuta.“
Udobno sam se namestila i posmatrala film koje je počinjao. Luka se vratio sveže istuširan i legao do mene.
„E, ovo je simpatičan film.“ Privukao me sebi na rame
„Mhm…“ Nisam bila u stanju ni da govorim. Lekić, šetnja i Lukino telo su me oduzimali od stvarnosti.
„Spavaj ti, ja ću da gledam film.“ Osmehnuo se i počeo da me mazi…
Želela sam da ostanem još malo budna ali to nije bilo moguće…

***

Poljupci meki poput pera su putovali po mom licu. Lagano sam otvorila oči…
„Dobro jutro“, prošaputala sam.
„I tebi uspavana lepotice“, mrmljao je između poljubaca.
Prebacio se telom preko mene i milovao me usnama po jagodičnoj kosti koja je malo bolela. Obavila sam ruke oko njega i šakama klizila niz njegova leđa opipavajući svaki mišić koji se grčio pod mojim dodirom. Usne su nam se spojile i raspalile želju koja je tinjala. Poljubac po poljubac, dodiri po dodir i bili smo goli. Svojim dodirima od strasti me doveo do ludila ne dajući sebe. Gotovo sam postala razdundana od potrebe da ga imam… Da ga posedujem…
Obrnula sam se u našla na njemu. Držala sam mu ruke kao zarobljeniku iznad glave dok sam ga ljubila i meškoljila se na njegovoj muškosti.
„Tamara…“ Duboko je uzdahnuo u slatkim mukama čekanja.
„Samo malo…“ Mučila sam ga svojim telom.
„Neću moći još dugo da ti dopuštam da misliš da si jača…“ Procedio je kroz zube.
Promešala sam kukovima i spustila se nimalo nežno…
Bio je u meni ceo…
„Isuse…“, zarežao je i izvio napeto telo.
Mogla sam jasno da vidim svaki mišić i to me raspametilo.
Istrgao je ruke iz mojih i uhvatio me za bokove zarivajući prste duboko. Taj gest sirove snage me oterao van granica normalnog. Uhvatila sam ritam, podizala se, spuštala, podizala…
Osećala sam ga u sebi ne samo na fizičkom nivou već i na onom duševnom. Prelivao se u mene, postajao je deo mene… Učinio je da se osećam kao zrela žena koja nema predrasude.
„Moja si!“ U trenu se uspravio i seo.
„Oh…“ Zabacila sam glavu jer je bio u nedokučivim dubinama moga tela.
Obmotala sam ga nogama dok me čvrsto držao u svojim krilima i diktirao tempo. U glavi mi se zavrtelo i jako sam ga zagrlila. Naslonila sam čelo na njegovo dok je prodirao i prodirao u mene tako jako da sam bila na ivici ponora. Promešao je kukovima i od prokletog ponora me vinuo pravo u raj.
Znao je šta mi treba, kako mi treba i koliko mi treba.
Odigao me pa spustio i ponovo zavrteo kukovima, i to je prelilo sve…
Čula sam sopstvene glasne uzdahe strasti kako su se odbijali o zidove sobe. Bila sam van sebe od orgazma koji me mleo.
„Tako je, dušo… To mi daj…“ Jako me stegao i pridružio se mom vrhuncu.
Ne znam koliko je trajalo… do iznemoglosti pretpostavljam jer smo se urušili nazad u krevet.
Ležala sam na njemu. Mogla sam da osetim kako mu srce bije o grudni koš i dodiruje moje.

A, onda, te preko potrebne, nežne ruke su počele lagano da klize preko mojih leđa i da me umiruju. Opuštala sam se i lagano dolazila sebi. Lagano me okrenuo na stranu i dugo ljubio… Mazio…
„Želim te još…“, izgovorih u ludom bunilu od želje koja se ponovo rađala.
„I, ja tebe…“ Telom je preklapao moje.
Ovaj put je on na sebi svojstven, nežan i osećajan, spor i lagan, intiman način vodio ljubav sa mnom, dugo… dugo… Toliko dugo da sam mislila da ću dušu ispustiti u među prostoru između ljubavi i orgazma… Ne, on nije želeo nijedan brz pokret, ništa što bi okončalo našu slatku agoniju u kojoj nas je držao dok nije došlo neizbežno.
Vrisak zadovoljstva mi se nekontrolisano oteo. Nisam ni sanjala da je moglo biti ovako duboko i jako vođenje ljubavi sa njim na tako spor misionarski način.
„Tamara… Isuse!!!“ Ni on nije bio tih. Uopšte nije bio tih…
Ja sam ostala bez snage… On je svom težinom klonuo na mene…

Sveže kuvana kafa je opojno mirisala kada sam sišla u prizemlje.
Luka je dodao drvo u kamin, zatim se okrenuo i pogledao me sa osmehom srećnog muškarca.
„Dođi da se mazimo.“ Nameštao je jastuke na prostirku.
„Ali da se mazimo.“ Podigla sam prst kao upozorenje.
„Skuvao sam nam kafe.“ Namignuo mi je i seo. Potapšao je rukom mesto.
Sela sam do njega i nasmejala se. „Čoveče, ti si neumoran.“
„Ne, dušo. Ja sam izdržljiv.“ Pružio mi je šoljicu.
„Neću komentarisati tvoju izdržljivost.“ Osmehnula sam se pošto me zagrlio i poljubio.
„Čuo sam se sa momcima. Andrej je otišao da vidi gde ti je brat i da vidi šta se može učiniti.“
„Molim te, možemo li da ne pričamo o njemu.“ Uzdahnula sam od pomisli na sve Rosiće.
„Nisam imao nameru da pričam o njemu. Menjamo temu.“ Pomazio me po kosi samo onako kako on to ume.
„Dobro, šta je tema?“ Pogledala sam ga i čekala.
„Naša kuća…“ Izdigao je jednu obrvu dok mu je osmeh krasio lice.
„Čija kuća?“ Zatreptala sam.
„Naša, u koju se vraćamo posle ovog odmora.“
„Mhm… Kuća?“ Pokušavala sam da shvatim.
„Slušaj sad priču o nama i kućama…“ Počeo je da mi objašnjava kako su njih četvorica svojevremeno napravili dogovor u vezi kuća i žena. Kako se koji ženio tako je zidao kuću i useljavao se u nju sa svojom budućom suprugom…
Zamislila sam se i setila kako je jedne večeri rekao da zida kuću… Namrštila sam se.
„Šta je bilo?“ Šaljivo je pitao.
„Ništa… Koliko shvatam ti si baš čovek od dugoročnih planova.“ Skupila sam usne.
„Uporan čovek koji svoje planove ispunjava.“ Nasmejao se.
„Dobro. Placevi, kuće, žene… Treba li još nešto da znam?“ Njegov osmeh je prelazio na mene.
„Pa… nadam se da će ti se kuća dopasti jer sam odabrao sve ono što me podseća na tebe.“ Zamišljeno je pogledao u svoju šolju kafe.
„Hoće sigurno ako budeš sa mnom. Sve ostalo je tako ne bitno.“ Naslonila sam mu glavu na rame.
„O, moja Tamara i njena skromnost.“ Poljubio me u kosu.

Dani su bili ispunjeni snegom i ljubavlju. Pričali smo o svemu. Ne znam kako je uspeo, ali vratili smo se na moju školu, ostatak ispita i posao u njegovoj firmi. Ma koliko mi bilo neprijatno da se vratim tamo, Luka je uspeo da razbije svaku barijeru i dogovor je pao. Vraćam se da preuzmem Miletovo mesto.
Nije promakla ni tema mog bivšeg oca, nisam promenila mišljenje i bila sam rešena da ga tužim. Jasno sam Luki stavila do znanja da želim da mi advokat obezbedi zabranu prilaska i da više završim sa njim. U

nekom trenutku sam Luki ispričala sve batine koje sam u životu dobila od oca. Stvarno je tragedija bila u tome da sam više batina dobila od slatkiša.
Jasno sam stavila do znanja da samo želim miran i normalan život.
Imala sam Lukinu i podršku i razumevanje u svim temama kojih smo se dotakli.
Ako je postojao mir, onda je on postojao samo pored Luke…

***

Nakon sjanog odmora na Kopaoniku došlo je vreme da se vratimo u Beograd. Sedmi dan je prolazio a Luka i ja smo uvek imali temu za razgovor. Shvatila sam da nam nikada neće biti dosadno i da ću uvek bez straha moći da iskažem svoje misli i osećanja. Čak i dok smo putovali, pričali smo, pričali i pričali.
Po dolasku u Beograd nismo krenuli prema stanu, znala sam da je došao momenat da novi život započnemo u novoj kući.

Kako se parkirao ispred ogromne kuće, oči mi umalo nisu ispale iz glave.
Svi su bili tu, ispod natpisa –˝Dobro došli i tačka!˝-
Nasmejala sam se tim rečima koje su bile iznad glava naših prijatelja.
„Hej, došla moja snaha!!!“ Nina je prva potrčala da se zagrlimo.
„Srce!!!“ Zagrlile smo se kao da mi je sestra.
„Brate moj!“ Petar je zagrlio Luku.
Nakon mnogo zagrljaja i poljubaca, Andrej se oglasio. „Hoćemo li mi da uđemo u vašu kuću ili da dobijemo po upalu pluća?“ Pogledao je u Luku.
„Ti ako dobiješ upalu pluća, mi ostali ćemo biti dva metra ispod zemlje.“ Luka ga je zagrlio.
„Tamara, izvoli.“ Andrej mi je pružio ključ.
Uzela sam i ostala u čudu.
„Dušo, hajde, otključaj vrata naše kuće.“ Luka mi je prišao i poveo me.
Nesigurnim pokretom sam uradila kako je rekao i našli smo se u ogromnom predsoblju. Stala sam i čekala. Sve mi je bilo novo, nepoznato, još nisam imala osećaj da pripadam toj velikoj građevini.
„Idemo u obilazak!“ Anastazija me povela.
„Hajdemo da vidiš kako ti je lepa kuća“, Eleonora je dodala.
„Ovo je tvoje mesto i ti ovde pripadaš.“ Nina je rekla nešto što mi je zagrejalo srce.
Znala sam da su znale šta mi se desilo one noći pred odlazak na Lukin rođendan. Osećala sam koliko su se trudile da prihvatim svoj novi dom i njih kao svoje prijatelje i novu porodicu koju sam dobila.
Pošto smo obišle šest spavaćih soba na spratu, u prizemlju smo obišle dve radne sobe, moju i Lukinu. Onda mušku sobu sa bilijar stolom, ostavu i ostalo, konačno smo se našle u ogromnom dnevnom boravku.
Primetile su da sam bila pomalo van sebe ali nisu odustajale i našle smo se u trpezariji u kojoj je bio ogroman postavljen sto sa osam stolica…
Muški su se nasmešili i čekali da svaka od nas zauzme svoje mesto pored svog muškarca. U nekom momentu sam shvatila da imamo kuće-domaćicu koja nas je služila.
Bila sam i dalje u nekoj neverici da je ovo moglo meni da se desi i događa…
Onda je razgovor učino svoje i opustila sam se. Osećala sam pripadnost Luki i svima ostalima. Uzgred, bili smo komšije, prijatelji, kumovi i porodica… Oni su bili sve što sam želela da imam…

Kada su svi otišli i kada smo nas dvoje ostali sami, nisam mogla da nešto ne pitam Luku.
„Da li nam je neophodna kuće-domaćica?“

„Mislim da jeste…“, obazrivo je rekao.
„Mogu ja da stignem sve.“ Pomislila sam da me možda nije smatrao dovoljno sposobnom.
„Znam da možeš, ali ne želim. Uostalom Olga školuje dva sina i potreban joj je posao.“
„Mhm…“ Klimnula sam glavom i ostala zamišljena.
„Dušo, ne želim da gubiš vreme na kućne poslove ako već mogu da te oslobodim toga. Posveti se učenju a vreme gubi na mene.“ Nasmejao se da razvedri situaciju.
„Dobro…“, otegla sam.
„Slušaj… Znam koliko si radila, kolko si se mučila i kako si živela. Ovde nećeš biti ničiji rob već moja princeza. Olga će biti u kući pre podne dok smo mi na poslu, vikendom neće dolaziti i ostaje i nama prostora da nešto uradimo.“ Bio je ozbiljan.
„To je već prihvatljivo. Znaš, umem i ja da spremam hranu…“ Skupila sam usne.
„Znam da umeš, samo ne želim da ti neprijatne slike iskaču dok to radiš.“
„Nemoj sad da preteruješ i zloupotrebljavaš sve što sam ti ispričala na zimovanju.“ Shvatila sam koliko je bio spreman od svega da me čuva.
„Oprosti, ali ne zloupotrebljavam. Samo sam te pažljivo slušao i neću da dozvolim ni jednoj jedinoj sitnici da ti opterećuje život ako ne mora.“ Poljupcem me sprečio da išta kažem. „Uostalom, svi smo ozidali ogromne kuće i odlučili život da delimo sa ženama koje rade pa bar vam možemo olakšati poslove jednom kuće-domaćicom.“ Pričao u ime svojih drugova.
„Dobro, dobro, predajem se.“ Osmehnula sam se shvativši da i moje drugarice imaju pomoć u kući, tačnije nisam se osećala nesposobnom.
„Izvini, molim te. Zamisli da dođemo sa posla i poželim da odemo u šetnju ili bilo gde, a ti mi kažeš – ne mogu, moram da prebrišem pašinu, ispeglam veš ili šta već. Ne želim to.“ Poveo me na sprat jer se bližilo vreme spavanju.
Odmahnula sam glavom i prepustila se novom životu.

***

Psihijatar je bio i više nego zadovoljan mojim promenama u životu. Primetio je da mnogo bolje izgledam i da trauma lagano ostaje iza mene.
Podržao je moju odluku da nasilnika treba tužiti, bez obzira da li je to otac, majka, brat, sestra, muž… Nasilje je krivično delo i nasilnika nipošto ne treba pustiti da se olako izvuče. Jer svakim našim dopuštanjem da prođe nekažnjeno nasilnik se osili i daje sebi za pravo da nastavi sa nasiljem.
Takođe nisam odustala ni od grupne terapije, lagano sam dobijala status iskusnog učesnika koji je pomagao novim članovima da progovore. U tome je bilo nešto što mi je davalo i jačinu i način da sama shvatim i prihvatim da sam BILA žrtva… Da, bila sam… BILA. Nisam više ničija žrtva i to je davalo pravo na normalan život.

Škola i posao su tekli po planu.
Sve se nekako dovelo u red i moj život je postao stabilan.
Osim ponekog košmara, koji bi Luka odmah prekinuo drugih problema nisam imala. Čak šta više, vremenom, ti košmari nisu imali na mene toliko jak uticaj, pre bi se moglo reći – to je bio samo ružan san, jer više nije bilo fantomskih bolova kada bi me Luka probudio.

Moj bivši otac, Radenko Rosić je završio u zatvoru uz obavezno lečenje… Ujedno je advokat i izvojevao zabranu prilaska.
Nisam bila ponosna na sve što se dešavalo, ali tako je bilo ispravno.

Uostalom sve vreme suđenja je ponavljao kako mu ja nisam kćerka i da me se javno odrekao. To nije ublažilo kaznu i propisane mere, kao i uslovnu koja ga je čekala nakon zatvorske kazne.

***

Bližila se nova godina. Nakon posla sam sa drugaricama otišla u kupovinu da se pripremo za naše prvo zajedničko putovanje. Ta zajednička putovanja su osmislili naši muškarci, a mi smo to cenile. Oni su bili kao braća dok smo nas četiri bile kao sestre. Imali su zamisao da doček nove godine proslavimo u Parizu. Rezervisali su četiri hotelske sobe da budu jedna do druge.
Oni su imali planove sa nama ali i planove bez nas na tom putovanju. Bogami i mi smo imale planove bez njih. Sve smo se složile da Nina treba da nas provede kroz muzeje i da nam približi umetnost dok muški budu imali drugi vid zabave.
Samo što sam ušla u kuću i javila se da sam stigla.
„Dušo, imamo gosta. Pridruži nam se.“ Luka je sedeo sa mojim bratom Sretenom… ili bivšim bratom.
„Dobar dan.“ Zvanično sam se oglasila i sela pored Luke.
„Tamara, došao sam da vam se zahvalim na svemu. Nemam nameru da vas uznemiravam.“ Sreten se meni obratio.
„Da, svakako se Luki zahvali. Pušten si da se braniš sa slobode.“ Znala sam šta je Luka učinio za njega.
„Naučio sam lekciju, Tamara. Shvatio sam i koliko sam pogrešio, ali isto tako znam da vreme ne mogu vratiti unazad…“ Sreten je postao neko zreliji i to me je zbunilo.
„Tačno, Sretene. Zato te molim da ispraviš svoje greške. Život je pred tobom i potrudi se da budeš dobar i pošten čovek.“ Namrštila sam se jer mi je bilo neprijatno od sećanja koliko je on bio bezosećajan prema meni.
„Hoću, obećavam. Želim da ti kažem koliko mi je žao što sam zatvarao oči pred istinom i koliko se kajem što te nisam zaštitio. I, da znaš… nikada neću sebi oprostiti što sam te i ja maltretirao na neki način.“ Oči su mu zasuzile i ustao je.
„Sretene, zašto ne ostaneš na večeri?“ Luka se umešao.
„Ne mogu, hvala.“ Spremao se da krene
„Slušaj, što je bilo, bilo je. Što sam preživela, preživela sam. Iako si me se i ti odrekao preko novina, krv nije voda. Pusti da vreme uradi svoje i dokaži mi da nisi kao naš otac. Molim te, budi dobar čovek.“ Ustala sam i prišla mu.
„Ne mogu da ti obećam da ćeš biti ponosna na mene. Ali mogu da ti obećam da ću biti bolji čovek, ako ni zbog koga drugog, onda zbog tebe i Luke.“ Pogledao je u Luku
„Sretene, daj joj vremena i budi siguran da ćete u nekom trenutku pozvati.“ Luka mu je prišao i zagrlili su se što je mene zaprepastilo.
„Hvala ti što si mi omogućio da je vidim“, rekao je, a onda se okrenuo prema meni. „Tamara, hvala ti što si mi bila starija sestra iako to po godinama nisi. I, izvini što ja nisam bio stariji brat…“ Progutao je knedlu dok je oblačio kaput. „Ako poželiš da se vidimo, pozovi me. A i ako ne poželiš, razumeću i neću se ljutiti.“
Ostala sam da stojim i posmatram kako ga Luka prati. Čim je izašao, vrele suze su mi se sručile niz obraze a ja sam se sručila na trosed.
Luka se vratio i seo pored mene. Zagrlio me i poljubio u teme.
„Otkuda on ovde.“ Obrisala sam suze i pogledala u Luku.
„Želeo je da te vidi…“ Pomazio me po kosi.
„Teško mi je…“ Progutala sam gorčinu koja mi se pela uz grlo.
Luka me istog trenutka zagrlio. „Ovako, nije uopšte kriv koliko smo mislili da jeste po pitanju posla. Na slepo je prodavao stanove i nije ni bio svestan da je jedan te isti stan prodao po pet puta, jer mu je stric

jednostavno gurao papire da potpisuje. Stoji da neznanje nije opravdanje na sudu, ali uz kauciju je pušten da se brani sa slobode i dobiće uslovnu kaznu. Dalje, dobio je posao kod Ivana u firmi i radiće kao vozač. Ja sam mu u neku ruku kupio stan…“
„Šta si uradio?“ Izvukla sam se iz zagljaja i izbečila.
„Polako. Plakao je kao malo dete, pokajao se zbog svega. Pati što se nije poneo kao brat. Dugo smo pričali i video sam da želi da bude kao i ti. Vredan, dobar i pošten. Nije uredu da potcenim jedan mlad život i osobu koja ima želju da bude dobar čovek. Tamara, on se ugledao na oca koji i nije bio adekvatan primer. Prihvati činjenicu da vas je ista majka rodila i da i on ima dobrote u sebi. On živi sa teretom što svoju sestru nije branio. Ne, ti… Ti si mu bila sve i nije znao šta je imao dok te nije izgubio.“
„Luka, cenim Ivanov gest i to što je dobio posao. Ali da mu kupiš stan… Za mene je to neprihvatljivo.“
„Taj stan nije njegov. Taj stan sam kupio i to je zavedeno kao moj poklon tebi. Papire ćeš dobiti da potpišeš. Pruži mu šansu, jer sam siguran da će od njega postati čovek.“
„Šta će mi stan?“ Šok za šokom me stizao.
„Želim da imaš svoj stan. Sestri sam ostavio svoj stan. Tebi sam kupio trosoban stan. Smatram da svako žensko treba da ima svoj krov nad glavom i da je to ispravno. Šta god da nam život donese, ne dao Bog, želim da imaš svoj lični krov nad glavom.“
„Ali…“ Pokušavala sam da kažem kako je pogrešno.
„Tamara. Ako smatram da moja sestra treba da ima materijalnu sigurnost, isto želim i za tebe. Kraj svake rasprave. Stan smatraj mojim svadbenim poklonom.“
I bio je to kraj raspre jer me je poljupcima sprečio da išta više kažem.
„Briga me kome si kupio stan, ja ostajem ovde sa tobom.“ Ipak sam uspela da progovorim.
„Ha! Ja i nemam nameru da te pustim odavde. Hajde, budi dobra, pomozi bratu još samo ovaj put“, dodao je.
„Hoću… Samo mi treba vremena.“
„Znam. Ti si moja mila duša.“ Zagrlio me jako.

Upoznajte Luku Berića

Lenjim korakom sam prilazio zgradi. Dan je bio topao, u vazduhu je bila nota zagušljivosti ili je moje raspoloženje doprinosilo tom teškom osećaju sparine. Ali, na tren su mi pluća slobodno disala jer je iz zgrade izlazila čokoladna devojka.
Zastao sam i posmatrao kako žurno silazi niz par stepenika dok je kosa lepršala oko nje. Ovog puta nisam mogao da joj vidim braon oči jer je pognula glavu.
„Zdravo…“, tiho sam rekao dok je prolazila pored mene.
„Zdravo…“ Njen odgovor je bio jedva čujan.
Okrenuo sam se, jer me nije ni pogledala. Stajao sam i gledao kako odlazi…
Razmišljao sam o tome da je jednom uhvatim za ruku i zaustavim. Ovo je bio već dvanaesti put da joj se javim, i da mi ona odgovori onako u prolazu, čisto reda radi. Tamara me jednostavno nije primećivala za razliku od većine devojaka koje su me primećivale sa pet kilometara.
Ušao sam u prazan stan i ponovo osetio teskobu. Uzeo sam mobilni i samo ga posmatrao jedno vreme…
Ivan je oženjen, Andrej isto… Petar je veren sa mojom sestrom… Koga sad da pozovem?
Nikog!
Bacio sam mobilni i prepustio se usamljenosti u svojoj jazbini.

***

Nakon nekog vremena, sreća mi se osmehnula kada sam se najmanje nadao. Nina se parkirala ispred zgrade i molio sam Boga da nekog ne zakači. I, baš tad sam konačno upoznao Tamaru. Da budem precizniji, zvanično smo se upoznali. Nina je često imala običaj da pomene kako je srela devojku boje čokolade.
Osetio sam da mi pluća ponovo slobodno dišu. Nisam mogao da shvatim šta se dešava kada nju pogledam, pa sam odlučio da se raspitam kada radi u restoranu preko puta naše biznis zgrade, jer par puta nakon posla odlazio i nisam je video.

***

Uvek je prva smena- dobio sam informaciju i odmah otišao na doručak tog jutra.
Ponovo su mi pluća bila slobodna i disala su.
Da li su moja pluća bila u mengelama ili moja prazna duša, koja naprosto oživi kada je vidim… Nisam mogao da razlučim…
Ali sam jedno prilično dobro shvatao, kada sam u njenoj blizini, opušten sam i slobodno dišem. Nisam mogao zanemariti to osećanje i rešio sam da se zbližim sa njom kako bih bolje upoznao sebe i sve ovo što mi se dešava u njenoj blizini.

***
Dani su prolazili, a ja sam svako jutro odlazio na doručak kod Tamare. I svaki put sam slobodno disao.
Jedno veče sam je sreo ispred zgrade. Pomislio sam kako se vraćala iz provoda, a ona je objasnila da se vraća sa drugog posla. Ostao sam pomalo zatečen saznanjem da radi na dva mesta. Pre podne u restoranu i pola večerenje smene u kafiću. Iskoristio sam priliku i ubedio je da zajedno te noći popijemo kafu. Na jedvite jade je pristala…
Moj stan je dobio novu dimenzju jer je Tamara bila u njemu. Ja sam ponovo slobodno disao jer je bila u mojoj blizini. Ali, nisam bio siguran da li je ona bezbolno disala jer se nesvesno u par navrata hvatala za rebra, koja je udarila u magacinu o gajbu, kako mi je objasnila.

Te noći sam otkrio mnogo o njoj. Bila je vredna, tiha, skromna, želela je bez ičije pomoći da nastavi školovanje i nažalost saznao sam da joj je mama umrla…
Nije bilo šanse da zanemarim osećaj koji me savladao, samo sam mogao da obuzdam sebe i da je ne zagrlim. Bio sam siguran da bih je tim gestom uplašio. Dok su mi misli bludele, ona je nešto htela da me zamoli. Ponadao sam se da joj trebam u nekom obliku, ali njena molba me udarila pesnicom u stomak. Zamolila me je da joj više ne ostavljam bakšiš…
Odmah sam dao sve od sebe da je privučem sebi. Nudio sam posao, stipendiju…
Nije vredelo. Tamara je bila toliko ponosna da sam pomislio da sam je uvredio, a to mi nikako nije trebalo.
Kada je napustila moj stan, mengele su mi ponovo stegle pluća i nisam disao onako kako bih želeo.
Bila je to duga noć bez sna protkana devojkom boje čokolade.

***

Bližio sam se zgradi i dah mi je zastao kada sam video Tamaru na klupi kako sedi i plače. Noć je bilo oko nas i zahvalio sam Bogu što nema publike. Odmah sam joj prišao.
„Tamara?“ Čučnuo sam ispred nje i u grudima me zabolelo
„O,bože…“ Pogledala me plačnim očima.
„Šta se desilo?“ Nežno sam spustio dlan na njeno koleno, a ona se trgla kao da sam je opekao.
„Ništa…“ Jecala je i kidala me iznutra.
„Kako ništa kada plačeš? Reci mi, šta se desilo?“ Gledao sam je pravo u oči pokušavajući da prodrem iza tamne senke koja joj je pomutila vid.
„Joj, Luka… skloni se od mene.“
„Neću da se sklonim, reci mi šta se desilo?“ Šanse nije bilo da se sklonim od nje.
„Posvađala sam se sa ocem, nedostaje mi majka…“ Ponovo je zaplakala.
„Hajde, smiri se.“ Odmah sam seo do nje i zagrlio je. Gospode, i od tog dodira se stresla.
„Tamara, šta ti je?“ Pomilovao sam joj rame u nadi da ću je malo opustiti.
„Ništa...“ Odmahnula je glavom i bila napeta do granice pucanja.
„Dušo, pomiriće se sa ocem. Znam da ti mama nedostaje, ali nemoj se toliko kidati.“ Pomazio sam je po kosi i primetio da joj to prija.
„Biće sve uredu. Samo sam umorna i razdražljiva.“ Pokušavala je da zaustavi suze čvrsto zatvarajući oči
„Šš… smiri se. Nisi ti umorna, ti si preumorna. Mnogo radiš“, tiho sam pričao uprkos želji da viknem.
Obgrila je sebe rukama kao da se štiti. Mazio sam je po kosi i nisam želeo da prestanem. Osećao sam da je to jedino što joj prija. Sasvim nežno sam milovao svilu boje čokolade i ćutao. Shvatio sam da ja uprkos njenim suzama ponovo slobodno dišem. Onda sam shvatio! Nisu bila moja pluća u pitanju već moja duša. Ona je bila moja duša… Obuzeo sam se mislima dok nije otvorila oči i pogledala me. Taj, bistar pogled od suza me potresao do srži.
„Dobro sam“, šapnula je.
„Ti si jedna mila duša…“ Jednostavno sam priznao šta mi je predstavljala.
Ništa nije rekla. Samo me posmatrala.
„Hoćeš da odemo kod mene na kafu, sok, vodu?“ Pokušao sam da se osmehnem dok sam je dlanom i dalje neumorno mazio po kosi od temena do polovine leđa.
„Ne mogu. Hvala, ali ne mogu“, promuklo je odgovorila.
„Ako želiš da pričamo o bilo čemu, nije mi problem…“ Zagrlio sam je preko ramena, bilo je jače od mene.
„Umorna sam… Izvini za ovo i hvala ti.“
„Tamara, uredu je. Do nekle znam koliko majka može da nedostaje. Ja sam imao pet godina kada je moja mama umrla, ali opet sam imao sreće da za godinu ipo dobijem divnu maćehu koju i dan danas zovem mama. Ona mi je rodila Ninu i dobio sam sve što sam želeo…“ Pokušavao sam na sve načine da joj pokažem koliko je razumem.

„Život…“ Izustila je i jedva ustala sa klupe.
Ustao sam i ja. Zajedno smo ušli u zgradu i pogledom sam ispratio kako je ušla u svoj stan koji je bio u prizemlju.
Još jedna noć bez sna me davila i gušila od sećanja na njenu tamnu senku u pogledu. Ustao sam i počeo da šetam po stanu. Jednostavno sam znao, moram biti sa njom. Ona mora biti moja. Imao sam samo jednu želju, a to je da tu senku, koja me podsećala na demona, oteram daleko od nje.

***

Narednog jutra dok sam bio u restoranu na doručku i osećao da mi je duša živa zahvaljujući Tamarinoj blizini, srce mi je preskočilo kada sam video modrice na njenim rukama. Ponovo se udarila dok je radila…
Tog jutra su mi se pridružili drugari jer sam im priznao šta osećam kada vidim Tamaru. U jednom su se složili.
Ljubav!
Za mene je bilo i više od ljubavi. Ili, je ljubav imala dušu?
Tog jutra sam bio veoma zadovoljan sve do neko doba dok mi nije stigao sladak kolač sa gorkom porukom i dve hiljade dinara koje smo joj ostavili kao bakšiš-

Izvinjavam se svima vama,
ali ja ovo ne mogu da prihvatim .

Tamara

„Au. Jebote…“ Ivan je posmatrao šta se nalazilo ispred mene na radnom stolu.
„Ponosna je.“ Andrej je čitao poruku.
„Šta da radimo?“ Petar je prelazio pogledom po nama.
„Ne znam!“, prasnuo sam. „Jebeno ne znam šta je toliko strašno u tom bakšišu!“ Prošao sam rukama kroz kosu.
„Polako.“ Andrej je lagano ustao. „Ponosna je, Luka. Ovo je vređa. Znam da želiš da joj pomogneš, ali nije ti još devojka i nemaš pravo da budeš dominantan.“
„Pa, vređa i nas!“ Ivan se oglasio. „Kad je nama neko vratio bakšiš?“ Posmatrao nas je.
„Niko nikad.“ Petar je odgovorio i složili smo se.
„Ovo ću ja da ispravim, a ti Luka smisli kakvo izvinjenje želiš.“ Ivan je zgrabio novac sa stola i otišao.
Pošto je svako otišao svojim poslom, ja sam pozvao Milana u čijem je restoranu radila Tamara. Bio mi je školski drug. Jednostavno sam imao potrebu da mu kažem kakvo blago ima…

Nakon nekog vremena moj mobilni je zazvonio i pogledao sam u nepoznat broj fiksnog koji se ispisao na ekranu.
„Berić.“ Javio sam se ustaljeno.
„Luka, Tamara je ovde…“ Od njenog tihog glasa mi je zastao dah.
„Zdravo, Tamara…“ Nisam znao šta da kažem ni šta će ona reći.
„Pozvala sam te da ti se izvinim… Nisam imala nameru da vas uvredim, samo mi je bilo veoma neprijatno zbog bakšiša. I…“ Zanemela je što je dalo priliku da ja sad pričam.
„Dobro… Pošto si prihvatila bakšiš, hvala na kolaču koji si mi poslala, ali izvinjenje ću prihvatiti samo ako večeras dođeš kod mene da popijemo kafu.“ Bio sam odlučan.
„Radim večeras u kafiću. Biće kasno…“ Ponovo se dvoumila.
„Neće biti kasno. Želiš li da prihvatim izvinjenje?“, pitao sam oštrije nego što sam hteo.

„Želim…“ E, to što je rekla je bio blagoslov.
„Reci mi broj svog mobilnog, pa mogu doći po tebe kada završiš smenu u kafiću.“ Već sam sve imao u glavi.
„Nemam mobilni. Ponedeljak je i sigurno ćemo završiti ranije, i doći ću kod tebe.“ E, to da nema mobilni nisam imao u glavi.
„Onda se vidimo.“ Nasmejao sam se jer mi je skršila plan zbog proklete male naprave koju nije imala.
„Vidimo se.“ Čuo sam da se osmehnula i to mi je bilo dovoljno.
Odložio sam mobilni i sa nestrpljenjem čekao veče i nju.

Bio sam nervozan dok se nije oglasilo zvono i najavilo njen dolazak. U tri korala sam bio kod vrata i otvorio ih.
Ona je bila tu…
A ja sam ponovo osetio da imam dušu. Disao sam
„Zdravo…“ Slabašno se osmehnula i oči su joj zablistale.
„Dolazi ovamo!“ Nasmejao sam se i uvukao je u svoj stan.
„Nisi ljut na mene?“ Pogledala me pomalo zabrinuto.
„Došla si i nisam ljut na tebe. Izvoli…“ O, Bože, kako na nju iko može da bude ljut.
„Hvala.“ Široko se osmehnula dok je sedala u fotelju.
„Kako je bilo na poslu?“ Pošao sam da nam skuvam kafe.
Pričala je i njen glas je ispunio prazninu moje jazbine, a svojim prisustvom ta jazbina je počela da liči na dom koliko sam mogao da primetim. Jedno me mučilo to što je sela u fotelju, bio je to jasan znak da joj se ne približavam kako sam planirao i poštovao sam to.
Nakon neobavezne priče uz kafu, morao sam da napravim bar maleni korak napred.
„Tamara…“ Pogledao sam je pravo u čokoladne tople oči.
„Molim?“ Zadržala je vazduh kao da se uplašila.
„Zašto si mi poslala kolač danas? Za bakšiš neću da pitam, smatram da je to rešeno.“ Bio sam prokleto direktan kao da ugovaram posao
„Mali znak zahvalnosti…“ Lice joj se zabrinulo i u tom trenu sam opsovao u sebi.
„Za šta mi se zahvaljuješ?“ Smekšao sam pogled ne bih li je umirio.
„Družimo se… dobar si prema meni… I ono kad sam plakala…“ Oborila je glavu i bilo mi je jasno da se postidela.
„Nemoj mi se zahvaljivati na tome, zadovoljstvo je moje. Mogu li ja da se zahvalim za kolač koji si mi danas poslala?“ Nisam mogao više da se obuzdam. Morao sam da ostvarim bar neku malu bliskost pa makar bila i dečija.
„Možeš.“ Video sam da nije baš sigurna.
„Dođi i sedi, ovde pored mene…“ Potapšao sam mesto na ugaonoj garnituri do sebe. Ako mi dođe, to je to. Čak sam u znak ohrabrenja da to uradi prevukao njenu kafu do moje
Ustala je lagano i konačno se našla do mene. Bio sam svestan da ne smem prenagliti i da moram praviti male korake u našem odnosu.
„Mogu li da te poljubim u obraz?“ Okrenuo sam se prema njoj i dlan joj položio na leđa.
Klimnula je glavom. U mojoj glavi se zavrtelo iako sam je samo nežno poljubio u mek obraz. Osetio sam da nije ostala imuna i bio sam srećan jer ima nade da budemo zajedno.
„Hvala na onako divnom kolaču, zaista si me prijatno iznenadila, dušo“, opijeno sam joj šapnuo i pomazio je po kosi. Duša… Moja duša…
„Nema na čemu“, tiho je rekla i pogled zadržala na meni dok sam prste provlačio kroz pramenove njene kose.
„Prija ti da te mazim po kosi?“ Nisam mogao da je ne pitam i ne čujem od nje ono u šta sam bio siguran da joj prija

„Opušta me…“ I dalje me posmatrala i pogled joj je postao snen što je mene raznežilo.
„Kosa ti je kao svila i mene opušta da je dodirujem.“ Nasmejao sam se sam sebi šta i kako radim, osećao sam se kao pubertetlija koji prvi put muva devojku. Onda sam joj dodao kafu.
„Hvala.“ Nasmešila se i otpila malo.
„Sa kim živiš?“ Morao sam nešto da je pitam jer su mi misli bludele od želje za njom.
„Sa ocem i bratom.“ Uzdahnula je i jebi ga, taj uzdah mi je pomilovao međunožnog drugara, što nije trebalo da se desi, s´obzirom na okolnosti jer nisu vodile prema seksu.
Odmah sam promenio temu. Ja sam počeo da pričam o mojoj porodici, to je odagnalo potrebu da je odnesem u krevet, ali sam je sve vreme mazio po kosi i uživao kao nikada pre. Nakon nekog vremena je krenula a ja sam se osetio bespomoćno jer nisam imao pravo da je zaustavim i ostavim je pod svojim krovom
Dopratio sam je do vrata i stao.
„Tamara, nedeljom ne radiš?“, pitao sam iako sam znao odgovor zahvaljujući Milanu.
„Ne. Nedelja mi je slobodan dan.“
„Mogu li u nedelju da te izvedem na večeru? Molim te…“ Molio sam Boga da pristane.
„Može…“ Osmehnula se. Bože hvala ti- zahvalih mu se u sebi.
Nisam više mogao da izdržim i nežno sam je zagrlio i ponovo poljubio u obraz, ali samo iz straha da nešto ne sjebem. „Sviđaš mi se, malena“, priznao sam joj i dlanom skliznuo niz njenu kosu.
„Laku noć…“ Oborila je pogled i ponovo se postidela.
„Laku noć i lepo spavaj.“ Stajao sam dok je odlazila.
U jednom okretu sam ponovo bio u jazbini i bez duše…
„Bože!!!“ Pogledao sam u plafon. „I ova noć će biti bez sna“, rekao sam naglas. „O, Jebote! Nisam joj rekao da idem na službeni put…“, dodao sam kao ludak.
Noć je bila, kako sam i očekivao, bez sna…

***

Službeni put, zapravo odsustvo od Tamare je bio prokleti pakao. Jedno sam od mojih drugara znao da je dobro i da radi.
Jedino što nikako nije bilo dobro je to, što Andrejev plan, da Tamaru dovede u našu zgradu je izgleda pao u vodu. Zbog toga sam bio prilično sjeban, a Andrej je bio izbačen iz koloseka jer ga je odbila…
Nedelja- ponavljao sam sebi. Nedelja će biti dan kada će ti postati moja devojka- zacrtao sam cilj.

***

Nedelja je konačno osvanula i nisam imao nameru da čekam veče kako bih video Tamaru. Ustao sam sredio se i uputio ka prizemlju.
Bila je u pidžamama kada mi je otvorila vrata. Pomalo otekla od spavanja… Bila je savršena. Nisam gubio ni sekundu. Odmah sam joj izložio plan koji je upalio.
Danas je samo moja!
Prvo sam skoknuo do pekare po pecivo a onda se neviđenom brzinom vratio u stan. Postavio sam sto i skuvao kafe. Kada se moja duša pojavila u mom stanu i udahnula mojoj jazbini život.
Taj doručak sa njom je bio toliko prijatan da sam joj priznao da mi je nedostajala. Zatim je i ona potvrdila da sam i ja njoj nedostajao što mi je ulilo toliko sreće da sam mogao da poletim. Da li sam bio sumanut, lud ili totalno zaljubljen kada sam poželeo da imam nju baš ovako svakog dana za sebe, ne znam. Ali sam znao jedno… Želeo sam sa njom mnogo više.
Dok smo pili kafu dotakao sam se Andreja i njegove ponude koju joj je dao za posao u nadi da ću je urazumiti da prihvati. Nažalost Tamarin ponos je bio mnogo veći od moje želje izgleda.
Odustao sam od ubeđivanja i poveo je sa sobom u tržni centar jer mi je trebalo garderobe za predstojeću jesen i zimu.

Sve je bilo savršeno i skoro sam nas video u vezi dok je nisam uveo u ženski butik. Imao sam neopisivu želju nešto da joj kupim odela, ali su tu stvari pošle po zlu.
„Hajde da odaberemo nešto za tebe“, nežno sam rekao
„Nemoj molim te.“ Bila je uplašena i ostao sam zatečen.
„Tamara, molim te… meni za ljubav. Vidi kako lepih stvari imaju.“Nisam se predavao.
„Ne.“ Odlučno je zavrtela glavom.
„Samo jednu odevnu kombinaciju.“ Pokušao sam da je povedem, ali se ona ukopala u mestu.
Nisam mogao da verujem da me odbija.
Ponovo je odmahnula glavom i oči su joj se lagano punile suzama.
„Hej, šta ti je?“ U sekundi sam joj se primakao
Jasno sam video kako guta suze i način na koji je oborila pogled mi je rekao više od hiljadu reči. Uvredio sam je.
„Isuse... Idemo odavde.“ Odmah sam je poveo napolje.
Čim smo seli u auto, pogledao sam je. „Nisam imao nameru da te povredim ili uvredim, samo sam želeo nešto da ti kupim…“ Jebeno sam želeo da joj sve kupim.
„Luka…“ udahnula je duboko kao da bira reči, „ovoliko pažnje nisam dobila od kako pamtim da postojim, sve preko bi bilo previše za mene.“
Posmatrao sam je i shvatao da sam prešao granicu. „Idemo na ručak. Ovaj dan još nije gotov.“
Upalio sam auto i krenuli smo. Iz glave mi nisu izlazile njene reči i pitao sam se, kako i kojim životom živi, zašto joj niko nije poklanjao pažnju? I, da me Bog pita kako, ali osetio sam da na svojoj duši nosi bol koji sam hteo da odagnam.
„Voliš li ribu?“ U nekom trenutku sam pitao, shvatajući da sam predugo ćutao.
„Volim…“ Krajem oka sam video da se osmehnula i to mi je bilo potrebno
„Odlično, vodim te na jedno lepo mesto.“ Ja sam se osmehnuo od olakšanja.

Odabrao sam splav u prirodi. Vodio sam se mišlju kako je Nina pričala da priroda opušta. Ako sam išta poželeo, a to je da opustim Tamaru. Zahvalih se Bogu u sebi jer sam uspeo. Uživala je u ambijentu i jelu. Pričali smo… Konačno se vratila opuštenost i mir na njenom licu koji mi je bio i više nego potreban da ga vidim i uverim se da uživa.
Polako smo se spremali da pođemo dok sam joj pričao o filmu i posmatrao je kako je elegantno izvadila vlažne maramice iz tašne, i počela da briše dlanove pomerajući rukave bluze…
Onda sam onemeo. Na desnoj podlaktici je imala jaku masnicu od koje mi se vid zamaglio.
„Tamara, šta ti je to na ruci?“ Nisam mogao da ne pitam.
„Šta?“ Pogledala je u dlanove i okretala ih…
„Na desnoj podlaktici imaš masinu“, tiho sam rekao i pogledom pokazao na modro mesto.
„To…“ Pogledala je. „To je… Udarila sam se na poslu.“ Oblizala je suve usne.
„Izvini, kako si se udarila?“ Nalaktio se na sto, imao sam utisak da nešto nije uredu.
„Prosipala sam pepeljaru u kantu za smeće ispod šanka, i… ima jedna šipka pa sam o nju udarila.“ Rukama je objašnjavala kako se udarila.
„I toliko si se udarila?“ Izbečio se. Nije imalo smisla da se toliko udari.
„Da…“ Klimnula je svojom lepom glavom.
„Meni više liči da je ta šipka ošinula tebe…“, tiho sam nagovestio ono što sam i mislio. Neko ju je udario, nije bilo sumnje.
„Veruj, nije mi prvi put da se udarim.“ Nasmejala se u nadi da će me zavarati.
„Znam da ti nije prvi put.“ Nasmejao sam se i ja za sada, čisto da joj dozvolim da misli kako me je uspešno obmanula.
„Ja sam malo trapava i kada se razmašem po šanku, obavezno se negde raspalim.“ Nastavila je da se izvlači što je samo potkrepilo moje užasne misli.

„Mhm…“ Klimao sam joj glavom da joj udovoljim, ali sam nesvesno frknuo jer je lagala.
Dok smo šetali do auta, pogledala me. „Samo da ti kažem, da ja neću moći da večeram, prejela sam se.“ Huknula sam.
„Razumem te, kasno smo doručkovali, kasno smo ručali… Šta kažeš da odemo kod mene i odgledamo neki film uz kafu?“ Trebalo mi je da je držim uz sebe i pokušam da izvučem iz nje šta se događalo sa tim modricama koje je imala. Ovo nije bila prva koju vidim i lagano sam se hladio.
„Slažem se.“ Klimnula sam glavom.
„Onda idemo.“ Osmehnuo sam se najbolje što sam mogao, iako je u meni sve ključalo.
Veče mi je negde išlo po planu. Doveo sam je u svoj stan, udobno je smestio i sve vreme podsećao sebe da treba da joj verujem kako se udarila čak i dok sam joj mazao gadan podliv , koji je mene zaboleo. Od te grozote pažnju mi je odvlačilo Tamarino prisustvo. Smestili smo se da gledamo film i namesto sam je do sebe baš kako sam želeo. Mazio sam je i lagano se opuštao
„Mmm…“ Čuo sam je u polutami sobe i nisam mogao da čekam ni sekunde više.
Osmehnuo sam se i uzdahnuo. Nisam želeo da prenaglim pa sam sa stola uzeo mocatr kugle i delio sa njom, sa njenim usnama… Nije odbila i konačno sam mogao da je poljubim. Nežno sam mrsio njenu kosu i mazio je dok se toplila. Ovlaš sam je poljubio u čelo i osetio koliko ima nežnu kožu. Njen uzdah me ohrabrio i nastavio sam. Poljubio sam je opet malo snažnije da me oseti i disanje joj je postalo plitko kao i moje. Mazio sam je usnama po čelu dok sam je grlio i nameštao. Dlan sam joj položio na obraz da je usmerim prema meni. Pogledali smo se pod svetlošću televizora. Oči su joj gorele kao i moje srce.
„Isuse, kako si lepa…“,šaputao sam opijen njenom lepotom.
Palcem sam joj prešao preko vrelih, punih usana i osetio sam kako je zadrhtala u mom naručju. Srce mi je bubnjalo kao nikada pre. Spustio sam moje usne na njene da utolim čežnju koja me danima gutala.
Naše usne su sporo vodile ljubav što je bio neopisiv osećaj za mene. Bio sam nežan i ne znam zašto sam bio takav… Ona je budila tu neobjašnjivu potrebu da budem nežan i pažljiv. Lagano sam je pomerao dok se nisam našao nad njom. Udahnula je vazduh odvajajući usne od mojih. Meni nije trebao vazduh, imao sam nju i ljubio sam je svuda po licu i vratu dok ponovo nisam pronašao njene vrele usne. Prirodan nagon me naterao da produbim poljubac i učinim ga intimnijim. Podvukao sam dlan pod njena leđa privijajući je uza se. Želeo sam da je osetim, želeo sam da se ona privija uza me jer se nisam svom težinom svog tela oslonio na njeno. Nagonski sam dlanom jače pritisnuo njena leđa u želji da ih odignem…
. „Jao…sssssss“ Preseklo me njeno tiho siktanje.
„Tamara?“ Odmakao sam se od nje.
„Ništa, leđa su me nešto zabolela.“ Brzo je disala i malo se nakrivila.
Odmah sam seo i povukao je za sobom. „ Gde te boli?“ pomazio sam je po obrazu.
„Ma… Ništa… leđa, malo…“ Bila je odsutna što me je odmah vratilo u stvarnost.
„Malo? A toliko se mrštiš.“ U jednom potezu sam uspeo da joj svučem bluzu.
„Luka!“, viknula je i rukama prekrila predeo grudi jer je ostala u brusu koji me trenutno ni malo nije zanimao.
Prebacio sam je preko svojih butina. Imala je žestoku masnicu na leđima.
„Isuse...“ Prešao sam prstom pored bordo- plave kože.
Pokušala je da se vrati u sedeći položaj, ali joj nisam dozvolio. Upalio sam lampu koja mi je bila u blizini. Krv mi se ledila u venama kada sam video kakav je udarac zadobila…
„Šta je ovo, Tamara?“ Ostao sam bez vazduha.
„Luka, zaboga, udarila sam se.“ Povisila je malo ton i izbacila me iz koloseka lažima.
„Gde si se udarila i kako?“ Pustio sam je da sedne i posmatrao je kako će da me laže.
„Pa, na poslu… kad sam…“ Nije mogla u tim sekundama da smisli validno objašnjenje.
„Ko te bije Tamara?“ Bilo mi je dosta. Nisam više mogao da joj povlađujem.
„Molim? Ko me bije? Šta pričaš.“ Uzaludno se trudila da nastavi sa lažima.

„Ovu su masnice od kaiša. Na leđima imaš ocrtanu čak i brnjicu.“ Reč po reč sam izgovorio i stavio do znanja da prestane da me laže.
Zanemela je i oči su joj se ispunile strahom koji me pogodio kao metak.
„Reci mi, ko te bije?“ Dlan sam naslonio na njen obraz u nadi da će imati poverenja u mene.
Na žalost, usledio je pravi šok. Počela je da se hladi.
„Tamara, odgovori mi, ko te je tukao kaišem?“ Zvučao sam strožije nego što sam hteo.
Trgla se i ustala. Zgrabila je bluzu i brzo je navukla preko glave.
„Gde ćeš?“ Skočio sam na noge i stao ispred nje.
„Idem u stan.“ Pošla je da uzme tašnu sa fotelje.
„Tamara! Pričaj sa mnom. Šta se dešava, ko te bije i zašto?“ Uhvatio sam je za ruku u nadi da će razumeti moju brigu.
„Pusti me…“ Zadrhtala je, i shvatih da sam napravio pogrešan potez.
„Stani, ja te neću povrediti.“ Ubedljivo sam rekao i nisam želeo da joj pustim ruku.
„Molim te… Pusti mi ruku…“ Odjednom je počela da plače.
„O, Bože.“ Pustio je odmah. Srce me zaboleo.
Brzo je koračala prema vratima…
„Stani, zaboga. Pogledaj me.“ Stao sam ispred nje i odoleo nagonu da je dodirnem.“Tamara, molim te, dozvoli mi da ti pomognem.“ Sklopio sam dlanove i shvatao koliko sam nemoćan i očajan.
„Luka…“ sa mukom je progutala pljuvačku. „Molim te, pusti me da idem…“ Nove suze su potekle.
Sklonio sam se u stranu. Tamara je otišla…
Uhvatio sam se za glavu…
Onda sam seo i posmatrao jednu tačku dok su mi se suze slivale niz lice.
„Oslobodiću te bola!“ Na glas sam viknuo dok sam u sebi dovršavao nemo obećanje- svakog bola, svake povrede…

***

Narednog jutra sam odmah otišao kod Andreja u kancelariju i rekao mu da mi za Tamaru treba obezbeđenje koje neće videti ni primetiti.
Nije imala mobilni i nismo mogli ući u trag njenom kretanju, a i da je imala to ne bi bilo dovoljno.
Sedeli smo i mogli samo nagađati da je možda, sadašnji ili bivši dečko bije, nečim ucenjuje…
Tamara je vešto krila svoje modrice ili nalazila valjana opravdanja. Ako je sve uspevala da krije od oca i brata, od mene neće moći.
Kad pronađem gada koji je tuče, neka mi Bog pomogne, da mu ne iščupam glavu sa sve kičmom…

***

Nisam mogao mirno da sedim i čekam. Nije mi bilo dovoljno što sam u svakom trenutku znao gde se nalazi i šta radi, i kad je u stanu i kad je izašla… Nije mi bilo dovoljno! Nije bilo nikakvih informacija sem njenog ustaljenog kretanja. Morao sam nešto da učinim nakon ponedeljka i doručka u restoranu koji mi nije doneo rezultate.
Već je bio petak i posmatrao sam kako pada kiša… Ustao sam i krenuo da vidim Tamaru i ponovo pokušam da doprem do nje.
Čim sam je ugledao seo sam preko puta nje i samo što sam započeo razgovor primetio sam nove modrice…
Nisam mogao sebi da dođem.
Nisam znao da li su od batina ili se stvarno udarila jer je bila pod pratnjom dvadeset četiri sata dnevno, a nisam imao dojavu da ju je neko napao.

Onda mi je na pamet pao kafić u kome radi. Obezbeđenje nije moglo ući u magacin u koji su ulazili zaposleni. Bio sam siguran da je bila u vezi sa nekim od kolega sa posla.
Iz mene su se prosipale reči. Pokušao sam da joj objasnim koliko je izgubljena da je dva puta prošla pored mene u zgradi i nije mi se javila. Onda sam udario direktno, pitao sam je jel je momak nečim ucenjuje, ponudio pomoć… Ništa nije vredelo, sve je odbijala.
Pukao sam u nekom trenutku i pomenuo joj oca i brata, pitajući je da li oni znaju i dodao da bih ja razapeo svakog ko bi pipnuo moju sestru.
Ni to nije pomoglo…
Otišla je u toalet pobegavši od mene...

Andrej je putem telefona driblao momke iz obezbeđenja u nadi da će naći šta je moglo da im promakne, pošto sam mu ispričao da sam bio u restoranu kod Tamare i da ima nove modrice. Bio sam očajan…
„Luka, ništa im nije moglo promaći sem tog magacina koji pominješ u kafiću."
„Preostaje mi da odem kod Milana i da pričam sa njim. Ipak je to njegov kafić", skoro sam režao.
„Idemo Eleonora, ti i ja večeras u kafić. Onako kao neobavezno, a ja ću da pokušam da ubacim nekog od mojih kao pomoćnog konobara kod Milana. Pitaću ga da zaposli jednog momka… da mi učini…" Andrej je razmišljao dvesta na sat.
„Dobro…" Klimnuo sam glavom i krenuo u stan.

Veče se navuklo nad Beograd i bio sam spreman da krenem. Nisam se osećao dobro, znao sam da ću opet videti Tamaru, ali isto tako sam znao da neko od momaka koji rade u kafiću može vrlo lako biti meta mojih ruku.
Andrej i Eleonora su čekali ispred zgrade kada sam izašao. Uputili smo se prema kafiću. Nismo daleko odmakli kada je i moj i Andrejev mobilni zazvonio.
„Berić!" Javio sam se i zadrhtao.
„Upravo smo prijavili policiji! Tamaru bije otac!"
Ostao sam bez vazduha dok je Andrej bez milosti okrenuo auto i napravio opštu pometnju.
„Stižemo!!!", viknuo je i nagazio.
„Otac!!!", viknuo sam kao da je trebalo da čujem sebe.
„Isuse, šta se desilo?" Eleonora je bila van sebe.
„Obezbeđenje je upravo prijavilo policiji da se u Tamarinom stanu odvija zločin." Andrej je vozio tako brzo da smo već bili ispred zgrade kada je stigla i policija.

Srce mi je stalo dok sam prilazio zgradi ispred koje je bilo i vozilo hitne pomoći. Bez obzira što me Andrej držao za rame otrgao sam se i krenuo.
Probio sam se do ulaza njenog stana

„Hitna!!! Brzo!!!" Urlao je policajac koji je stajao na vratima.
Pored mene su potrčali lekari. Doktorka je pala na kolena ispred Tamare čije je lice bilo krvavo.
„Zlato, otvori oči." Čuo sam kako je doziva.
Sklanjala joj je kosu sa lica dok je moja Tamara nepomično ležala.
Hladio sam se… Utrnuo sam… Nije valjda ubijena, majko mila. Usta su mi bila suva, usne su mi drhtale, telo se treslo. Samo sam preko ramena policajca posmatrao stravičan prizor.
„Kako se zoveš?", pitala je doktorka Tamarino nepomično telo i video sam kako se mrlja krvi uvećava na tepihu gde je počivala Tamarina glava. –Bože, sve mi uzmi, samo nju nemoj.- nemo sam ga molio da je vrati među žive.

„Hoćete li me više pustiti da uđem, ja sam joj dečko!“ Nisam mogao da čekam jer Tamara nije odgovarala doktorki a činilo mi se da ako nije već mrtva, umire…
„Gospodine, ne možete unutra, sačekajte napolju!“ Policajac nije dozvolilo da dođem do moje duše. Duše koja me možda napuštala. –Bože, sve, ali sve mi uzmi, samo Tamaru nemoj…- ponovo sam molio u sebi
„Dajte nosilo, brzo! Krv teče iz obe nozdvre!“ Doktorka je viknula.
Odahnu sam na tren. Živa je! –Bože, hvala ti-
Pomerali su je lagano, stavili bandažer za vrat, priključili infuziju, gurali cevčice u nos, prepipavali. Gutao sam bol i suze… Video sam kako je slabašno pomerila krvavu ruku

Podigli su je i nežno spustili na pokretno nosilo… izvozili su je iz stana. Zadržao sam dah i posmatrao haos u koji ni sam nisam mogao da verujem da može da postoji. Onda sam se trgao i potrčao jer su Tamaru iznosili iz zgrade. Rotaciona svetla su privukla više pažnje od njenog zapomaganja koje je obezbeđenje čulo tik ispred zgrade. Masa je stajala i posmatrala događaj. Isuse… ljudi su grozni.
„Tamara, dušo moja.“ Stigao sam ih i uhvatio je za hladnu krvavu ruku.
„Ko ste vi?“ Lekarka me pogledala.
„Ja sam joj dečko. Molim vas, zahtevam da pođem sa vama.“ Nisam puštao Tamarin dlan.
Lekarka je pogledala u Tamaru, a zatim u mene. „Uđite i bez pitanja, nije ustanu da govori.“
„Luka, pratimo vas autom!!!“ Čuo sam Andreja.
Sanitet se pokrenuo i Tamara je sklapala natekle oči koje su takođe bile krvave.
„Tamara, gledaj u mene.“ Doktorka je pozvala dok je merila pritisak.„Gospodine, pričajte sa njom da ostane pri svesti.“, pogledala me.
„Dušo, pogledaj me“ Zaledio sam se. Nemoj da mi umreš- vrištao sam u sebi.
Pogledala me, Bogu hvala.
„Molim te reci nešto, šta bilo, samo pričaj sa mnom Tamara.“ Bio sam na ivici plača ali sam ostao pribran.
„Htela… sam… da… odem…“ Šištavo je izustila i pomislio sam da je sa njenim plućima gotovo.
„Dobro.“ Pogledao sam u doktorku koja me ohrabrila da pričam. „Samo se smiri, sad si na bezbednom. Biće sve uredu.“ Nisam znao šta mogu u ovom trenutku da joj kažem i kako da joj pomognem.
Ponovo je prevrtala očima i sklapala ih. Srce je počelo da mi preskače.
„Tamara, nemoj zlato, molim te. Hajde ostani sa nama još dva minuta.“ Doktorka se nagla nad nju.
„Samo drži otvorene oči, gledaj, Tamara, molim te.“ I ja sam se nadvio da me vidi. Da ostane svesna ili živa, ili šta već, dođavola!
„Stižemo. Gledaj u svog dečka, vidi kako je on lep momak. Nemoj sad da nam zaspiš.“ Doktorka je bila veoma preduzimljiva i Tamara je otvorila oči boreći se da ih ne sklopi.
Vrata su se otvorila.
Pomagao sam im dok su uvozili Tamaru u urgentni centar.
„Hitan, skener!“, viknula je doktorka i pogledom mi poručila da moram sada pustiti Tamaru.
„Spremni smo, dajte je ovamo.“
Čuo sam ih i ostao da stojim nepomičan na hodniku dok nisam osetio jak stisak ruke na ramenu.
„Kako je Tamara?“ Andrej je stao ispred mene.
„Živa je…“, nekako sam izustio.
„Hajde ovamo da sednemo.“ Povukao me do obližnjih stolica.
„Slušaj…“ Pribrao sam se kada je moje srce ponovo počelo da kuca. „Sad da se dogovorimo. Nećemo nikada Tamari reći da je imala obezbeđenje i da su oni pozvali pomoć jer su stanari ostali gluvi na njene krike i pozive u pomoć. Ne želim da zna u kakvom okrutnom svetu živi. Mogao ju je i ubiti i svi bi ćutali kao da niko ništa nije čuo.“ Progutao sam sopstvenu žuč koja mi se pela uz grlo.
„Dogovoreno. Ne brini. Nikada neće saznati.“ Andrej me potapšao po leđima.

„Ako bude potrebe, slagaću je kako je komšinica iz prizemlja pozvala policiju…“ Oči su mi se punile suzama od poimanja sveta u kome smo se nalazili.
„Ni ja ne mogu da shvatim taj narod. Kukala je toliko da su je čuli napolju…“ Andrej je u neverici odmahnuo glavom.
„Da joj nije otac… Ubio bih ga…“, procedio sam.
„Znam… I ja bih. Ali, molim te, saberi se, to je njen otac, Luka. Moraš biti stabilan i jak zbog nje.“
„Znam…“ Sklopio sam oči i čekao…
Pakao je bio ispred mene u narednim trenucima. Andrej je sve organizovao od apartmana do potrebnih stvari da se donesu za Tamaru. Malo sam odahnuo kada mi je doktorka saopštila da nema ozbiljnih povreda.
Pomislio sam na one nevidljive rane i povrede koje je nosila u sebi kao žrtva porodičnog nasilja. Imao sam jasan cilj. Sve ću učiniti da zalečim te rane i da joj darujem život kakav je ona meni darovala svojom pojavom. Dušu mi je oživela… Zavoleo sam je toliko da bih ovog trenutka menjao mesto sa njom, da sam mogao.

U nekom trenutku se me pozvali… Tamara je slabašno govorila.
U teškim trenucima pregleda kroz koji je prolazila, ja sam bio ta osoba kojoj je verovala i koja je bila sa njom. Ma koliko mi srce krvarilo, stoički sam sve podneo i bio jak za oboje.
Ušinuo sam duboko vazduh i potisnuo svu muku zarad nje.
Oslobodiću te bola – ponovio sam sebi prioritet da bih ostao normalan.